

5th March 1955]

AN HON. MEMBER :—" We have not received the programme of the Legislative Council."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" It has been published and after all the Legislature in our State is a composite Legislature with two Chambers. (Interruption.) It is not so. No question of a money Bill is involved here and it is only a discussion of the Budget proposals. Even when the debate in the Council was nearing its conclusion, if the hon. Members had mentioned this objection, I would certainly have taken notice of it and would have adjusted the programme of the Council accordingly."

MR. SPEAKER :—" The Hon. the Minister has given an assurance. Let us not continue this debate any further."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, I shall keep this in mind. There is no question of any point or principle involved in this because the Legislative Council also may raise the same question and say that the Hon. the Finance Minister having given his reply to the debate in the Assembly there will be no use in their discussing the Budget proposals further in the Council. We have to make adjustments to suit both the Houses."

SRI M. NARAYANA KURUP :—" The Hon. the Minister for Finance said that the programme of the Council was already published and that the Members of this House did not take any objection to the dates of the sitting of the Council as published in the programme. I wish to say in this connection that the Hon. the Minister for Finance made a speech introducing the Budget proposals in this House and that in the case of the other House the Hon. the Minister for Agriculture and Leader of the Council Sri M. Bhaktavatsalam made the Budget speech and, therefore, we thought that the Leader of the Council and not the Hon. the Minister for Finance would reply to the debate in the other House. It was, therefore, not possible for us to take objection to the programme of the other House anticipating the fact that the Hon. the Minister for Finance would reply to the debate and not the Leader of the Council." 9-40 a.m.

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" There is confusion in the mind of the hon. Member. Even if the Leader of the other House replies to the debate, he does so on behalf of the Government. Simply because the reply comes from the mouth of another Minister it does not mean that it is not conclusive. Whether the reply is made by the Hon. the Minister for Agriculture or by the Hon. the Minister for Finance it means the same thing because it is made on behalf of the Government."

IV.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1955-56—cont.

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—" Mr. Speaker, the general discussion that has been going on for the last five days . . ."

(HON. MEMBERS :—" Let the hon. Member speak in Tamil.")

[5th March 1955]

MR. SPEAKER:—"Please do not confuse the hon. Member. Let him have his own choice regarding the language in which he wishes to speak.

(Sri S. Panchaksharam rose to speak.)

"There will be no end to that. Another hon. Member may ask him to speak in Telugu . . ."

SRI S. SWAYAMPRAKASAM:—"I shall speak in English the first half of my speech and in Tamil the latter half."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—"Hon. Member Sri Govindasami took exception to my speaking in English and then reverting to Tamil. The leader of his party should set an example by speaking in Tamil throughout . . ." (Cheers.)

9-43
a.m.

SRI S. SWAYAMPRAKASAM:—"கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த பட்ஜட் விவாதமானது கடந்த 5 நாட்களாக நடந்து இன்று கடைசியாக 6-வது நாளாக நடக்கிறது என்பது எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். குறிப்பாக இந்த பட்ஜெட்டிலே இரண்டு விஷயங்களை நன்றாக பார்க்கவேண்டும். அதிலே ஒன்று வரவேற்கப்படுகின்றது, ஒன்று பலமாக எதிர்க்கப்படுகின்றது. வரவேற்கப்படுவது என்னவென்றால் ஏதோ சில ஏழை மாணவர்களுக்கு 8-வது வரையிலும் இனாமாகக் கல்வி கற்பிக்க வசதி செய்திருப்பதாகும். இதை இந்த பக்கத்திலுள்ள அங்கத்தினர்கள் மட்டுமல்லாமல், எல்லாப்பக்கத்திலுமுள்ள அங்கத்தினர்களும் வரவேற்கிறார்கள்.

"இரண்டாவதாக, நிலவரியில் சர்-சார்ஜ் போடப்பட்டிருப்பதாகும். இதை ஏற்கனவே இருதரப்பிலிருந்தும் ஆட்சேபித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது வரவேற்கப்படுகின்ற கல்வி விஷயத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, அப்படி இந்தச் சபையிலே பெருமளவிற்கு வரவேற்கும் படியான தன்மையிலே இந்த முறையில் அப்படி விசேஷம் ஒன்று மில்லை என்பதை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். கல்வி விஷயத்திலே ஏழை மக்களுக்கு 8-வது வரை படிக்க நமது அரசாங்கப் பொதுநல (Welfare State) அபிவிருத்திலே சலுகை காட்டக்கூடிய அளவிலே இந்த அம்சமானது கருத இடமில்லையென்பதையும், கனம் நிதி மந்திரி அவர்கடைய அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருப்பதற்கு தகுந்த முறையிலே இல்லை யென்பதையும் அழுத்தம் திருத்தமாக கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஹரிஜன மாணவர்களுக்கோ, பிற்பட்ட மாணவர்களுக்கோ, கிராமத்திலே இருக்கக்கூடிய ஏழை மாணவர்களுக்கோ 8-வது வரையிலும் இலவசமாகப் படிப்பதற்கு ஒருவிதமான சலுகையும் இதிலே குறிப்பிடப்படவில்லை. இது தான் அந்த அறிக்கையிலே கூறப்பட்டுள்ளது. பின்னர் அது வேறு யாருக்குத்தான் பயன்படுகிறது என்பதைப் பார்ப்போம். உள்ளபடியே நாம் உண்மையை ஆராய்ந்துப் பார்த்தால் இதனால் சாதாரணமாக டவுனில் இருக்கும்படியான ஒரு பகுதி மக்களுக்குத்தான் உதவமுடியும். கிராமத்திலே இருக்கும்படியான ஏழை மக்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் உதவவே முடியாது. காரணம் என்னவென்றால், ஏழை மக்கள் வசிக்கும்படியான பல இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்களை இல்லை. அப்படி இருக்கும் இடங்களிலும், அது டூஸ்பிக்ட் போட்டு பள்ளிக்கூடமாக இருக்கும். அதிலே ஏற்கனவேயே இனாமாக சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆகவே கிராமத்திலே இருக்கும்படியான ஏழைமக்கள் பொறுத்தவரையில் ஏதாவது சலுகை (நிதி மந்திரி அவர்களுடைய பிரச்சந்தில்) அடையும்படியாக இருக்கிறதா என்றால், அதற்கு இடமேயில்லை. இதை நாம் திட்டவட்டமாக அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் யாருக்கு கொடுக்க முடியும்? டவுனில் வசிக்கின்ற ஒரு சில ஏழைமக்கள் பலன்டைய முடியும். ஆனால் ஏழை மக்கள் டவுனிலும் பாதிக்குமேல் ஏற்கனவே இந்தச் சலுகையைப் பெற்று வருகின்றனர். ஆகவே இன்று சபையில் எல்லோரும் எதிர்பார்க்கக்கூடிய

6th March 1955] [Sri S. Swayamprakasam]

அளவிலே இந்த திட்டம் அமைக்கப்படவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் இது எல்லோருக்கும் நம்பிக்கை அளிக்காமல் ஏமாற்றும் விதத்தில் தான் அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே இது ஒரு பெரிய அளவிலே பாராட்டக் கூடிய திட்டமல்ல என்பதை எல்லோரும் திட்டவட்டமாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

“இந்தத் திட்டமானது சாதாரணமாக டவுனிலே இருக்கின்ற, அதுவும் படிப்பதில் சிறிது சிரத்தையுள்ளவர்களுக்கு ஓரளவு பயன்படுமே தவிர, படிக்காமல் திரிகின்ற ஏழை மக்களுக்கோ அதிலும் கிராமத்திலே சுற்றித் திரிகின்ற மக்களுக்கோ இந்தத் திட்டம் ஒருவித நன்மையும் புரியவில்லை. இதனை ஆளும் கட்சியினர் நன்குபரிந்து கொள்ளவேண்டும். அதற்காகவே மீண்டும் மீண்டும் இதனை வற்புறுத்திக் கூறுகின்றேன்.

“மேலும் தாலூகா சென்டர்களில் ஹைஸ்கூல் இருக்குமானால், அதைச் சுற்றியுள்ள படிப்பில் அக்கறை உள்ள ஒரு சிலருக்கும் இது வாய்ப்பளிக் கும். இதிலும் ஒரு சில குழந்தைகளைப் பயனடைய முடியும். எதற்காக சொல்லுகிறேன் என்றால், நமது அரசியல் சட்டத்தின்கீழ் 14-வயதுக்கு கீழுள்ள குழந்தைகள் அனைவரையும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களாக ஆக்கிவிடவேண்டுமென்ற சட்டம் இருக்கிறது. அந்த அளவிலே இன்றுள்ள திட்டம் வழி செய்யாது. அப்படிச் செய்வ தென்றால் அதற்கு வேறொரு திட்டம் வரவேண்டும். ஆகவே இன்று நிதி மந்திரியார் அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள திட்டத்தை பூரணமாக நம்புவதற்கில்லை. ஆகையால் அந்த முறையிலே நிதி மந்திரியார் அவர்க ளைப் பாராட்டுவதற்கு முடியாது. ஆனால் இப்படியெல்லாம் ஏமாற்றுகின்றாரே என்பதற்காக வேண்டுமானால் அவருக்கு பாராட்டுச் சொல்லலாம்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“நீங்கள் ஒருவராவது ஏமாறாது இருங்கள்.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“ஆகவே இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் 45-வது பிரிவின் கீழுள்ள முறையில் வசதிகள் செய்யப்பட வில்லையென்றும், குறிப்பாக கிராம மக்களுக்கு அதிகம் சலுகை கொடுக்கப் படவில்லையென்றும், அதற்காக வேறொரு திட்டத்தை வெகு சீக்கிரத்திலே நிதி மந்திரியார் அவர்களைப் பெரிதும் பாராட்டக்கூடிய அளவிலே கொண்டுவரவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இதற்கு அடுத்தபடியாக மற்ற அங்கத்தினர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் இப்பொழுது நில வரியைப் போடுகிறார்கள் என்று. நிலவரி இரண்டாண்டு போடுவதில் ஆட்சேபணை இருக்க முடியாது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அவ்விதம் வரி போடுவது சரியல்ல. இப்பொழுது வரியின்மேல் வரி போடுவதாக இருக்கிறது. எதற்காக வரி போடவேண்டும் என்று கேட்கிறேன். இதை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன்.

“கிராமங்களில் போக்குவரத்து சரதனங்கள் ரோடு வசதிகள் கிடையாது. ஜில்லா போர்டுக்கும் பஞ்சாயத்துகளுக்கும் இப்பொழுது பண வசதி இல்லை. அவர்களால் ரோடுகள் போட முடியவில்லை. அதற்காக 75 லட்சம் ரூபாய் இந்த ஆண்டு அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. கிராமங்களுக்கு ஏதாவது வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்றால் கிராமவாசிகள் பணம் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதை நான் மிகவும் ஆட்சேபிக்கிறேன். பணம் கொடுத்தால் வசதி செய்து கொடுக்கிறேன் என்று சொல்வது அவர்களுடன் பேரம் பேசுவது போல் தோன்றுகிறது. கிராமத்தார்களிடமிருந்து பணம் வாங்கி அவர்க ளுக்கு வசதி செய்து கொடுப்பது என்பதில் பொருத்தமில்லை.

“இன்றையதினம் தேசிய விஸ்தரிப்பு திட்டம், சமுதாய அபிவிருத்தி திட்டம் முதலியவைகளைக்கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அங்கே என்ன நடக்கிறது? கிராமங்களுக்கு ரோடு வசதி, கிணறு வசதி, குடி தண்ணீர் வசதி முதலியவைகள் வேண்டுமென்றால் அந்த கிராமத்தார்கள் அதில் 25 லிருந்து 50 சத விசதம்

9-50
a.m.

[Sri S. Swayamprakasam] [5th March 1955]

கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் அந்த பங்கைக் கொடுத்துவிட்டு செளகர்யங்களை அடையவேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்படி பணம் கொடுத்து வசதி செய்து கொண்டதற்கு மேல் இந்த நிலவரி இரண்டணுவையும் கொடுத்தாகவேண்டும். அவர்கள் தாங்கள் ஏற்கெனவே கொடுத்து வந்த வரிக்குமேல் இப்பொழுது அதிகப்படியாக இரண்டணு கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது.

“ஒரு கிராமத்தை எடுத்துக்கொண்டால் தேசிய விஸ்தரிப்புதிட்டத்தின் கீழ் அவர்களுக்கு ரோடு போடுகிறார்கள். பள்ளிக்கூடத்தைக் கட்டுகிறார்கள். இவ்விதம் வசதிகளைச் செய்துகொடுத்து விட்டு அவர்களிடமிருந்து இரண்டணு வரியாக வசூல் செய்து வருகிறார்கள். கிராமத்தார்களிடமிருந்து பங்கு வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு செளகர்யம் செய்வது என்பது அவர்களுக்கு சிரமமாக இருக்கிறது.

“இப்பொழுது நீராசன வசதிகளைச் செய்யப்போகிறார்கள். அதற்கு அவர்கள் பணம் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். திடீரென்று அவர்களை பணம் கேட்டால் அவர்களுக்கு பணம் ஏது? அவர்களுக்கு கடன் கொடுப்பதற்குக்கூட ஒருவரும் இல்லை. அதனால் அவர்கள் தங்களுடைய நிலத்தை விற்றுவிட்டு பணத்தைக் கூடவேண்டியதாக இருக்கிறது. அவரவர்கள் தங்களுடைய நிலங்களை விற்றதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். அதனால் நிலத்தின் விலை குறைகிறது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது. கிராம மக்கள் ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். பணம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதையே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. நாம் 1938-ம் வருஷம் விவசாய கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டுவந்தோம். இப்பொழுதும் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். அப்படிக் கொண்டுவந்தும் அவர்களுடைய நிலைம் முன்னேற்றமடைந்திருக்கிறதா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இவ்வளவு சட்டங்கள் வந்தும் அவர்கள் கடனில் மூழ்கி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கடனில் மூழ்கிக்கொண்டிருக்கும்போது கிராமங்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு அவர்களிடமிருந்து ரூபாய்க்கு இரண்டணு அதிகப்படியாக வரி கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்வது அவ்வளவு பொருத்தமாக இல்லை.

“சாதாரணமாக கிராமங்களில் விவசாயிகள் தான் இருப்பார்கள். பிற்பட்டவர்கள் சாதாரணமாக சாதாரணத் தொழிலைச் செய்யக்கூடியவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். குயவர்கள், தச்சர்கள் மற்றவர்களும் சில சிறிய தொழில்களைத்தான் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். கிராமங்களில் விவசாயத் தொழிலை ஒரு பகுதியும் குடிசைத் தொழிலை மற்ற பகுதியும் செய்து கொண்டிருப்பார்களே.”

SRI S. DAIVASIGAMONEY :—“கிராமங்களில்தான் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்களா?”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“கிராமங்களிலும் இருக்கிறார்கள், பட்டணங்களிலும் இருக்கிறார்கள். டவுனில் இருப்பவர்கள் கம்மி, கிராமங்களில் இருப்பவர்கள் அதிகம். கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகள், தச்சர்கள், குயவர்கள், மற்றும் இதர தொழில்களைச் செய்கின்றவர்கள், இவர்கள் எல்லோரும் தாங்கள் உற்பத்தி செய்கிற பொருள்களை வியாபாரம் செய்வதற்கு முடியாமல் ஒருபுறம் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பொருளாதார துறையில் அவர்கள் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் யாருக்கு உற்பத்தி செய்கிறார்கள்? விவசாயி எதற்காக நெல் உற்பத்தி செய்கிறான்? நேற்றையதினம் கணம் மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது நூற்றுக்கு 90 பேர்கள் விவசாயிகள் என்றும் கூறியிருக்கிறார். இந்த 90 பேர்கள் உற்பத்தி செய்யும் நெல்லைத் தான் மற்றவர்கள் சாப்பிட வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி அவர்கள் கிரமப்பட்டு உற்பத்தி செய்யும் பொருள்கள் எங்கே போகின்றன? டவுனில் இருக்கிறவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் போகிறது. அதன் பலனை கிராம வாசிகள் அனுபவிக்கிறார்களா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்ல

5th March 1955] [Sri S. Swayamprakasam]

வேண்டும். அவர்கள் பலனடையும்படி அரசாங்கம் ஏதாவது திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறார்களா என்றால் அதற்கு வேண்டிய திட்டம் இந்த பட்ஜெட்டில் இல்லை. வரி போடுகிற முறையில்தான் இருக்கிறது. மக்கள் உள்ள படியே பலனடையக்கூடிய வகையில் இல்லை. இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இந்த முறையில் அவர்களுக்கு இந்த வரியைப் போடுவது உசிதம் இல்லை.

“இப்பொழுது விலைவாசிகள் வேறு வீழ்ந்துவிட்டது. அதனால் வாங்கிய கடனைக் கொடுக்க முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் அவர்களுக்கு இரண்டண அதிகமாக வரி போடுவது சரியல்ல. விளையாமல் இருந்தாலும்கூட வரியைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஆகிறது. வரி போடுவது என்பது கிராம மக்களை நசுக்கும் முறையில் இருக்கிறது. இதை நான் அழுத்தம் திருத்தமாக எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.

“இன்றையதினம் கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகளும் ஹரிஜனங்களும் பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற்றமடையவில்லை. இது எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்திருக்கும். அவர்களுக்கு சலுகைகள் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்களேயொழிய அதற்குத் தகுந்த பலனை அவர்கள் அடைவதற்கு எந்த விதத்திலும் வழி செய்யவில்லை. ஒதுக்கும் பணத்தை வேறு ஒருவர் எடுத்துக்கொண்டு போகும் வகையில் திட்டங்களை அமைத்திருக்கிறார்கள். மற்றும் பல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை நாங்கள் வரவேற்கிறோம்.

“பிற்பட்டவர்கள் என்ற முறையில் இன்றையதினம் பல சலுகைகள் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். பிற்பட்ட வகுப்பினர் என்ற முறையில் சாதாரணமாக மெஜாரிட்டி அளவில் இருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். நூற்றுக்கு 32 பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் சென்ஸஸ் கணக்கில் 51 சத விகிதம் இருப்பதாக சொல்லுகிறார்கள். இன்றையதினம் அரசியல் திட்டத்தில் பிற்பட்ட சமூகத்திற்கு சலுகை கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி ஒப்புக்கொண்டிருந்தும் ஜாதி முறையில் சென்சஸ் எடுக்காத காரணத்தால் இன்றைய தினம் அவர்களுடைய கணக்கு 32 சத விகிதம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 1921-ம் வருஷ சென்ஸஸ் கணக்கை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஜனத்தொகை 100-க்கு இவ்வளவு அதிகரிக்கும் என்று பெருக்கி கணக்குப் போட்டு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி பெருக்கிப் பார்த்தால் இன்றைய தினம் 65 சத விகிதத்திற்குக் குறை யாமல் இருக்கும் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இன்றையதினம் சாதாரணமாக பிற்பட்ட வகுப்பினருக்குச் சலுகை என்ற அனுதாபம் கூட இல்லாமல் நிதி மந்திரி பேசிக்கொண்டுவருகின்றார் என்பதை மிக வறுத்தத்துடன் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு உத்தியோகம் கிடைப்பதில் அநேக கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. “பிற்பட்ட வகுப்பினன்” என்று மனுச்செய்துகொண்டால், உள்ளபடியே பிற்பட்ட வகுப்பினர் அதிகமாக மார்க் வாங்கியிருந்தபோதிலும்கூட, திறமை இருந்த போதிலும்கூட, உத்தியோகம் கிடைக்கமுடியாத தன்மையில் பிற்பட்ட வகுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். மனுப் போடுகின்றார்கள் பிற்பட்ட வகுப்பினர் என்று சொல்லிவிட்டால் அதற்காக 25 சத விகிதம் ஒதுக்க கின்றார்களே, அதில் எல்லோரையும் ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள். திறமைசாலிகளாக இருப்பவர்கள் பிற்பட்ட வகுப்பினர் என்று சொல்லாமல் இருப்பதால் 60 சத விகித உத்தியோகத்தைப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். பிற்பட்ட வகுப்பினன் என்று சொன்ன காரணத்தினாலே பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட 25 சத விகித பகுதிக்கு வருகின்ற காலத்தில், வேறு எந்த தகுதியும் திறமையும் செல்லாது. திறமையுள்ளவன் உத்தியோகம் கிடைக்காமல் போவது பரிதாப நிலைமை. பிற்பட்ட வகுப்பினர் என்பதை சுட்டிக்காட்டி விடுகிறார்கள். தகுதியும் திறமையும் உள்ளவன் இங்கும் அங்கும் ஏதோ ஒருவர் இருக்கலாம். அறுபது சத விகிதம் என்பதை எடுத்து உத்தியோகம் தரவேண்டும். 25 சத விகிதம் என்பதை தகுதியும் திறமையும் உள்ளவர்களுக்குக் கொடுத்தால், மிகவும் நலமாக இருக்கும்.

10
a.m.

[Sri S. Swayamprakasam] [5th March 1955]

பிற்பட்ட வகுப்பு மந்திரியாக வந்தாலும், ஒரு காரியம் கூட மக்களுக்கு நடக்கமுடியாது. பிற்பட்ட வகுப்பிலிருந்து ஒரு மந்திரியைப் போட்டு விட்டால் மட்டும் போதாது. பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்தாகவேண்டும்.

“பிற்பட்ட வகுப்பினர் கமிஷன் வந்திருந்தது. அதற்குத் தலைவராக இருந்தவர் ஸ்ரீ காகா சாகேப் காலேல்கர். அவர்கள் இந்தியா முழுவதும் சுற்றிவந்து, இன்னும் ரிபோர்ட் சமர்ப்பிக்கவில்லை. ஆனால், ஜனவரி 26-ந் தேதி அவர்கள் ஒரு அறிக்கை விட்டார்கள். அதில் சொல்வது என்னவென்றால், ‘பிற்பட்ட வகுப்பினருடைய ஒரு தன்மை பெரும் பாலோருடைய தன்மையாக இருக்கமுடியும். அவர்களுடைய தன்மையை எல்லாம் நாம் சரியாக செய்தோமானால் நமது நாட்டினுடைய நலனை நாம் பாதுகாத்தவர்களாவோம்.’ என்று அவர்கள் அறிக்கையில் எழுதியிருக்கிறார். பிற்பட்ட வகுப்பினருடைய தன்மையை பிற்பட்ட சமூகம் என்று சொல்லமுடியாது. இன்னும் சரியாக அறிந்துகொள்ளவில்லை, தெரிந்துகொள்ளவில்லை என்று எழுதியிருக்கிறார். அவர் எழுதியிருப்பதை நிதி மந்திரி அவர்கள் படித்துப் பர்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். 26-ந் தேதி “இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்” பேப்பரில் அந்த அறிக்கை வந்திருக்கிறது. அது மைனாரிடி பிரசீனை அல்ல. திருப்பித் திருப்பி மைனாரிடி இவ்வளவு சத விசீதம்தான் என்பது அல்ல. அவர்கள் சொல்வது

‘The problem of the backward classes is a problem of the majority of the population and therefore, it is a problem of the reconstruction of the nation itself.’

என்று அவர்கள் தங்களுடைய அறிக்கையிலே வெளியிட்டிருக்கிறார். ஜனவரி 26-ந் தேதி பேப்பரில் அது வந்திருக்கிறது. அவர்கள் எழுதிய வியாசத்திலே மேலே சொல்கிறார்

‘It had not touched the upper classes to the full extent as it ought to have done.’

அதாவது, பிற்பட்ட சமூகத்தாருடைய தன்மை இன்னும் முற்பட்டவர்களுடைய மனதைத்தட்டி எழுப்பவில்லை என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால், இன்றைய தினம் இந்த அரசாங்கம் பிற்பட்ட வகுப்பினருடைய தன்மையை உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. நாட்டுக்கு முதுகெலும்பு போன்றிருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும், பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கும் நன்குமை இல்லாமல் தீமை விளையுமென்றால் நாடு முன்னேற்றமடைவது தடைப்பட்டுவிடும். பெரும்பாலான ஜனத்தொகையாகிய பிற்பட்ட வகுப்பினர், ஹரிஜனங்கள், ஆகியவர்களுடைய நலன்கள் கவனிக்கப்பட்டால் தான் கேசுமநல ராஜ்யத்தை அமைத்ததாகச் சொல்லமுடியும். இல்லாவிட்டால் கேசுமநல ராஜ்யம் என சொல்வதெல்லாம் வெறும் கனவாகத் தான் முடியும். ஆகவே, பிற்பட்டவர்களுடைய நிலைமையைக் கொஞ்சம் அனுதாபத்தோடு பார்த்துக்கொள்ளும்படி அரசாங்கத்தைப் பன்முறை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“பொது மராமத்து இலாகா மூலமாக நிறைவேற்றப்படும் வேலைகளுக்கு பணம் அதிகமாக செலவழிக்கப்படுகிறது. ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் கிணறு வெட்டவேண்டுமானாலும், பாலம் கட்டவேண்டுமானாலும் பொது மராமத்து இலாகாவிலிருக்கும் அதிகாரிகளைத்தான் வைத்து எஸ்டிமேட் போடுகிறார்கள். அவர்கள்தான் அந்தக் காரியங்களையும் நிறைவேற்றுகிறார்கள். அவர்கள் மூலமாகச் செய்யப்படும் காரியங்களுக்கு பணம் அதிகமாக செலவழிக்கப்படுகிறது. நேரையதினம் கணம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம் செட்டியார் பேசும்போது, ‘பொது மராமத்து இலாகாவில் ஏதோ லஞ்சமெல்லாம் தாண்டவமாடுகிறது’ என்று சொல்லிவிட்டு அப்படியே போய்விட்டார். அரசாங்கக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் அல்லவா அவர்? அதற்குமேல் அவர் சொல்லமுடியுமா? ஆகவே, அத்துடன் அவர் நிறுத்தி விட்டார். லஞ்சப்பேய் சாதாரணமாக அங்கு கூத்தாடுகிறது என்று எந்தக் காலத்திலும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். அது அரசாங்கத்திற்குத்

5th March 1955] [Sri S. Swayamprakasam]

தெரிந்த விஷயம். அதைப்பற்றி நான் சொல்ல ஆசைப்படவில்லை. ஆனால், அவர்கள் செய்கின்ற திட்டங்களிலே அனேகமாக வீண் செலவு இருக்கிறதென்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது.”

* SRI S. PANCHAKSHARAM:—“On a point of personal explanation, Sir. I never said that there was corruption in the Public Works Department. I only said that there is a lot of waste which has got to be looked into and that Sri Rajagopalachari himself has when he was as the Chief Minister categorically expressed that the Public Works Department was his enemy No. II. I also said that while seeing that there was no evasion of taxation, avoidance of taxation, we should also tackle the problem of corruption, since the charge of corruption against many officials was not being recklessly made. I never said particularly about the Public Works Department and about corruption.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“கனம் அங்கத்தினர் அவர்களும் லஞ்சப்பேய் இல்லையென்று சொல்லவில்லை. லஞ்சப் பேய் இருக்கிறதாகவும் குறிப்பிட்டார்கள். அதைப்பற்றி நான் மேலும் சொல்ல ஆசைப்படவில்லை. வீண் செலவு பி.டபிள்யூ.டி. இலாகா செய்கின்றார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இருக்கமுடியாது. அதற்கு ஆதாரமாக இருப்பது என்னவென்றால், ஏதோ ஆங்கில சர்க்கார் இருந்த காலத்தில் அவர்கள் சில ‘ரேட்கள்’ தயார் செய்தார்கள். அதற்கு ஒரு சிறு உதாரணம் தருகிறேன் : வெள்ளையடிப்பதற்கு சதா அடிக்கு 10 அணை முதல் 13 அணை என்று ஒரு ‘ரேட்’ வைத்திருந்தார்கள். சாதாரணமாக ஒரு சதா அடிக்கு ஒரு அணை அல்லது ஒன்றையணைதான் ஆகும். அப்படியிருக்கும்போது எப்பொழுதோ நிர்ணயித்து ஒரு அடிப்படையில் அதை மாற்றாமல் அப்படியே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனுடைய முடிவு என்ன ஆகும்? ஸ்தல அபிவிருத்தி திட்டங்களில் என்னென்ன காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள சட்ட சபை அங்கத்தினர்களைக்கொண்ட ஒரு கூட்டம் போடப்பட்டது. தஞ்சை ஜில்லாவில் ஒரு கிணறு வெட்டுவதற்கு ரூ. 2,500 ஆகும் என்று எஸ்டிமேட் போட்டார்கள். சேலம், கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் ஒரு கிணறு வெட்டுவதற்கு ரூ. 2,500 ஆகும் என்று சொல்வதை ஒத்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால், தஞ்சை ஜில்லாவில் அவ்வளவு பணம் வேண்டுமா என்பதை யோசிக்கவேண்டும். அதுவும் நான் வசிப்பதற்கு பக்கத்து ஊரிலேயே ஒரு கிணறு வெட்டுவதற்கு 2,500 ரூபாய் செலவாகும் என்று சொன்னவுடனே நான் உண்மையிலேயே திடுக்கிட்டேன். நான் கலெக்டரிடம் விஷயத்தை சொன்னவுடனே அவர் விழித்துக்கொண்டார். 38 அடி தோண்டவேண்டும், சிமிட்டி போடவேண்டும், கருங்கல் போட்டுக் கட்டவேண்டும் என்றல்லாம் சொல்லிக்கொண்டுபோனார். அதைப்பற்றி நான் இங்கு சொல்லவேண்டியதவசியமில்லை. 2,500 ரூபாய் எவ்வளவு தூரம் எங்கெங்கெல்லாம் போய்ச்சேரும் என்பதைப்பற்றி நான் இங்கு சொல்ல ஆசைப்படவில்லை. நான் எதற்காக இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், கிராமத்தார்கள் பாதித்தொகையாகிய ரூ. 1,250 கொடுக்கிறார்கள், கிராமத்தார்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று கட்டாயம் இருக்கிறது. கிணறு வெட்டுவதற்குப் பாதிப் பணம்தானே செலவழிக்கப்படுகிறது? ஏன் ஜனங்களிடமிருந்து 1,250 ரூபாய் வாங்கவேண்டும்? என்று என் ஊருக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஜனங்கள் கேட்கிறார்கள். பாதிப் பணத்திலேயே வேலை முடிந்துவிடுமபோது எங்களுக்கு என் தொல்லை கொடுக்க வேண்டும்? என்று அவர்கள் கேட்பதில் நியாயம் இருக்கிறது. கிராமத் தாரிடமிருந்து வசூலாகும் பணம்தான் குறிப்பிட்ட வேலைக்கு செலவழிக்கப்படுகிறதேயொழிய சர்க்கார் கொடுக்கும் பணம் அந்த வேலைக்குச் செலவழிக்கப்படுவதே கிடையாது. அரசாங்கத்தாரின் பணம் அந்த வேலைக்குத் தேவைப்படுவது இல்லை. அந்தப் பணம் எங்கே போகிறது என்பதை நான் விவரிக்கத் தேவையில்லை. 500 ரூபாய்க்குமேல் செலவு

[Sri S. Swayamprakasam] [5th March 1955]

செய்து வெட்டிய கிணற்றை எங்கள் தஞ்சை ஜில்லாவில் நான் பார்த்ததே கிடையாது. அப்படியிருக்கும்போது 2,500 ரூபாய் ஒரு கிணறு வெட்டுவதற்குச் செலவழிக்கக் காரணம் என்ன? இதுவிஷயத்தைப் பற்றி ஜில்லா கலெக்டரிடம் கூறினேன். இன்ஜினீருக்கு அவர் எழுதியனுப்பியிருக்கிறார்கள். பொது மராமத்து இலாகாவிலுள்ள 'ஸ்பெசிபிகேஷன்' புத்தகத்தில்—அவர்களுடைய வேத புத்தகத்தில்—குறிப்பிட்ட 'ரேட்' தான் இவ்வளவுக்கும் காரணம் என்று நான் நினைக்கிறேன். அந்தப் புத்தகத்தில் பழைய காலத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள 'ரேட்' களை குறைத்து மாற்றுவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொன்னார். 'தஞ்சை ஜில்லாவில் 500 ரூபாய்க்குமேல் கிணறு வெட்ட தேவையில்லையே, எதற்காக ஜனங்கரிடம் பணம் வாங்கவேண்டும்? ஜனங்களே 500 ரூபாய்க்கு வெட்டி முடிக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள்' என்றெல்லாம் நான் எடுத்துச் சொன்னேன். ஆனால், அவர்கள் என்ன செய்தார்களோ தெரியவில்லை. இந்தத் தன்மையில் இந்த ராஜ்யம் பூராவும் பொது மராமத்து இலாகா மூலமாகச் செய்யப்படுமே வேலைகளுக்கெல்லாம் இவ்வளவு பணம் விரயமாக்கப்படுகிறதென்றால், சர்க்காருக்கு இவ்வளவு பணம் நஷ்டம் ஆகிறதென்று சொன்னால், அது அரசாங்கத்தார் உடனடியாக கவனிக்கவேண்டிய ஒரு விஷயமாகும். ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் திட்டங்களை நிறைவேற்றுகின்ற காலத்தில் கிராமத்தார்கள் பாதித்தொகை கொடுக்கவேண்டும், அல்லது அவர்களுடைய உழைப்பைக் கொடுத்தால் போதும் என்று சொல்லும்போது அவர்கள் எப்படிச் செய்யமுடியும்? சில ஊர்களில் செய்ய முடிவதில்லை. முற்போக்காக உள்ள மக்களும், பண வசதி உள்ளவர்கள் இருக்கும் ஊர்களில்தான் பாதிப் பணத்தைக் கொடுக்கமுடியும் தவிர சாதாரண ஜனங்கள் வசிக்கக்கூடிய ஊர்களில் பாதிப் பணத்தைக் கொடுக்கமுடியவில்லை. ஆகையால்தான் பல அங்கத்தினர்கள் மக்கள் கொடுக்கவேண்டிய அரைப் பங்கை குறைக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பாதிப் பகுதியை மக்களிடமிருந்து வாங்காமலேயே சர்க்கார் இந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றவேண்டும். தஞ்சை ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் மாயவரம், கும்பகோணம், எல்லாவிதத்திலேயும் முற்பட்ட இடங்கள். அங்கேதான் சர்க்கார் இந்தத் திட்டங்களைத் துவக்கியிருக்கிறார்கள். பிற்பட்ட இடங்களுக்கு வசதி செய்வதுதான் சர்க்காருடைய முதல் கடமையாக இருக்கவேண்டும் என்பதை நான் வலியுறுத்துகிறேன். பிற்பட்ட இடங்களிலே இந்தத் திட்டத்தை ஆரம்பித்திருந்தால், சர்க்காரின் திறமை அப்போதுதான் புலனாகும். இப்பொழுது முற்போக்கான இடங்களிலே பணத்தைச் செலவு செய்துவிட்டார்கள். ஏற்கெனவே இயற்கை வசதியுள்ள இடங்களுக்கே, மேலும் வசதி செய்து கொடுத்தால், சர்க்கார் செய்யும் நன்மை மக்களுக்கு வெளிப்படையாகத் தெரியாது. என்னை விட தஞ்சை ஜில்லாவைப்பற்றி தனக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்று கனம் விவசாய மந்திரி அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஏதோ அவர் அந்த ஜில்லாவில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்யும்பொழுது ஒரு சில இடங்களுக்குப் போயிருக்கலாம். நான் கிராமம், கிராமமாக அலைந்திருக்கிறேன். என்னைவிட தஞ்சை ஜில்லாவைப்பற்றி அவருக்கு அதிகமாகத் தெரியுமென்பதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டாம். தஞ்சை ஜில்லாவிலே, பட்டுக்கோட்டை, அரந்தாங்கி, தஞ்சை தாலுகாக்கள் பிற்பட்டவை. அந்த இடங்களில் இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால், அப்போதுதான் அதனால் ஏற்படும் நன்மையை மக்கள் உணரமுடியும்.

“மேலும் Public Works Department ரேட்டுகளை மாற்றி அமைப்பதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும்.”

MR. SPEAKER: —“Five minutes more for the hon. Member.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM: —“மற்றுமொரு விஷயம். நிறையக் கட்டடங்கள் இருக்கிற இடங்களிலேயே Public Works Department புதுக் கட்டடங்களைக் கட்டுகிறார்கள். ஓரத்தநாடு டெபுடி தாசிஸ்தர் ஆபீசுக்குக் கட்டடம் வேண்டுமென்றால் உடனே ஒரு திட்டம் தயாரிக்கப்

5th March 1955] [Sri S. Swayamprakasam]

படுகிறது. ஆந்திரப் பிரிவினைக்குப் பிறகு, இருக்கிற கட்டடங்களை அதிகமாயிருக்கின்றன. இந்த நிலைமையில் புதுப்புது கட்டடங்களைக் கட்டிக்கொண்டே போகிறார்கள். தஞ்சை கலெக்டர் ஆபீசில் இன்னும் மேலே மாடி வைத்துக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். டவுன் நிர்வாகத்தில் செலவழிக்கப்படும் பணத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு அந்தப் பணத்தைக் கிராம மக்களுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய திட்டங்களில் செலவழிக்க வேண்டும். இதைக் கவனக் குறைவு என்று சொல்லுவதா, அல்லது திறமையில்லை என்று சொல்லுவதா, என்பது தெரியவில்லை.

“ரொம்ப நாளாக Board of Revenue என்ற ஒரு பெரிய யானை இருந்துவருகிறது. யானை என்றால் நல்ல தினி தின்னும் என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. முன்னால், வெள்ளைக்காரர் ஆட்சி காலத்தில், திறமையான Collectorகள் இருந்தார்கள்; அப்பொழுது இந்த Board of Revenue அவசியமில்லையென்றும், ஆனால், இப்பொழுது அனுபவம் வாய்ந்த Collectorகள் இல்லாததால் மேற்பார்வை பார்ப்பதற்கு இந்த Board வேண்டும் என்று கனம் C. Rajagopalachariar சொன்னார்கள். மக்களுக்கு உகந்த காரியத்தை தாமதப்படுத்துவதற்காக ஏற்பட்ட ஒரு machineryயாகியிருக்கிற இந்த போர்டை, இவ்வளவு பணம் செலவழித்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமா? ஒருவரை வைத்துக்கொண்டு மேற்பார்வை செய்யச் சொன்னால் போதாதா? இந்தப் பணத்தை மிச்சப்படுத்தி, மக்களுக்கு வேண்டிய நன்மையைச் செய்யக்கூடாதா?

“சுகாதாரத் துறையை எடுத்துக்கொண்டால், மக்களின் தேகநிலை நாளுக்கு நாள் சீர்குலைந்து வருகிறது என்பது வெட்டவெளிச்சமாகத் தெரிகிறது. ஆல்பத்திரிகள் அதிகமாகிக்கொண்டு வருவதும், bed எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருவதும், புதுப்புது வியாதிகள் தோன்றுவதும் எதைக் குறிக்கிறது? இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் 47-வது ஷரத்தின்படி மக்கள் சாப்பிடும் ஆகாரத்தில் ‘nutrition value’ எவ்வளவு இருக்கிறது என்று பார்த்துக்கொண்டும் இதற்கு முன்னாலிருந்த மந்திரி சபை ஒரு கமிட்டியை நியமித்து இந்தக் கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டை டவுன் களில் 100-க்கு 90 பேர் விதிதமும் கிராமங்களில் 100-க்கு 40 அல்லது 50 பேர் விதிதமும் ஹோட்டல்களில் சாப்பிடுகிறார்கள் என்று தெரிகிறது. ஹோட்டல்களில் சுகாதாரம் எவ்வாறு அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. ஹோட்டலில் தயாரிக்கப்படும் பதார்த்தங்கள் நல்ல சாமான்களால் செய்யப்படுகின்றனவா, மக்கள் உட்கொள்ளும் ஆகாரத்தில் சத்து (nutrition value) எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதையெல்லாம் கவனிக்க ஒரு கமிட்டியை நியமித்து ஆவன செய்வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஹோட்டல் சாப்பாட்டையே மக்கள் நம்பியிருக்கும் இந்தக் காலத்தில் ஹோட்டல்காரர்கள் தங்கள் லாபத்தையே முக்கியமாகக் கருதாமல், பொது மக்களின் நன்மையையும் மனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக N.G.Os.-களிடம் அரசாங்கம் கொஞ்சம் அனுதாபம் காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு ஏதாவது செய்யலாம் என்று கனம் மந்திரி சொல்லியிருக்கிறார்கள். N.G.O.க்களுக்கு மற்ற வசதிகள் செய்யாவிட்டாலும்கூட குடியிருக்க வசதி செய்துகொடுப்பது மிகவும் அவசியம். அவர்கள் மாற்றலாகிச் செல்லும் இடங்களில் குடியிருக்க வசதியில்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள். போன பட்ஜெட் விவாதத்தின்போதே ஆசிரியர்களுக்கும் N.G.O.க்களுக்கும் குறைந்த வாடகையில் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க ஒரு திட்டத்தை தயாரிக்கவேண்டுமென்று சொன்னேன். இப்படிச் செய்தால்தான், மாற்றலாகிப்போகிற இடங்களுக்கு அவர்கள் குடும்பத்தை உடனே அழைத்துச் செல்ல முடியும். அரசாங்க ஊழியர்களின் வேலைதிறனும் நன்றாக இருக்கும். ஆகவே வீடு கட்டும் திட்டத்தை உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். போன பட்ஜெட் விவாதத்தின் போது நிதி மந்திரி அவர்கள் இதைப்பற்றி கவனிப்பதாகச் சொன்னதாக ரூபகம். இந்த பட்ஜெட்டில் ‘N.G.O.’ என்ற பெயரையே காணோம். இதைச் சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு voting on demands வருகிற காலத்திலே பாக்கி விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுகிறேன்.”

[5th March 1955]

10-20
am.

* **SIRMATHI DR. T. S. SOUNDARAM RAMACHANDRAN** “கனம் சபாநாயகர் அவர்களே ! இந்த வரவு செலவு திட்டமானது, உள்ள வருவாயை வைத்துக்கொண்டு, அதிகமான வரிக்கீழ் போடாமல், நல்ல விதமாக தயாரித்திருப்பதற்காக முதலில் நான் எனது வாழ்த்துக்களை நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதோடு நான் இங்கு எல்லா விஷயங்களையும் எடுத்துபேச விரும்பவில்லை. சில முக்கியமான, விஷயங்களை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

“ நம்முடைய கவனத்தையெல்லாம் கவர்ந்திருப்பது, இரண்டாவது, ஐந்து வருஷத்திட்டமும், முதல் ஐந்து வருஷத்திலே உள்ள பாக்கி இரண்டு வருஷமும் ஆகும். இந்த 2 வருஷங்களிலே என்னவெல்லாம் செய்ய முடியும்? அதிலும் குறிப்பாக மனித பலத்தைக்கொண்டும், நமக்குள்ளே திட பலத்தைக்கொண்டும் என்னவெல்லாம் செய்யலாம்? என்பதே இன்றுள்ள முக்கியப் பிரச்சனையாகும். இது நம் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு வந்திருப்பது அறிந்து பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்த இரண்டாவது ஐந்து வருஷத்திட்டத்திலே முக்கியமாக நம் நாட்டின் கைத் தொழில் வளத்தை உற்பத்திமுலம் அதிகரிப்பதோடு, அதனை வாங்குவதற்கு சக்தியுள்ள மனிதர்களாகவும் செய்யவேண்டும். இதுதான் முக்கியமாக நம் தயாரிக்கும் திட்டத்தில் இடம் பெறவேண்டும். அதற்கு மனித சக்தியையே முழுக்க முழுக்க உபயோகப்படுத்தவேண்டும். இம்மாதிரியான முறையைக்கொண்ட கைத்தொழில்களை ரொம்பவும் நல்ல விதத்திலே திட்டமிட்டு, அதற்கான வேலைகளைச் செய்தால்தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஓரளவு குறைய முடியும். இதனால் விவசாயிகளும், கிராமங்களிலுள்ள மற்றவர்களின் வாழ்க்கை நிலைமை உயரமுடியும். ஆகவே இம்மாதிரியாக எல்லோருக்கும் நன்மை தரும்படியான விதத்திலே திட்டங்களை உருவாக்கவேண்டும்.

‘ தோசைக்கு மா அறைக்க மெஷின் வைத்ததால் 30 பேருக்கு வேலைபோய் விட்டது என்று மெஷின்களேவேண்டும் என்ற நிபுணர்கள் கூட நம் நாட்டிலுள்ள மனித பெருக்கத்தை, மனித சக்தியை அறிந்து அது கூடாது, மனித சக்தியையே உபயோகிக்கவேண்டுமென்று கூறுவதைக் கேட்டு பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இன்று நம்நாட்டில் அம்மாதிரியான நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. நம் நாட்டில் ஜனங்கள் ஜாஸ்தி; பூமி குறைவு, அதற்கு ஏற்ற வேலை குறைவு; ஆகவே இதை யெல்லாம் அனுசரித்து, பெரிய தொழில்களை சற்று கட்டுப்படுத்தி, அதோடு சிறு குடிசைத் தொழில்களை நம் நாட்டில் உண்டாக்குவதற்கு உடனடியாக ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். அப்படி செய்தால்தான், உற்பத்திப்பெருகுவதோடு மக்களுக்கு வாங்கும் சக்தியும் சற்று அதிகரிக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“ சொந்திரம் எழுந்து நின்று பேசுகிறாள் என்றால், அவள் என்னத்தைச் சொல்லுவாள் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். இரண்டு லட்ச ரூபாய் செலவு செய்து ஒரு கைத்தொழிலை ஆரம்பித்தால் 30 பேருக்கு தான் வேலை கொடுக்கமுடியும். நான் சொல்லுகிற திட்டத்திலே ரூ. 50 ஆயிரம் செலவிலே 500 பெண்களுக்கு மாதம் ரூ. 10 வருமானம் வரும்படியாகச் செய்வேன். அதாவது கதர் நூற்றல், நெய்தல், அரிசி அரைத்தல், எண்ணெய் ஆட்டல், மற்ற தானியங்கள் அரைத்தல், உடைத்தல் போன்றவேலைகளினால் கிராமங்களிலே உள்ள ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் வாழ்க்கைத்தரத்தை ஓரளவு உயர்த்தமுடியும், அதற்கு இந்திய அரசாங்கத்தாரும் அனுசூலமாக இருக்கிறார்கள். இதற்காக ஆலோசனை செய்ய தனிக்கமிட்டி, சப்-கமிட்டிகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. இதனை விரைவிலே பெருமளவிற்கு செய்துமுடிக்கவேண்டும்.

“ நம்முடைய வரவு செலவுத்திட்டத்தில் ஒரு சிறு அளவில்தான் துண்டு விழுந்து சரிக்கட்டமுடியாமல் இருக்கிறது. ஆகவே இன்னும் 4, 5 கோடிகள் துண்டு விழுந்தாலும் பரவாயில்லை. வேலையின்மையைப் போக்கு

5th March 1955] [Srimathi Dr. T. S. Soundaram Ramachandran]

வதற்காக 4, 5 கோடிகள் ஒதுக்கி, இம்மாதிரியான கைத்தொழில் வளர்ச்சியை அதிகரித்தால், பலருக்கு வேலை தரமுடியும். இதைத்தான் நான் முக்கியமாக வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

“ அடுத்து, தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தையும், சமுதாய நலத் திட்டத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம். பிற்போக்கான இடங்களுக்கு முதலில் இத்திட்டங்கள் விஸ்தரிக்கப்படுகின்றன என்று அரசாங்கத்தார் கூறியிருக்கின்றனர். அதைச் கண்டு நான் ரொம்ப சந்தோஷம் அடைகின்றேன். நாம் முன்னிவிட இப்போது சற்று உயர்ந்திருக்கிறோம். இதையாரும் மறுக்க மாட்டார்கள். மிகவும் பிற்போக்கான சில ஜில்லாக்களிலே இன்று மின்சாரவசதி இத்திட்டங்களின்மூலம் கிடைத்திருக்கிறது. திருநெல்வேலி சாதாரணமாக மிகவும் பிற்பட்ட இடம். அங்கும் கோவில் பட்டி, சங்கரன்கோவில் முதலிய இடங்களுக்கு வசதிசெய்யப்பட்டுள்ளது. இன்னும் அதைவிட பிற்பட்ட நித்திய பஞ்சம், நாங்குனேரி முதலிய இடங்கள் உள்ளன. அவைகளுக்கும் விரைவில் விஸ்தரிக்கவேண்டும். அதோடு நீர்ப்பாசனத்திட்டங்களையும் செய்யவேண்டும். கீறி ஆறுத்திட்டம் இருப்பதுபோல் இன்னும் 3, 4 திட்டங்களை தயார் செய்யவேண்டும். திருநெல்வேலியிலுள்ள இதர பிற்பட்ட இடங்களுக்கு முக்கியமாக சலுகைகளைத்தந்து, செளகரியங்கள் செய்யவேண்டும். மதுரை ஜில்லா, ஓராவூ வசதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டுவருகிறது. ஆகையால் அதைக் குறிப்பிட விரும்பவில்லை.

“ விவசாயக் கடன்களை எடுத்துக்கொண்டோமானால், இன்று அவர்கள் கடன்களைத் திருப்பிகொடுக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுகின்றனர். ஆகவே அவைகளைத்தீர்ப்பதற்கு வழிசெய்தாகவேண்டும். அதைத் தீர்த்தால்தான் நாடு உயரமுடியும். ஒரு வருஷத் தவணைக்கடன்களினால் அவர்களுக்கு பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. அதனால் நில அட்மான பாங்கியை பலப்படுத்தி, அதனுடைய சட்டதிட்டங்களை சிறிது தளர்த்தி, சுலபமாக ஏழை விவசாயிகள் நெடுங்காலக் கடன் வசதி பெறுவதற்கு பெரியளவிலே ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மூன்று வருஷத் தவணை, 5 வருஷத்தவணை என்று காலத்தை உயர்த்தவேண்டும். தக்காவிக் கடனை இன்னும் 10 பங்கு ஜாஸ்தியாக்கவேண்டும். அவ்வாறெல்லாம் செய்தால்தான் விவசாயிகள் ஓரளவாவது முன்னேற்ற மடைவதற்கு முடியும். அதோடு இதையெல்லாம் கூட்டுறவு முறையிலே செய்யலாம். ஆனால் இப்போது கூட்டுறவு சங்கங்கள் எப்படி மாற்றி அமைக்கப்படலாம் என்பதுபற்றி ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கமிட்டி கூட்டுறவு அடிப்படைத் தன்மையை மாற்றி, உண்மையான கூட்டுறவின் மூலம் விவசாயிகளுக்கு எளிதாக கடன் வசதிகளைப் பெறச்செய்யவேண்டுமென்பது என் விருப்பம்.

“ கல்வியைப்பற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். எட்டாவது வகுப்புவரை இலவசக்கல்வி அளித்திருப்பது குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாகும். ஆனால் இதில் வித்தியாசங்கள் வேண்டுமா என்ற பிரச்சனை எழுகிறது. சாதாரணமாக 6, 7, 8 வகுப்புக்கள் என்று பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிறார்கள். அதையே ஹைஸ்கூலில் 1, 2, 3 பாரங்கள் என்று படிக்கிறார்கள். இந்த இரண்டிற்கும் வித்தியாசம் காணப்படுகிறது. ஹைஸ்கூலில் B.A., B.T. படித்தவர்களைப் போட்டு பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பதால், ஆங்கிலம் கற்பிக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஏழைப் பிள்ளைகள் படிக்கும் மிடிஸ் ஸ்கூல்களில் இந்த வசதி கிடைப்பதில்லை. மற்றும் சில Higher எலிமெண்டரி ஸ்கூல்களில் ஆங்கிலம் கற்பிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு பல வேறுபாடுகள் இருப்பதால் பிள்ளைகளுக்கு மிகவும் கஷ்டமேற்படுகிறது. ஆகவே இவைகளை யெல்லாம் அடுத்த நடப்பு ஆண்டிலிருந்து போக்குவதற்காக எல்லாப் பள்ளிகளிலும் இங்கிலீஷில் கற்பிக்கவேண்டுமென்று ஏற்பட்டால் எல்லோருக்கும் வசதியாக இருக்கும். நான் ஆங்கிலம் வேண்டுமென்பதற்குக் குறுக்கே நிற்கமாட்டேன். தவிர இப்போது 8-வது வகுப்பிலே ஆங்கிலம் படித்து பாஸ்செய்தால் 4-வது பாரத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று ஜி.ஓ. வந்திருக்கிறது. ஆகவே எல்லா ஹையர் எலிமெண்டரி

[Srimathi Dr. T. S. Soundaram Ramachandran] [5th March 1955]

10-30
a.m.

பள்ளிகளிலும் ஆங்கிலமும் கற்பிக்க வேண்டுமென்று ஆக்கிவிட்டால் இந்த தொல்லைகளுக்கு இடமிருக்காது, தவிர, அது நம்முடைய சர்க்கார் திட்டமிட்டிருக்கும் ஆதாரக் கல்விக்கும் பின்னால் பெரிதும் உதவியாக இருக்கும். ஆகவே இந்த மாதிரியாக இரண்டுவிதமான பள்ளிகள் வேண்டாமென்று தெரிவித்துக்கொண்டு சர்க்கார் இலவசமாக 8-வது வரை படிக்க வசதி செய்துகொடுத்ததற்கும், ஆதாரக் கல்வியைப் பரப்ப திட்டமிட்டுக்கொண்டு வருவதையும் கண்டு பெரிதும் என்னுடைய மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இன்று நடந்த கேள்வி நேரத்தில் ஒரு உபகேள்வியில்கூட இதைப்பற்றி கேட்கப்பட்டது. அதுதைக் குழந்தைகளுக்கு பாதுகாப்புக் கொடுக்கவேண்டும். சட்ட ரீதியில் அதை அமைக்க வேண்டும். ஒரு குடும்பம் ஏழ்மையாக இருந்தால் அந்தக் குடும்பத்திலுள்ள குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவது அந்தக் குடும்பத்தின் பெண்களின் தலையில் தான் சமையாக இருக்கிறது. அந்தக் குடும்பத்தினுடைய தலைவிதி அந்தக் குடும்பத்தின் பெண்களின் மீதுதான் இருக்கிறது. நிச்சயமாக சொல்லலாம் புருஷர்களுடைய தலையில் இந்தச் சமை இல்லை. சென்னையிலுள்ள ஓளவை விடுதிக்கும் மாதர் நலசங்கத்திற்கும் தாய்மார்கள் குழந்தைகளைக் கொண்டு வருவதைப் பார்த்தால் இவ்வளவு குழந்தைகளுக்கு தகப்பனார் எங்குதான் இருக்கிறார்களோ என்று தோன்றுகிறது. பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டு அவர்களை இந்த நிலைக்குக்கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறது. புருஷர்கள் குழந்தைகளோடு பெண்களை விரட்டிவிடுகிறார்கள். புருஷர்கள் ஓடி விடுகிறார்கள். பெண்கள் குழந்தைகளை எங்கு விட்டு விட்டு ஓடமுடியும். ஆகவே இப்படிப்பட்ட குழந்தைகளை பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய ஸ்தாபனங்களை அமைக்கவேண்டும். தர்ம ஸ்தாபனங்களில் குழந்தைகள் விடுதிகளை நடத்தலாம்.

“இப்படி முக்கியமாக குழந்தைகளுடன் வருகிறவர்கள் வாலிபப் பெண்கள்தான். அவர்கள் தான் ரொம்பவும் நசித்துப்போயிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. பொருளாதார நெருக்கடியால் பல குடும்பங்கள் அழிந்துபோய்க்கொண்டிருக்கின்றன. இவர்களை பாதுகாப்பது கேடிமநல சர்க்காரின் பொறுப்பு. இவர்களுக்கு அதிகப்படியான வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டும்.

“இதைப்பற்றி சொல்லும்போது ஒன்றைச் சொல்லவேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது எவ்வளவோ ஊமைப் பிள்ளைகளும், ‘defective’ குழந்தைகளுக்கும் இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு நகரங்களில் அநேக ஸ்தாபனங்களை தொடங்க பலர் தயாராக இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது ஜன சமூகத்தில் விழிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதம் குழந்தைகளை பாதுகாப்பதற்கு ஸ்தாபனங்களைத் தொடங்குவதென்றால் அதற்கு வேண்டிய ஆசிரியர்கள் கிடையாது. அதற்குத் தகுந்த பயிற்சி பெற்றவர்கள் கிடையாது. பயிற்சி இல்லாதவர்கள் இந்த வேலையை செய்ய முடியாது. மூன்று நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பு டெப் அண்டம்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர்களை பயிற்சிக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாது; என்று சொன்னார்கள். அது அப்படியே நின்ற போய்விட்டது அதனால் இப்பொழுது பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் கிடையாது. (மிஸ்டர் ஸ்பீகர் உங்களுக்கு இன்னும் இரண்டு நிமிஷங்கள்தான் இருக்கிறது.) அதனால் சர்க்கார் உடனடியாக இப்படிப்பட்ட பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடங்களை தொடங்க வேண்டும். இப்பொழுது தொடங்கினால்தான் இன்னும் இரண்டு வருஷங்களிலாவது ஆசிரியர்கள் கிடைப்பார்கள். பத்து வருஷ அனுபவம் உள்ளவர்கள் கிடையாது. ஆகவே இப்பொழுது சர்க்கார் ஒரு பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடத்தை தொடங்கி ஆசிரியர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

“ஆஸ்பத்திரிகளைப் பற்றி ஒரு வார்த்தையை மட்டும் சொல்லி விட்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் ஒரு டாக்டர் என்பதால் அதைப்பற்றி சொல்லாமல் இருந்தால் நான் ஒரு டாக்டர் என்பதற்கு அர்த்தம் இல்லை. நம்முடைய ஆஸ்பத்திரிகளில் நெடுங்கால வியாதியஸ்தர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வருஷக்கணக்காக ஆஸ்பத்திரிகளில் இருந்து கொண்டே

5th March 1955] [Srimathi Dr. T. S. Soundaram Ramachandran]

இருக்கிறார்கள். அப்படி அநேகம் பேர்கள் இருப்பதால் சீக்கிரத்தில் குணம் அடையக்கூடிய வியாதியஸ்தர்கள் வந்தால் அவர்களுக்கு இடம் கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. ஆஸ்பத்திரிகளில் நெருக்கடிக்கு பல காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று. இப்படிப்பட்ட நெருங்கால் நோயாளிகளுக்கு அந்தந்த ஊர் ஆஸ்பத்திரிகளில் அவர்களுக்கு என்று தனியாக வார்டுகள் அமைத்து அவைகளுக்கு அவர்களை மாற்றி மற்றவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். இப்படி ஒரு ஏற்பாட்டை சர்க்கார் செய்தால் ஆஸ்பத்திரிகளில் ஓரளவு நெருக்கடி குறையும். கூட்டமும் குறையும். இதை முக்கியமாக எடுத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரி நிர்வாகத்தில் இந்த முறை வரவேண்டும். ஒரு விஷயத்தை மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“மராமத்து இலாகாவைப்பற்றி எதிர் கட்சி அங்கத்தினர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார். அதை நான் வரவேற்கிறேன். அங்கு இப்பொழுது வீண் செலவாகிறது. அந்தக் காலத்தில் போடப்பட்ட ரேட்டையே இப்பொழுது போட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். இப்பொழுது விலைவாசிகள் குறைந்து விட்டன. விலை ஜாஸ்தியாக இருந்தபோது போடப்பட்ட ரேட்டுகளையே இப்பொழுதும் போட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். விலைவாசி குறைந்து விட்டது என்பதனால் நான் கூலியைக் குறைக்கச் சொல்லவில்லை. மற்ற சாமான்களின் விலைகள் இப்பொழுது ரொம்பவும் குறைந்து விட்டது. முன்பு சுமார் 2,000 ரூபாயில் கிணறு வெட்டுவதாக இருந்தால் இப்பொழுது 1,000 அல்லது 1,500 ரூபாய் தான் செலவாகும். மற்றும் கிணறில் நிறைய தண்ணீர் வந்து விட்டால் உடனே வேலையை நிறுத்தி விடலாம். அதற்கு அவ்வளவு செலவு ஆகாது. முன்பு செலவு ஆனது இப்பொழுது ஆகாது. அதனால் இப்படிப்பட்ட இனங்களை பரிசீலனை செய்து நியாயமான முறைகளில் ரேட்டுகளை அமைத்து பணத்தைக் குறைக்க முடியும் என்று தோன்றுகிறது. இவ்விதம் பணத்தை மிச்சப்படுத்தி அவைகளை குடிசைத் தொழில்களுக்கு ஒதுக்கி குடிசைத் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்யலாம். இந்த முறையில் ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கவும் முடியும் என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI V. BALAKRISHNAN :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரே ஒரு வேண்டுகோள். ஆண்கள் நிறைந்த இந்த சட்ட சபையில் அத்திப்பூ பூத்தது போல் ஒரே ஒரு அம்மையார் தான் இருக்கிறார். அதனால் அந்த அம்மையாருக்கு இன்னும் அதிகப்படியான நேரம் கொடுத்து பேசச் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.” (சிரிப்பு.)

MR. SPEAKER :—“ஒரு அம்மையார் இருப்பது தெரியும். கனம் பாலகிருஷ்ணன் தன்னுடைய ஸ்தானத்தை ராஜீனாமாச் செய்துவிட்டு அந்த ஸ்தானத்திற்கு மற்றொரு அம்மையாரைக் கொண்டுவந்ததால் அனைப்பற்றி எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. அப்படி ராஜீனாமா செய்து விட்டு மற்றொரு அம்மையாருக்கு இடம் கொடுங்களேன்.” (சிரிப்பு.)

*** SRI K. VINAYAKAM** :—“அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த பட்ஜெட் விவாதத்தில் பேசும்போது வழக்கமாக ஆங்கிலத்தில் பேசும் நான் இன்று தமிழில் பேச விரும்புகிறேன். காரணம் தமிழகத்திற்குச் சேர வேண்டிய ஒரு சில பகுதிகள் வெளி ராஜ்யத்தில் இருக்கும்போது அவர்களை இந்த ராஜ்யத்துடன் கொண்டுவந்து சேர்க்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக நான் தமிழில் பேச வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி தமிழில் பேசா விட்டால் அது பெரிய குற்றமாகும் என்று என்னுடைய தோழர் கே. டி. ராஜுவும் மற்றவர்களும் எனக்கு எடுத்துச் சொன்னது எனக்கு இப்பொழுது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

“தலைவர் அவர்களே, போன ஆண்டு வரவு செலவு திட்ட அறிக்கையை இந்த சபையில் வாசித்த பிறகு விவாதங்கள் நடைபெற்றது. அதன் பிறகு கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சர்ச்சைக்குப் பின்னால் பதில் சொல்லும்

[Sri K. Vinayakam]

[5th March 1955]

போது அந்தப் பகுதிகளையெல்லாம் இந்த வருஷ முடிவுக்குள் இந்தப் பகுதியுடன் சேர்த்து விடுவதற்கு முயற்சிக்கிறோம் என்று சொன்னார். அதைத் தொடர்ந்து நாங்களும் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். அதைத் தொடர்ந்து அங்கே இப்பொழுது தேர்தல் நடந்தது. அதில் ஒரு சில தொகுதிகளில் தமிழர்கள் சார்பாக நின்றவர்கள் தோற்றுவிட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதனால் நமக்கு பாதகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நிதி மந்திரி அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார். அவருக்கும் உங்கள் மூலமாக இந்த அரசாங்கத்திற்கும் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். மொழியின் அடிப்படையில் இந்தத் தேர்தல் நடந்து இப்படி வந்திருந்தால் நாங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் தலைவர் ஸ்ரீ பக்தவத்சலம், தமிழ் நாட்டு காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவர் ஸ்ரீ கக்கன், ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி, ஸ்ரீ முத்துராமலிங்கத் தேவர், நமது முதல் மந்திரி ஸ்ரீ காமராஜ் நாடார் முதலியவர்கள் சொல்லியதை நான் இப்பொழுது ஞாபகத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். மொழியின் அடிப்படையில் வேட்டுகள் கேட்கக் கூடாது, மொழியின் அடிப்படையில் தேர்தல் நடக்கக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். அதை மறந்து விடக்கூடாது. அங்கு இப்பொழுது தேர்தல் நடந்த காலத்தில் வழக்கம்போல் பல தில்லுமுல்லுகள் நடந்திருக்கின்றன. பணக்காரர்கள் தங்களுடைய பணத்தைவாரி இறைத்திருக்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சி பதவிக்கு வராமலிருப்பதற்கு வேண்டிய சூழ்ச்சிகளை நடத்தியிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கம்யூனிஸ்ட் என்ற வித்யாசத்தில் பெரிய காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன. பெரிய நிலச்சவரந்தார்கள் தங்களுடைய பணத்தை வாரியிறைத்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் ஒரே ஒரு பகுதியில் நாங்கள் வெற்றியடைந்திருக்கிறோம். அந்த ஒரு பகுதியில் நடந்த வேட்டுப் பதிலைப்பற்றி கொஞ்சம் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழின் சார்பாக வெற்றி அடைந்தவருக்குக் கிடைத்த வேட்டுகள் 18 ஆயிரத்தி் சொச்சம். அவருக்கு எதிராக நின்ற காங்கிரஸ் கட்சியின் அங்கத்தினருக்கு 6 ஆயிரம் வேட்டுகள் தான் கிடைத்திருக்கிறது.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“போன வருஷம் நான் சொன்ன வார்த்தையை வைத்துக்கொண்டு அதைப்பற்றி இந்த சபையில் பிரசங்கம் செய்வது இப்பொழுதுள்ள விவாதத்திற்கு உகந்தது அல்ல. அதை ஆந்திர சட்டசபையில் பேச வேண்டியவிஷயம்.”

*** SRI K. VINAYAKAM :—**“கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் தேர்தல் பிரச்சனையாக வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. ஆந்திர சபையில் பேச வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்.”

(Sri P. G. Karuthiruman in the Chair)

10-40
a.m.

“மாதம் 100 ரூபாய்க்குக் குறைவாக வருமானமுள்ள ஏழைப் பெற்றோர்களின் குழந்தைகளுக்கு ஜாதி மத வித்தியாசமின்றி கல்விச் சலுகை மூன்றாம் படிவம் வரை கொடுக்கப்போகிறோம் என்று சொல்வது நல்ல தொரு திட்டமாகக் காணப்படுகிறதேயொழிய, ஆனால், ஏற்கெனவே அப்படிப்பட்ட சலுகையை பிற்பட்ட இனத்தவர்களும் ஹரிஜன மக்களும் மற்றும் பெரும்பாலோரும் அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால், இந்தத் திட்டப்படி முழுச் சம்பளச் சலுகை காட்டுவதாகக் காணப்படுகிறதே தவிர, நடைமுறையில் வரும்போது 100 ரூபாய்க்குமேல் வரும்படி உள்ளவர்களுக்குச் சலுகை கிடையாது என்று சொல்லப்படுவதால், பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும் இந்தக் கல்விச் சலுகை கிடைக்காது. குறிப்பாக ஆங்கிலத்தில் சொல்லவேண்டுமென்றால் ‘It is only a camoufi age to deceive the forward classes’ என்றுதான் சொல்லவேண்டும். முற்போக்கு எண்ணத்தைக்கொண்ட திட்டத்தை நாங்கள் வரவேற்கிறோம்.”

“அழியக்கூடிய பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளித்திருப்பதை வரவேற்கிறேன். ஆனால், ஒரே ஒரு பொருளுக்கு இன்னும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படவில்லை. தேங்காய்க்கும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கவேண்டியது மிகவும் அத்தியாவசியமாகும். அப்படிச்செய்தால் அந்தப் பகுதியிலிருந்து வருகிறவர்க

5th March 1955] [Sri K. Vinayakam]

ளுடைய நெடுநாளைய குறைகள் நீங்கிலும். தேங்காயும் கெட்டுபோகக் கூடிய பொருள்தான் (perishable commodity). பால், வாழை, இலை, உருளைக்கிழங்கு, வெங்காயம் ஆகியவைகளுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளித்ததுபோல் தேங்காய்க்கும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளித்தால் அரசாங்கத்தின் நல்ல எண்ணத்தை மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவதாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“புதிய வரியைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. எந்த ஜனநாயக அரசாங்கமும் வரி விதிக்காமல் நடக்கமுடியாது என்பது எனக்குத் தெரியும். வரி வசூலிப்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால், யாரிடத்திலிருந்து எந்த விதத்தில் வரி வசூலிக்க வேண்டுமென்பது நிதி மந்திரி அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். ஆகையால், வேறு விதத்தில் நிதி குறைந்திருப்பதைச் சரிக்கட்டுவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டுமே தவிர, ஏற்கெனவே வரியினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய விவசாயிகளை மேலும் ரூபாய்க்கு இரண்டரை சர்சார்ஜ் கொடுக்கச் சொல்வது அவ்வளவு நல்ல முயற்சியாக எனக்குத் தோன்ற வில்லை. நிதி மந்திரி அவர்கள் புதிய வரி இனங்களை ஆராய்ந்தறிய வேண்டும்.

“திருவள்ளூர் தாலுகாவிலுள்ள ஆரணியார் பிராஜெக்ட்டில் புதிதாக வேலை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்பகுதியில் வாழும் எனக்கு அதைப்பற்றி நன்கு தெரியும். அமைச்சரவர்கள் இதைக் கவனித்து அதற்குவேண்டிய வேலைத்திட்டத்தை திருத்தியமைக்கவேண்டும். ஆரணியார் தமிழ்நாடு எல்லையோரத்தில் இருக்கிறது. நீர்ப்பிடிப்பு பகுதி catchment area ஆந்திர ராஜ்யத்தில் இருக்கிறது. அங்குள்ள மலையின்மேல் மழை பெய்தால் ஆரணியாறு பிராஜெக்ட்டில் தண்ணீர்வரும். ஆரணியார் பிராஜெக்ட்டு நிறுவுவதற்குமுன்னாலேயே ஆந்திர ராஜ்யத்திலுள்ள விவசாயிகளெல்லோரும் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். எங்கள் ஊரிலுள்ள நிலத்தை நாங்கள் நஷ்ட ஈடு பெற்றுக்கொண்டு அந்தப் பிராஜெக்ட்டுக்காகக் கொடுத்துவிட்டோம், அதிலே இருக்கிற லாபத்தைத் தமிழ் நாட்டவர்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், இதைத் தடுக்கவேண்டும் என்று அங்குள்ள மக்கள் ஸ்ரீ சஞ்சீவ ரெட்டியைப் பேட்டி கண்டு கிளர்ச்சி செய்தார்கள். அதற்கு ஸ்ரீ சஞ்சீவ ரெட்டி பதில்சொல்லும்போது, ‘இரு அரசாங்கங்களுக்கும்மிடையே மோதல் வைத்துக்கொள்ள முடியாது, நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையை வேண்டுமானால் அதிகமாகக் கேட்டு பார்க்கலாமேயொழிய ஆரணியாறு திட்டத்தை எடுத்துவிடுங்கள் என்று சொல்ல முடியாது’ என்று சொல்லிவிட்டார். கனம் ஸ்ரீ பக்தவத்சலமும், ஸ்ரீ சஞ்சீவி ரெட்டி அவர்களும் கலந்தாலோசித்துத்தான் அந்தக்காலத்தில் அத்திட்டத்தை நிறுவினார்கள். ஆந்திர ஆட்சியிலே அங்கிருக்கும் கலெக்டர் இன்ஜினீர்களுக்குத் தாக்கீது அனுப்பி சிறிய சிறிய கால்வாய்களை வெட்டி, ஆரணியாறு பிராஜெக்ட்டில் தண்ணீர் வராத முறையில் தண்ணீரை divert செய்யாவிடுகிறார்கள். சின்னச்சிறு கால்வாய்களை வெட்டி, தண்ணீரை வேறு இடங்களுக்குத் திருப்பிவிட்டு விட்டால், ஆரணியாறு நீர்த்தேக்கத்திற்குத் தண்ணீர் வரவே வராது, தமிழ் நாட்டிலுள்ளவர்களுக்கு எந்த விதமான லாபமும் இல்லாமல் மொற்றப்படுவார்கள் என்ற முறையில் ஆந்திர ராஜ்யத்தில் சூழ்ச்சி நடக்கிறது. நான் ஆரணியாறு பகுதியிலிருந்து வருபவன் ஆதலால் எனக்கு இவ்விஷயம் நன்றாகத் தெரியும். சித்தூர் கலெக்டர் மேற் சொன்ன முறையில் உத்தரவுபோட்டு நம்முடைய பிராஜெக்ட்டுக்குத் தண்ணீர் வராமல் செய்திருக்கிறார்கள். இதை உடனடியாக அரசாங்கம் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டும். ஆந்திர சர்க்கார் catchment area-வில் விழும் தண்ணீரை divert செய்யாமல் இருக்கச் செய்வது நம்முடைய அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு, கடமையும் ஆகும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“பாலாற்றின் அவதி நிலை எல்லோருக்கும் தெரியும். வட ஆற்காடு, செங்கற்பட்டு எம்.எல்.ஏ.க்கள் முயற்சி செய்துவருகிறார்கள். மைசூர் அரசாங்கத்தோடு நம்முடைய சர்க்கார் கலந்துகொண்டு, ஆரணியாறு பிராஜெக்ட்டுக்குப் போதிய தண்ணீர் பாலாற்றில் வருவதற்கான ஏற்பாட்டைச்

[Sri K. Vinayakam]

[5th March 1955]

செய்யவேண்டும். நீர்ப்பிடிப்புப் பகுதியில் விழும் தண்ணீர் 'டைவர்ட்' செய்யப்படாமலும் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த ஒரு நல்ல யோசனையையும் நான் எடுத்துச் சொல்கிறேன். செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் எவ்விதமான பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களும் இல்லாததினால் எங்கள் ஜில்லாவில் சிறிய சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களையாவது நிறைவேற்றிக் கொடுத்தால் அது பெரும் உதவியாக இருக்கும். ஆனால், அதற்கு வேண்டிய திட்டம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கும் பட்ஜெட்டில் காணப்படவில்லை என்று வருத்தத்துடன் எடுத்துச்சொல்ல விரும்புகிறேன். சிறிய சிறிய பாசன வசதிகளைச் செய்துகொடுத்தால் அங்கிருக்கும் விவசாயிகளுடைய குறைபாடுகள் ஓரளவு நீங்குவதற்கு சென்கரியமாக இருக்கும்.

“நான் ஆண்டுதோறும் எடுத்துச் சொல்லும் ஒரு குறையை இவ்வருஷமும் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்கத்தார் ஏனோ அதைப்பற்றி கவனிக்காமல் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கடலோரத்தில் நிலத்தின் அடியிலே தண்ணீர் அதிகமாகத் தேங்கிக்கிடக்கிறது. வாஞ்சுகள் என்று அவைகள் சொல்லப்படும். மேலே மணல் இருப்பதால் எந்த விவசாயியும் அதை தோண்டிப் பார்த்து தண்ணீரை மேலே எடுத்து விவசாயத்திற்குப் பயன்படாமலிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு பணவசதி இல்லாத காரணத்தாலும், அந்த நிலங்கலெல்லாம் சர்க்காருக்குச் சொந்தமான நிலங்களாக இருப்பதாலும், விவசாயிகள் பூமிக்கடியில் இருக்கும் தண்ணீரை விவசாயத்திற்கு பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகையால், அரசாங்கத்தார் ஒரு சிறு கமிட்டியை ஏற்படுத்தவேண்டும். இன்னினீர்களைக் கொண்ட ஒரு சிறு கமிட்டியை அமைத்து, வாஞ்சுகள் (பூமிக்கடியிலே தேங்கி இருக்கும் தண்ணீர் திட்ட) இருக்கும் இடங்களில் போய்ப்பார்க்கும் படி அவர்களுக்குச் சொல்லி, அந்தத் தண்ணீரை எப்படியாவது வெளியில் எடுப்பதற்கு வேண்டிய சாத்தியக்கூறுகளைக் கண்டுபிடித்தால் விவசாயிகள் தொல்வையைத் தீர்க்கமுடியும். சென்னை, செங்கற்பட்டு, கடலூர் ஆகிய பிராந்தியங்களில் கடலோரங்களில் இம்மாதிரி வாஞ்சுகளை, பூமிக்கடியிலுள்ள தண்ணீர்த் தேக்கங்கள்—தோண்டிப் பார்த்து, அத்தண்ணீர் விவசாயத்திற்குப் பயன்படும்படிச் செய்யவேண்டும்மென்று அரசாங்கத்திற்கு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“விவசாயத்திற்கு மின்சார சக்தி அவசியமாகும். செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் பெரிய பிராஜெக்ட்கள் இல்லாத காரணத்தினால், விவசாயத்திற்குப் போதிய மின்சார வசதி செய்துக் கொடுக்கவேண்டும். மற்ற ஜில்லாக்களில் மின்சாரச் சக்தி விவசாயத்திற்கு கொடுக்கப்படும் அளவைவிட கொஞ்சம் அதிகமாகக் கொடுப்பதற்கு 'பரையாடி' கொடுக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் எங்கள் ஜில்லாவிலுள்ள பஞ்சப் பிரச்சனை தீரும். வேறு எவ்விதமான இரிகேஷன் பிராஜெக்ட்களையும் எங்கள் ஜில்லாவில் எடுத்துச் செய்யமுடியாது. ஆகையால் எங்களுக்கு சீக்கிரமாக மின்சார வசதி கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“சமுதாய நலத் திட்டங்களை செங்கற்பட்டு தாலுகாவிலும், தேசிய வேள்தரிப்புத் திட்டத்தை திருவள்ளூர் தாலுகாவிலும் வைத்து நல்ல வேலை செய்ய அரசாங்கம் முயற்சிக்கிறது. நோக்கம் நல்லதாக இருந்தாலும் நடைமுறையில் சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. மக்கள் 50 சதம் தொகை திட்டங்களுக்காகத் தாவேண்டுமென்று சொன்னால், எந்தக் கிராமத்து மக்கள் கொடுக்கமுடியும்? ஒரு கிராமத்திலிருப்பவர்களாவது 50 சதம் தொகையைக் கொடுக்க முன்வருவதில்லை. நானும் எத்தனையோ கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகளைப் பாதிப் பணம் கொடுக்கும் படி கேட்டிருக்கிறேன். யார் கொடுக்கிறேன் என்று முன் வருகிறார்கள்? மக்களிடமிருந்து பாதிப் பணம் வந்தால்தான் அரசாங்கம் பாதிப் பணம் தருகிறேன் என்று சொல்கிறார்கள். இப்படியாக திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட முடியாமல் நின்றுவிடுகின்றன. 'எங்களிடம் பணம் கேட்பதற்குத் தான் உங்களை நாங்கள் எம்.எல்.எ.க்களாகத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பியிருக்கிறோம்? எங்கள் பணத்தைக் கொண்டே எங்களுக்கு நீங்கள் திட்டம் நிறைவேற்றுவேண்டுமென்றால் அப்படிப்பட்ட திட்டங்கள் எங்களுக்கு

5th March 1955]

[Sri K. Vinayakam]

வேண்டியதில்லை. சர்க்காருக்கு நாங்கள் வரி கொடுக்கிறோமே, அந்தப் பணத்திலிருந்து, சர்க்கார் செலவிட்டு எங்களுக்குத் திட்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கக் கூடாதா? என்று கிராம மக்கள் கேட்கிறார்கள். அரசாங்கத்தார் எப்பொழுது பணம் போட்டு திட்டங்களை நிறைவேற்றுகிறார்களோ அதுவரையில் நாங்கள் காத்திருக்கத் தயார் என்றும் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். இம்மாதிரியாக சமூக நலத் திட்டங்களுக்காக சர்க்கார் ஒதுக்கியுள்ள பணங்கள் செலவிடப்படாமல், மக்கள் பாதிப்பைக் கொடுக்கவில்லை என்ற காரணத்திற்காக, வீணாகத் தேங்கிக் கிடக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும்.

“ஒரு இலாகாவிலிருந்து பணம் செலவாகிறது. விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கும்போது, அவர்களுடைய நிலத்தைக் காட்டி, அந்த அடிப்படையில்தான் கடன் வாங்கிவிட்டார்கள். அந்தத் துறையில் ஒதுக்கப் பட்ட பணம் செலவாகிறது. ஆனால் பள்ளிகளை ஏற்படுத்துவது, ஆஸ்பத்திரிகளை நிறுவுவது, ரோடு போடுவது ஆகிய துறைகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணம் தேக்கமாக இருக்கிறது. சமூக நலத் திட்ட வேலைகள் நடைபெறாமல் இருக்கின்றன, 50 சதம் மக்கள் தரவேண்டுமென்றால் எந்த மக்களும் முன்வருவது இல்லை. சமூக நலத் திட்டங்களும், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டங்களும் நல்ல திட்டங்களாக இருந்தாலும் அதனால் ஏற்படும் முழுப் பயனும் மக்களுக்கும் போய்ச்சேருவதற்கு முடியாமல் மேற்கண்ட கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதை அரசாங்கம் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டும். இந்த சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டங்களும், தேசிய வளர்ச்சித் திட்டங்களும் காகிதத்திலே நல்ல திட்டங்களாக யிருக்கலாம். ஆனால், நடைமுறையில் பார்க்கும்பொழுது, பாதிப்பணம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்வதினால், பணம் கொடுக்கத் தயாராக யில்லாத மக்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், இந்த திட்டங்கள் எல்லாம் ‘total failure’ என்று தான் சொல்லவேண்டும். 50 சத விகிதம் பணம் வாங்காமல் இலவசமாகவே பூர்த்தித்தையும் செய்ய அரசாங்கம் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

10-50
a.m.

“பிற்பட்ட மக்களுடைய பிரச்சனை ஒரு பெரிய பிரச்சனையாகவேயிருக்கிறது. இதைப்பற்றி பல ஆண்டுகளாக நான் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். இதற்கு முன்னேயிருந்த கனம் கோபால் ரெட்டி அவர்கள் இது ஒரு பெரிய ‘தலைவலி’ என்று சொன்னார். அந்த அளவிற்கு இப்பொழுதையிருக்கும் மந்திரிகள் ஆலோசப்படுவதில்லை. நண்பர் சுயம் பிரகாசம் அவர்கள் ஸ்ரீ கலேக்கர் சாகிப் சொன்னதைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்ல விரும்பினார். தடுத்தகாரணத்தினாலேயே அவர் சொல்ல முடியவில்லை. அவர் ஒரு பிராமணர். என்னைப்போல் பிற்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவர் இல்லை. காந்தி அடிகளின் பிரதம சிஷ்யர். அவர் சொல்லியிருப்பது என்னவென்றால் :

‘The forward classes will have to be at the mercy of these backward classes in the Government service and new leadership will emanate from this class.’

“நாங்கள் ஒரு காலத்தில் அமைச்சர்களாக வரப்போகிறோம் என்று சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. ஆகவே முற்பட்ட வகுப்பினர், அவர்களுடைய எண்ணத்தைத் திறுத்தி அமைத்துக்கொண்டு, பிற்பட்ட வகுப்பினரின் பிரச்சனையை தீர்க்க முயல் வேண்டும். இங்கு இருக்கும் மந்திரிகளில் சிலர் பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவராகயிருக்கலாம். உண்மையாகவே, அவர்களை ‘Backward class’ ஆகச் சேர்த்துக் கொள்ளத் தயார். கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் ‘கொங்க வெள்ளாள’ இனத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் ‘Backward class’ ஆகச் சேர விரும்பினால், நாங்கள் அவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளத்தயார். பிற்பட்ட வகுப்பினரின் எண்ணிக்கை 32 சத விகிதம் என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். 1952-ம் வருடத்திலே எடுக்கப்பட்ட ஜன சங்கியையின்போது, பிற்பட்ட வகுப்பினர், முற்பட்ட வகுப்பினர், ஹரிஜன், என்ற அடிப்படையில் கணக்கெடுக்கப் படவில்லை. பிற்பட்ட வகுப்பினரின் எண்ணிக்கை 60 சத விகிதம் என்று

[Sri K. Vinayakam]

[5th March 1955]

நாங்கள் சொல்லுகிறோம். அவர் 'Backward class' ஆக இல்லாத காரணத்திற்காக 32 சத விதம் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. அவரே பார்த்து, உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கல்வி வசதிகள் மட்டும் எங்களுக்குக் கொடுத்தால் போதும். உத்தியோகம் நாங்கள் வாங்கிக் கொள்ளுகிறோம். எங்களுக்கும் திறமை உண்டு. 'Knowledge is not the monopoly of a few sections of people. Even a Harijan can stand on a par with a man of any other community.' எங்களுக்குக் கல்லூரிகளில் படிப்பதற்கு வேண்டிய வசதி மாத்திரம் இருக்கும்படி செய்துவிட்டால், உத்தியோகம், மற்ற விஷயங்களையெல்லாம் நாங்கள் பார்த்துக்கொள்வோம்.

“அடுத்தபடியாக கார்ப்பொரேஷன் தேர்தல் வருவதாக விளம்பரம் செய்திருக்கிறார்கள். தேர்தலை வரவேற்கிறேன். ஆனால் ஜனநாயக ரீதியில் 'எலக்டோரல் ரோல்' திருத்தி யமைக்கவேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் 'எலக்டோரல் ரோல்' மிகவும் defective-ஆக யிருக்கிறது. இறந்துபோனவர், ஊரைவிட்டு வேறு ஊர் போனவர் இவர்களின் பெயர்கள் எல்லாம் அதில் காணப்படுகின்றன. ஆகவே இந்த ஜாப்தாவை உடனடியாக 'revise' செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை கார்ப்பொரேஷன் எடுத்துக்கொண்டு, பிறகு தேர்தலை நடத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“இந்த மாகாணத்திலேயுள்ள தமிழ் மாணவர்கள் வெளி மாகாணங்களிலே படிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இலவசச் சம்பளம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் பன்முறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அரசாங்கம் முன்வந்து இலவசச் சம்பளம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அந்த மாணவர்களின் சார்பில் அரசாங்கத்திற்கு எனது நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“கடைசியாக ஒரு விஷயத்தை மட்டும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். என்னுடைய தொகுதியிலே மகாபலிபுரம் என்ற 'டூரிஸ்ட் லெண்டர்' இருக்கிறது. நல்ல முறையிலே அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும். 'Tourist traffic' ஐ அதிகப்படுத்தினால், அரசாங்கத்திற்கு நல்ல வருமானமும் கிடைக்கும். நான் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அங்கே வருகிற 'டூரிஸ்ட்' களுக்கு ஒரு ஹோட்டல் கட்டுவதாகச் சொன்னார்கள். அதற்கு வேண்டிய நிலம் (site) கூட தெரிந்தெடுத்துவிட்டார்கள். ஆனாலும் இன்னும் வேலையைத் துவக்கவில்லை.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“வேலை துவக்கியாய் விட்டது. அதற்கு முழு 'கிரெடிட்டையும்' கணம் அங்கத்தினர் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.”

* SRI K. VINAYAKAM:—“வேலையைத் துவக்கினால் மட்டும் போதாது. அதிலிருந்து வருவாய் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். இந்த 'டூரிஸ்ட் லெண்டருக்கு' அமெரிக்கா, ரஷியா முதலிய வெளி நாடுகளிலிருந்து வரும் 'டெலிகேஷன்' கள் கூட எங்கள் ஜில்லா கலெக்டர், மற்றும் ரெவின்யூ டிவிஷனல் ஆபீசர், தாசில்தார் போன்ற ரெவின்யூ அதிகாரிகள் எல்லோரும் போவதால், அவர்கள் ஆபீசர்களுக்கு வரமுடியவில்லை. டெலிகேஷன்கள் கூட மகாபலிபுரம், காஞ்சிபுரம், திருச்சி முதலிய இடங்களுக்குப் போகிறார்கள். இதனால் அவரவர்களுடைய வேலையைச் சரிவரச் செய்ய முடியவில்லை. ஆகவே ரெவின்யூ வேலைகளுக்குக் குந்தகம் ஏற்படாமல் இதற்காக ஒரு 'Liaison Officer' ஐ தனியாகப் போட்டால் நன்றாக இருக்கும். இதை உடனடியாக அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, 'agrarian unrest' ஐ பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். என் ஜில்லா சம்பந்தப்பட்ட வரையில் விவசாயிகளுக்குப் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. ஜமீன் ஒழிக்கப்பட்ட கிராமங்

5th March 1955]

[Sri K. Vinayakam]

களிலே, பெரிய நிலச்சவான்தார்கள், 100-க்கு 80 விசிதம் வாரம் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். இதனால் தொல்லை ஏற்படுகிறது. தஞ்சை ஜில்லாப் பண்ணையான் சட்டத்தைப் போல் எங்கள் ஜில்லாவுக்கும் ஒரு சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும். இந்த விவசாயிகளின் தகராறுகளை ‘அட்ஜூடிகேஷனுக்கு’ விடவேண்டுமென்று கலெக்டரை அணுகினால், இதிலே தலையிடுவதற்கு தனக்கு அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார். விவசாயிகளும், மிராசர்களும் சண்டை போட்டுக்கொண்டால் அப்பொழுது தலையிடுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார். அவர் சொல்வதாவது : ‘We will appear on the stage just to maintain law and order.’ ஏற்கெனவே யிருக்கிற தொல்லையை வளரவிட்டு, வளர்ந்த பிறகு அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்காகத் தலையிடுவோம் என்று சொல்வது பைத்தியக்காரத்தனம். ஆகவே ஒரு ‘Comprehensive tenancy legislation’ கொண்டு வர வேண்டும். சட்டம் வந்த பிறகும் கூட அங்கேயுள்ள தொல்லைகளை உடனடியாகத் தீர்ப்பதற்கு ஜில்லா அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். சில கிராமங்களில், பெரிய மிராசர்கள், விவசாயிகள் இவ்வளவு கொடுத்தால்தான் பயிர் செய்வதற்கு நிலங்கள் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்கிறார்கள். இதனால் விவசாயிகள் நிலத்தை விட்டு வெளியேறவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. உடனடியாக கலெக்டர் அவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுத்து; இந்த மாதிரித் தகராறுகளை யெல்லாம் அவரிடம் ‘அட்ஜூடிகேஷன்’-க்கு விட ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இத்துடன் என் பேச்சை முடித்துக்கொண்டு வெட்டுப் பிரேரணைகள் வரும் பொழுது, பாக்கி விஷயங்களைப் பற்றி பேசுகிறேன்.”

SRI N. RATHINA GOUNDER:—“நமது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் விநாயகம் அவர்கள், கொங்க வெள்ளாள சமூகத்தை பிற்பட்ட சமூகம் ஆக்கிவிட்டால், அவர்களுக்கு ஆட்சேபணை ஒன்றுமில்லை யென்று சொன்னார். எங்களுடைய சமூகம் நீண்ட காலமாகவே பிற்பட்ட சமூகமாக யிருந்து வருகிறது”

TEMPORARY CHAIRMAN (Sri P. G. Karuthiruman):—“சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுது கனம் அங்கத்தினர் இதைப்பற்றி பேசலாம்.”

SRI A. RATNAM:—“கனம் சேர்மன் அவர்களே, இன்றைய பட்ஜெட் விவாதத்திலே பலவற்றைப்பற்றி பேசவேண்டியிருந்தாலும், குறிப்பாக நான் எதற்காக இந்தச் சபையில் வந்தேனோ அதைப் பற்றி அதிகமாகப் பேச விரும்புகிறேன். காரணம் மற்ற சமயங்களில் அதிக நேரம் கிடைப்பதில்லை. இந்த பட்ஜெட் உரையை தமிழில் வழங்கியிருப்பதற்காக நிதி மந்திரி அவர்களைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். இனி எல்லாமே தமிழிலேயே வரவேண்டும். தமிழகத்திலே மெஜாரிட்டியாகவுள்ள தமிழர்கள் சார்பிலே எல்லா அலுவலகங்களில், சர்க்காருடைய சகல புத்தகங்கள், மற்ற ரிசார்டுகள் எல்லாம் தமிழிலேயே இருப்பது நலமென்று கருதுகிறேன். விரைவிலே நிதி மந்திரி அவர்கள் அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று வேண்டுகோளும், முதலில் இதைச் செய்ததற்காக பாராட்டுதலும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

“நிதி மந்திரி அவர்கள் பலமுறைகளிலே தற்காலத் திட்டங்களை விளக்கி, ஐந்து ஆண்டுத் திட்டம், திட்டத்தின் செலவு, அதன் அறிகுறி, நீர்ப்பாசனம், மின்சாரம், பழுப்பு நிலக்கரி, கிராமங்களுக்கு தண்ணீர் வசதி, நகரங்களுக்கு தண்ணீர் வசதி, ஸ்தல ஸ்தாபனம், கல்வி மான்யம் ஆகியவற்றைப்பற்றி யெல்லாம் அழகாக பட்ஜெட்டில் பொறித்திருக்கிறார். அதற்காகவும் அவரைப் பாராட்டவேண்டும். ஆனால் அழகாக பொறிக்கப் பட்டிருந்தாலும் போதாது. நடைமுறையிலே நல்ல பலன் விளைவிக்குமா? மக்கள் நல்ல பலனைடைவார்களா என்று பார்க்கின்ற நேரத்திலே, பரிதாபத்திற்குரிய உரையாகத்தான் இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.”

“நிதி அமைச்சர் அவர்கள் என்னைப் பலமுறைக் கண்டித்திருக்கிறார். எங்கள் சமூகத்தை நன்றிகெட்ட சமூகம் என்றும் கூறியிருக்கிறார். நாங்கள்

[Sri A. Ratnam]

[5th March 1955]

நன்றியுள்ளவர்களாகத்தான் கடமையைச் செய்து வருகிறோம். மேலும் நன்றி செலுத்துவதற்கு அரசாங்கத்தார் என்ன நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கவேண்டும். யார் நன்றிகெட்ட சமூகம்? இந்த நாட்டின் ஜனத்தொகையில் 3-ல் ஒரு பகுதியாக இருக்கிற எங்கள் ஆதரவை வைத்துக்கொண்டுதானே, ஒரு சில கூட்டம் இந்த ஆட்சியை நடத்திக்கொண்டு அவர்கள் உல்லாசபுரியில் வாழ்ந்துகொண்டேவருகிறார்கள்? அதையெல்லாம் ஏன் அலசிப் பார்க்கக்கூடாது. இந்தச் சபையில் ஏன் சமூகத்தினர் இந்த ஆட்சிக்கு நன்றி செலுத்தும் காரணத்தினால் அல்லவா இந்த ஆட்சி இன்று நிலைத்திருக்கிறது. ஆந்திராவும், தமிழகமும் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருந்த காலத்திலும், 63 பேர்களில் 45 பேர்கள் காங்கிரசில் உறுப்பினர்களாக இருந்த காரணத்தினால் அல்லவா காங்கிரஸ் கட்சி இந்த நாட்டிலே நிலைத்திருக்கச் செய்தது. சென்ற தேர்தலிலே மண்ணைக் கவ்விய காங்கிரசுக்கு ஈடு செய்வதற்காக ஹரிஜனங்கள் அல்லவா ஒத்துழைத்தார்கள்? தென்னாப்பிரிக்காவில் மகாத்மா காந்தி அடிகளின் மகனின் உயிரைக் காப்பாற்றிய சமூகமும் இதுவே; ஆனால் இன்று அப்படிப்பட்ட மக்கள் பரிதவிக்கின்றனர். அவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களும், கஷ்டங்களும் கணக்கில்லடங்கா. ஆனால் அவர்களை எதிர்த்துக் கூறுவதற்கு நேரங் கிடையாது. அவர்கள் சூரையாடப்படுகின்றனர்; கொள்ளையடிக்கப்படுகின்றனர்; அவர்களுடைய குடிசைகள் கொளுத்தப்படுகின்றன; அவர்கள் மாடுபோல் அதிகாரிகளால் அடித்தவிரட்டப்படுகின்றனர். ஆனால் இதையெல்லாம் கேட்பதற்கு அவர்களுக்கு யாருமில்லாமல், பராகளாக பஞ்சமர்களாக விடப்பட்டிருக்கின்றனர், சேரிகளிலேயுள்ள மக்களின் நிலை இவ்வாறு இருக்கின்றனவே என்று சட்டசபையில் எடுத்துக் கூறினாலும், அவர்களுக்கு எந்தவிதமான நிவாரணமும் அளிக்க அரசாங்கம் முன்வருவது கிடையாது. ஆனால் இவைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கூறினால், அது பொறுக்காமல் மட்டும் சில மெம்பர்கள் அதைத் தடைப்படுத்துவதற்காக எழுகின்றார்கள். ஆனால் என் மனம் ரொம்பவும் புண்பட்டு இருக்கிறது. உதாரணமாக ஒரு விஷயத்தை இச்சமயத்திலே குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

“மூன்று மாதங்களுக்கு முன் திருநெல்வேலியில் ஒரு கிராமமே கொளுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு பல இடங்களில், இன்னும் கொலை, கொள்ளை முதலியன நடைபெற்று இருக்கின்றன. ஆனால் அரசாங்கத்திற்கு என்ன தகவல் கிடைத்ததோ தெரியாது. ஒரு வாரம், இரண்டு வாரம் விடாமல் சூரையடிக்கப்பட்டாலும் தந்திமேல் தந்தி பறந்தாலும் அதுபற்றியெல்லாம் சர்க்காருக்கு ஒன்றும் தெரிவதில்லை. கடைசியில் விசாரணைக்கு வரும்போது யார் உண்மையில் குற்றவாளி? யார் கொள்ளையடித்தார்கள்? யார் அக்கிரமம் செய்தார்கள்? யார் பிறர் பொருளை அபகரித்தார்கள்? என்றெல்லாம் விசாரிப்பதே கிடையாது. இந்த நிலையிலே தான் இன்று போலீஸ் இலாகா பணியாற்றிவருகின்றது. C.I.D.-க்கள் இருந்தும் ஒருவித பயனும் கிடையாது. ஆனால் இந்த இலாகாவிற்குத் தான் கோடிக்கணக்கில் மான்யங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றது. ஆனால் உண்மையில் இவர்கள் ஏழைமக்களுக்கு உதவி புரிகின்றார்களா என்று பார்க்கும்போது சிறிதும் இல்லை. உதவி புரியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை, அக்கிரமங்கள் புரிகிறார்கள். கிராமங்களிலே வசிக்கும் பாமர மக்கள் அநியாயமாக நீதிமன்றங்களிலே குற்றம் சாட்டப்பட்டு குற்றக் கூண்டிலே ஏற்றப்படுகின்றனர். அதைத்தான் இன்று கண்கூடாகப் பார்க்கின்றோம். ஆனால் குற்றம் செய்த அதிகாரிகள் தங்களுடைய குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்வார்களா? எப்படி திருடன் திருட்டை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டானோ, எப்படி கொலைக்காரன் கொலையை ஒத்துக்கொள்வது கிடையாதோ, அப்படியே குற்றம் செய்த அதிகாரிகளும் தங்கள் குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்வது கிடையாது. ஆகவே அவர்கள் கொடுக்கும் பொய்யான ரிப்போர்ட்டைத் தான் உண்மையென்று நம்பி அநியாயமாக தண்டிக்கப்படுகின்றனர். இவ்வாறு நாளுக்கு நாள் எங்கள் சமூகத்தினர்மேல் வீணான குற்றங்களைச் சமத்தி நசுக்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதிலும் பாமர மக்கள் பல ஆயிரம் வருஷங்களாக வருணசிரமத்தால் அடிபட்டு வந்த ஒருவன் இக்காரியத்தைச் செய்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் படித்த மனிதன்

5th March 1955]

[Sri A. Ratnam]

பட்டம் பெற்றவர்கள், பதவி வகிப்பவர்கள், காங்கிரஸ்காரர்கள், அதிலும் M.L.A.-க்கள், டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு பிரசிடெண்டு, டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு மெம்பர் போன்றவர்கள் இம்மாதிரியான குற்றங்களைச் செய்தால், அந்த அநியாயத்தை எங்கே போய் கூறுவது? அந்த அளவிலேதான் இன்று ஹரிஜனங்கள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றார்கள். இதையெல்லாம் ரூசுப் படுத்துவது என்றாலோ, விளக்கமாக கூறவேண்டுமென்றாலோ அதற்கு தக்க நேரம்தான் கிடையாது.

“உதாரணமாக திருநெல்வேலியில் அபிமன்யு என்ற ஒரு ஹரிஜன்மீது வீணை வழக்கு தொடரப்பட்டது. அதுபற்றி மூன்று மாத காலமாகியும் இதுவரை ஒருவர் நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் அந்த வழக்கின் காரணமாக இருந்தவர்கள் என்று மேலும் அங்குள்ள பல ஹரிஜனங்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் மீது எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்து ரூசுப்பிக்கப்படாமலேயே அநியாயமாக சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். இதையெல்லாம் அரசாங்கத்திடம் எடுத்துச் சொன்னாலும் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுப்பதில்லை. ஆனால் அபிமன்யுவை பொறுத்த வரையிலும் அவன் குற்றவாளி என்று ரூசுப்பிக்கப்படாமலேயே அவனை எப்படியெல்லாம் ஒரு பட்டம் வாய்ந்தவர், நடவடிக்கையற்றவர், காங்கிரஸ்காரர், ஒரு M.L.A.-வும் கூட என்ன செய்திருக்கிறார் என்பதைப் பார்ப்போம்—அவனைக் கட்டிவாயிலே செருப்பைக் கவ்வச் செய்து, அம்மணமாக்கி, ஊரிலே சுற்றவைத்து, பின்னர் காரிலே ஏற்றிக்கொண்டு கோர்ட்டுக்குக் கொண்டுபோய் இருக்கின்றனர். அவன் மீதும் குற்றம் சாட்டப்பட்டு சிறையில் தள்ளப் போகிறார்கள். காரணம் தேவகி என்ற ஒரு பெண்ணுக்கு எதோ பணத்தைக் கொடுத்து காதை அறுத்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவன் குற்றவாளி அல்ல என்று சொல்லி, நிரூபித்து அவனுக்கு ஜாமீன் கொடுப்பதற்குக் கூட அங்குள்ள ஹரிஜன மக்கள் அஞ்சுகிறார்கள். காரணம் அவர்கள் பட்டம், பதவியில் உள்ளதாலும், போலீஸ் டிபார்ட்மென்டும், நீதிமன்றமும் அவர்களுக்கு துணைபுரிந்துகொண்டு இருப்பதுமேயாகும். அவர்களை எதிர்த்து நியாயத்தைச் சொல்லுவதற்கும் முடியாத நிலையில் இன்று ஹரிஜனங்கள் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். ஆகவே இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனித்து ஹரிஜனங்களைப் புறக்கணிக்காமல் அவர்களுக்கு ஆவன செய்வதற்கு முன்வரவேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI P. CHELLATHURAI :—“அந்தவிதமான அக்கிரமம் செய்யக் கூடிய காங்கிரஸ்காரர், அதுவும் M.L.A. யார், அவர் பெயர் என்ன என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.”

SRI A. RATNAM :—“கேள்வி நேரத்திலே வந்தபோதே பெயர் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது மறுபடியும் இந்தச் சபையில் அவருடைய பெயரைச் சொல்வது அவ்வளவு நல்லதல்ல. ஆனால் அவர் ஒரு காங்கிரஸ் எம்.எல்.ஏ. என்பதை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.”

SRI G. GOVINDAN :—“தனிப்பட்ட எம்.எல்.ஏ.-யைப்பற்றியும் காங்கிரஸ் எம்.எல்.ஏ.-யைப்பற்றியும் கனம் அங்கத்தினர் சொல்லுகிறார். அவருடைய பெயரைச் சொல்ல முடியுமா என்று கேட்கிறேன்.” 11-10 a.m.

SRI A. RATNAM :—“பல எம்.எல்.ஏ.-க்கள் இருக்கிறார்கள். டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்ட் மெம்பர்களும் அப்படி இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நபர்களின் விவரங்களைப்பற்றியும் சொல்ல முடியும். அவர்களைப்பற்றி சொல்லுவதற்கு எனக்கு இப்பொழுது சந்தர்ப்பம் கிடையாது. எல்லா வற்றையும் சொல்லுவதாக இருந்தால் மணிக்கணக்காக சொல்ல முடியும்.”

SRI G. GOVINDAN :—“தைர்யம் இருந்தால் அவர்களுடைய பெயரை தயவு செய்து சொல்லுங்கள்.”

[5th March 1955]

SRI A. RATNAM :—“ அந்த அக்கிரமம் செய்த காங்கிரஸ் சம்பந்தப்பட்ட எம்.எல்.ஏ.பெயரை இந்த சபையிலேயே ஹரிஜன் காங்கிரஸ் எம்.எல்.ஏ.-வால் முன்பே கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த எம்.எல்.ஏ. பெயரைக் கூறும்போதும் கனம் நிதி அமைச்சர் தடுத்தும் இருக்கிறார் என்பதை ரூபக மூட்டுகிறேன்.

“ஹரிஜனங்களுக்கு மந்திரி பதவியை மட்டும் கொடுத்துவிட்டால் அந்த சமூகம் முன்னேற்றமடைந்துவிட்டது என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஹரிஜனங்களுடைய குறைகளைப்பற்றி சொல்லவேண்டுமென்றால் இந்த குறுகிய நேரம் போதாது. ஹரிஜனங்களுக்கு எவ்வளவோ கொடுமைகளை இழைத்து வருகிறார்கள். அதற்கு பல உதாரணங்களை எடுத்துக் கூறலாம். ஹரிஜனங்களுக்கு தீங்கிழைக்கிறவர்களின்மேல் நடவடிக்கை எடுப்பது கிடையாது. சென்ற டிசம்பர் மாதத்தில் ஒன்று நடந்தது. அதற்கு எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகவே தெரியவில்லை. ஹரிஜன் ஒருவர் எஸ்.ஏ. பி.-யில் சேர்ந்திருக்கிறார். ஒரு ஹரிஜன் போலீஸ் வேலையில் இருப்பதால் என்று அவரை கொடுமைப்படுத்தியிருக்கிறார். அவர் ஊரில் இல்லாத போது அவருடைய வீட்டை எரித்து அவருடைய தாயாரை எரியும் வீட்டில் பொசுக்கி இருக்கிறார்கள். அந்த அம்மையார் சர்க்கார் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இதற்கு யார் பேரிலாவது நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. ஹரிஜனங்கள் ரோடுகளிலும் போகக்கூடாது. சைக்கிள்களில் போகக்கூடாது. டிசம்பர் மாதத்தில் போனார் அரக்கோணத்தில் இப்படி நடந்திருக்கிறது. இச்சிப்பத்தூர் சேரியில் ஒரு அம்மையார் இறந்துவிட்டார். அவரை சுகொட்டிற்குக் கொண்டுபோவதற்கு வழி விடவில்லை. கழுத்தளவு தண்ணீர் உள்ள வாய்க்காலைக் கடந்து நீந்திக்கொண்டு சென்று அந்த அம்மையாரை அடக்கம் செய்தார்கள்.

“ராணிப்பேட்டை ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு படித்த பெண் நர்சாக இருக்கிறார். அந்த அம்மான் ஊரில் குடியிருந்தார் என்ற காரணத்திற்காகவும் அவள் படித்திருக்கிறார் என்பதற்காகவும் ஜாதி ஹிந்துக்கள் அந்த அம்மையாரை அடித்து இம்சுத்திருக்கிறார்கள். அந்த ஹரிஜன் பெண்ணை ஜாதி ஹிந்துக்களான ஆண்கள் பலர் அவள் விபசாரத்திற்கு அழைத்தார்கள் என்று அவர் பேரில் பழி சொல்லுகிறார்கள். ஹரிஜனங்களை ஆண்களாக இருந்தால் அவர்கள் ரௌடிகள் என்றும், கேடிகள் என்றும் போலீஸ்காரர்கள் ஹரிஜனங்களுக்குத் தெரியாமலேயே ரிக்கார்டுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றிய ரிக்கார்டுகள் நீதி மன்றங்களில் காடப்படுகின்றன. பெண்களாக இருந்தால் அவர்களை விபசாரிகள் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஹரிஜனங்கள்பேரில் பொய்யான கேஸ்களை தயாரிக்கிறார்கள். ரௌடிகள் என்றும் கேடிகள் என்றும் பதிவு செய்து கொள்ளுகிறார்கள்.

“சமுதாய திட்டம் என்றும், தேசிய விஸ்தரிப்பு திட்டம் என்றும், பல திட்டங்களை அமைத்து பணம் செலவிடுகிறார்கள். அவைகளை நாங்கள் வாசுதேவர்களோடு. நாடு சுதந்திரம் அடைந்தாலும் சேரி மக்கள் சுதந்திரம் அடைந்திருக்கிறார்களா என்று பார்க்கவேண்டும். இந்த திட்டங்களின் கீழ் ரோடுகள் போடுவதும், கிணறுகள் வெட்டுவதும், பாடசாலைகளை அமைப்பதும், வைத்தியசாலைகளைக் கட்டுவதுமாக இருக்கிறது. அவைகளினால் சேரி களுக்கு எந்தவிதமான சௌகரியமும் கிடையாது. மற்றும் கிராமங்களில் ஏதாகிலும் சௌகரியம் செய்யவேண்டுமென்றால் அந்தச் செலவில் பாதிப்பை கிராமத்தார்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி கிராமத்தார்கள் கொடுக்க முடியாமலிருப்பதால் சர்க்காரே அந்தப் பணத்தைப்போட்டு செலவு செய்ய வேண்டும். ஹரிஜனங்களும் பாதிப் பணத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. அரசாங்கமே அந்தப் பணத்தை ஏற்றுக் கொண்டு வேலைசெய்யவேண்டும்.

“ஐந்து வருட திட்டத்தில் 86 கோடி 43 லட்சம் ரூபாய் செலவிடப் போவதாகவும் அதில் தேசிய விஸ்தரிப்புக்கு 6 கோடி 41 லட்சம் ரூபாய் செலவிடப்போவதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ஹரிஜனங்களுக்கு என்று பணம் ஒதுக்கவேண்டுமென்றும், விவசாயம் செய்ய கடன் வேண்டும்

5th March 1955]

[Sri A. Ratnam]

மென்று கேட்டால் 'உங்களுக்குத்தான் தனியாக ஹரிஜன கேஷமாவிருத்தி டிபார்ட்மெண்ட்டை ஒதுக்கி இருக்கிறோமே' என்று சொல்லுகிறார்கள். இதைப்பற்றி தோமர் பி. ஜி. மாணிக்கம் நன்றாக கூறியிருக்கிறார். ஒரு கோடி ஒன்பது லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கிவிட்டு ஐந்து லட்சம் ரூபாய் தான் செலவு செய்திருக்கிறார்கள் என்றும் மற்றும் அந்த டிபார்ட்மெண்ட்டை மூடி விடப் போவதாகவும் ரெவினியூ போர்டுடன் சேர்த்துவிடப்போவதாகவும் தெரியவருகிறது. சுதந்தரம் அடைந்து ஹரிஜன இயக்கம் ஆரம்பித்த பிறகு லேபர் பாடசாலைகள் குறைந்திருக்கின்றன. இந்த பாடசாலைகளையும் கல்வி இலாகாவுடன் சேர்த்துவிட காரியங்களும் நடக்கின்றன. ஹரிஜன வெல்பேர் கமிட்டிக்கு தெரியாமல் இது நடந்துவருவதாகத் தெரியவருகிறது. ஹரிஜன வெல்பேர் பாடசாலைகளை கல்வி இலாகாவுடன் சேர்த்துவிடப் போவதாகவும் தெரியவருகிறது. இரண்டு மூன்று கணார்க்குக் கணம் நடும் வைத்துக்கொண்டு நடத்தினால் போதும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் பிரகாசம் காலத்தில் ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி ஹரிஜனங்களுக்கு 1948-ம் வருஷம் ஹரிஜன வெல்பேர் கமிட்டி திட்டத்தை தீட்டினார்கள். ஒரு கோடி ரூபாயை வீணாக செலவழித்தார்கள். இது வரையில் அதற்குக் கணக்கு கிடையாது. கமிட்டி ரிப்போர்ட்டின்படி ஹரிஜன டிபார்ட்மெண்ட் அமைக்கப்பட்டது. அதை இப்பொழுது அழிக்கப் பார்க்கிறார்கள்.

“ஹரிஜனங்களுக்கு நிலம் கொடுப்பது இல்லை. புதிய பள்ளிக்கூட வசதி கிடையாது, கிணறுகள் வெட்டிக் கொடுப்பது இல்லை. எங்களுக்கு ஏதாகிலும் நன்மை செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் உங்களுக்கு இல்லை என்றால் எங்களை அந்தமானுக்கு அனுப்பி விடலாம். அங்கு நாங்கள் போவதற்கும் தயாராக இருக்கிறோம். கனம் சுவாமி சகஜாநந்தம் 49 கோடி ரூபாய் வருமானத்தில் எங்களுக்கு பத்து கோடி ரூபாய் ஒதுக்கவைக்கவேண்டும் என்று சொன்னார். அப்பொழுது உங்களுக்கு பாகிஸ்தான் வேண்டுமா அல்லது பரஸ்தான் வேண்டுமா என்று கேட்டார்கள். எங்களுக்கு பாகிஸ்தானும் வேண்டிய தில்லை, பரஸ்தானமும் வேண்டியதில்லை. எங்களை அந்தமான தீவுக்கு அனுப்பினால் போதும். இல்லாவிட்டால் ஆடு மாடுகளுக்கு அளிக்கப் படுகிற ஊரிலுள்ள மாட்டுக் கொட்டகைகளிலாவது இடம் கொடுங்கள். அப்பொழுதாவது தீண்டாமை தீருமா? இல்லையெல் ஒரு சேரி ஒன்றுக்கு ஒரு புட்டி கிருல்லையில் கொடுங்கள். சேரிகளை கொளுத்தி விடுங்கள். எங்களுக்கு ஏன் தனி சுடுகாடு, தனி பள்ளிக்கூடம், தனி கிணறு, தனி பாதை முதலியன. சுதந்தரமாக சுகாதாரமாக வாழ விரும்புகிறீர்கள்? அக்கராமம், ஊர், சேரி என்ற உறைவிட பாகுபாடுகள் உள்ளனவும் தீண்டாமை ஒழியாது. ஹரிஜனங்களுக்கு நல்லது செய்ய உங்களுக்கு மனம் கிடையாது. கேட்டால் கடிந்து பதில் சொல்லுகிறீர்கள். உண்மைக்கு மாறாக திணிக்கிறீர்கள். கொடுமைப்படுத்துகிறீர்கள்.”

* SRI G. SAMIA KOORAYAR :—“கனம் சேர்மன் அவர்களே, 11-20 1955-56-வது வருஷத்திய வரவு செலவுத் திட்டத்திலே மூன்றாவது படி a.m. வம் வரை ஜாதி பேதமன்னியில் கல்விச் சலுகை அளித்திருப்பதைக் கண்டு நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். அதோடு நீர்ப்பாசனம், மின்சார வசதி பெருகியிருப்பதைப்பற்றியும் திருப்திபட வேண்டிய விஷயம் தான். ஆனால், புதிய வரி போட்டிருப்பதானது பெரிய களங்கம் மாதிரி தான் இருக்கிறது. விவசாயத் துறையில் புதிய வரி வரும் என்று பட்ஜெட் வருவதற்கு முன்பு யாரும் கனவுகூட கண்டிருக்க முடியாது. விவசாயிகள்மீது போடப்பட்டிருக்கும் வரியானது விவசாயிகளுக்கு மிகவும் அதிர்ச்சி யளிக்கக்கூடியதாகவும், தாங்கமுடியாத வரிச்சமையாகவும் இருக்கும் என்று சொல்லத் தேவையல்ல. இந்த வரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தை பஞ்சாயத்து, ஜில்லா போர்டு ஸ்தாபனங்களுக்கு கொடுக்கப்போகிறோம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நடந்த காலத்தில் கலால் வருமானத்தைக்கொண்டு கல்வி இலாகா நடந்த மாதிரிதான் இந்த முறை இருக்கிறது. ஒரு ஏக்கரா நிலம் உடையவன் ரூபாய் 2 முதல் 3 வரையில் வரி கொடுக்க வேண்டியவரும். இது விவசாயி தாங்கமுடியாத வரி சமையாகும்.

[Sri G. Samia Koorayar,] [5th March 1955]

“ நெல் விலையைப்பற்றி மந்திரி அவர்கள் புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்தார்கள். எப்பொழுதுமே நெல் விலை அறுவடை காலத்தில் வெகுவாகக் குறைந்துவிடுவது வழக்கம். ரூ. 16-க்கு விற்பனை நெல், ரூ. 9-க்கு குறைந்து இப்பொழுது ரூ. 12-க்கு வந்திருக்கிறது. ஏழை நடுத்தர விவசாயிகளெல்லாம் தானியங்களை அறுவடை காலத்தில் விற்பனை செய்கிறார்கள். மிகக் குறைந்தவிலையில் போட்டுவிடுவார்கள். அப்படித்தான் இதுவரை நடந்துவருகிறது. விவசாயிகளுக்கு பிரமாதமான லாபம் வந்துவிட முடியாது.

“ 1½-க்கு விற்பனைவந்தது இப்பொழுது மூன்று மடங்காக தானியங்களின் விலை உயர்ந்திருக்கிறது என்று ஒருவர் சொன்னார். ஆனால், வாழ்க்கைச் செலவு இன்றைக்கு ஒன்றுக்குப் பத்து மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை அந்த அங்கத்தினர் மறந்துவிட்டார் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு துண்டு நாலனை விற்பனை இப்பொழுது இரண்டு ரூபாய்க்கு விற்கிறது. அப்படிப்பட்டதால் துணியின் விலை 8 மடங்கு அல்லவா உயர்ந்திருக்கிறது? சர்க்கரை, மிளகு போன்ற வாழ்க்கைக்குத் தேவையான எல்லாப் பண்டங்களின் விலையும் இப்பொழுது ஒன்றுக்குப் பல மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறது. இந்த நிலையில் இப்பொழுது பட்ஜெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் வரியானது ஒரு சிறு வரிதான் என்று சொல்வதற்கில்லை. இவ் வரியை விவசாயிகளால் தாங்கமுடியாது. விவசாயத் துறையானது என்றைக்குமே லாபகரமான தொழிலாக இருந்தது என்று கருதமுடியாது. கிராமங்களில் உள்ள நிலங்கள் அந்தந்த கிராமங்களில் உள்ள விவசாயிகளுக்குச் சொந்தமாகவுள்ளவை நாசன்கில் ஒரு பங்கு, அல்லது மூன்றில் ஒரு பங்கு இருக்கலாம். கிராமங்களில் பெருவாரியாக நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் விவசாயத் தொழிலில் சம்பாதித்தவர்கள் அல்ல. வர்த்தகத் துறையிலும் உத்தியோகத் துறையிலும் சம்பாதித்தவர்களும் நியாயமற்ற வழியில் கிடைத்து, அதன் மூலம் பாம்பரையாக வந்ததாக சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்கள்தான் கிராமம், கிராமமாகவும் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர்களாகவும் கிராமங்களில் நிலங்களை வைத்திருக்கிறார்களே யொழிய விவசாயத் துறையில் சம்பாதித்தவர்கள் அல்ல. நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு அதிலிருந்து பணம் சம்பாதித்தார்கள் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகவே, இப்பொழுது கொண்டுவர உத்தேசிக்கும் வரியை மெஜாரிடி பலத்தைக்கொண்டு வந்ததாக யாரும் நினைக்காமலிருக்க வேண்டுமானால் இவ்வரியைக் கைவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பொது ஜனங்களிடையே விபரீதமான பலனை உண்டு பண்ணும்.

“ நிலச் சீர்திருத்தம் வரும், நிலச் சீர்திருத்தம் வரும் என்று விவசாய மக்கள் இதுவரை எதிர்பார்த்து இப்பொழுது ஏமாற்றம் அடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வருஷ கணக்கு ஆகும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, இப்பொழுது மாதக் கணக்கில் வரப்போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்தச் சீர்திருத்தம் சுப்ரமணியம் கமிட்டி சிபார்சுகளின் அடிப்படையில்தான் வரும் என்று சொல்லப்படுகிறது. சுப்ரமணியம் கமிட்டியின் சிபார்சுப்படி அப்பொழுதே நிலச் சீர்திருத்தம் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்திருந்தால் இப்பொழுது கொண்டுவரப்படும் நிலச் சீர்திருத்தத்தினால் மக்கள் மேலும் பலன் அடைய ஏதுவாக இருக்கும். அப்பொழுது நிறுத்தி விட்டு குறைந்தபட்சம் எவ்வளவு நிலம் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற அடிப்படையில்தான் வந்தவுடனேயே ஆட்சேபணை செய்யத்தக்கவர்களெல்லாம் சுப்ரமணியம் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டே தேவலை என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அந்த அடிப்படையில்தான் வரும் இந்தச் சீர்திருத்தம் என்றும் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சீர்திருத்தத்தில் நல்ல அம்சங்களும் விசேஷ உரிமைகளும் அதிகமாக சேர்க்கப்படவேண்டும்.

“ நமக்குச் சுதந்திரம் வந்த பிறகு நேரடியாகச் சில பலன்களை அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும். சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு ஒவ்வொருவருக்கும் குடியிருக்க மனை சொந்தமாக இருக்கவேண்டும். அனாதைகளைப் பிரதேசங்களில் ஹரிஜனங்களுக்கு மனை வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு முடியவில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. டெல்லா பிரதேசத்தில்

5th March 1955] [Sri G. Samia Koorayar]

சில இடங்களில் காலனி ஒதுக்கி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் காலனிக்கு வந்தபிறகு ஏற்கனவே குடியிருந்த இடம் பாழாக கிடக்கிறது இத்தனை வருஷங்களாகியும் நிலச்சவாந்தார் குடியேறவில்லை. ஆகையால், தைரியமாக அந்தந்த இடத்தையே அவர்களுக்குப் பட்டா செய்து கொடுக்கவேண்டும். மேலும் நிலமில்லாத எல்லோருக்கும் அவரவர்களுக்குச் சுதந்திரமான மனை இருக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும்.

“ஆந்திராவில் செய்ததுபோல் பத்து ரூபாய்க்குக் குறைந்த கிஸ்தி கட்டுபவர்களுக்கு வரி வஜா செய்துகொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்வதினால் சர்க்காருக்கு அதிகமாக நஷ்டம் ஒன்றும் ஏற்றுப்படுவிடாது. ஒரு கோடி சொச்சம் ரூபாய் செலவாகலாம். மின்சாரத்துக்கு சுமார் 12 கோடி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஒரு கோடி சொச்சம் குறைத்துக் கொள்ளலாம். மின்சார செலவுகளைக் கொஞ்சம் குறைத்துக்கொள்ளலாம். இரண்டு வருஷங்கள் கிஸ்தி வஜா தொடர்ந்து செய்வதினால் ஒன்றும் கெட்டுவிடாது. இது நேரடியாக அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பலனாக இருக்கும். ஆகவே, அதைச் செய்து பொது மக்களுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“படித்தவர்களிடையே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒரு புறமிருக்க கோடிக்கணக்கான விவசாய மக்களும் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். ஒரு வருஷத்திலே மூன்றில் இரண்டு பகுதி காலத்தில் விவசாயிகள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். படித்தவர்களிடையே உள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை போக்குவதற்கு திட்டம் வகுக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், நிர்வாகச் செலவை அதிகப்படுத்தி பொதுமக்கள் தலையில் சுமரும்படியாக விட்டுவிடக்கூடாது. வேலை சிருஷ்டித்துக் கொடுத்தால்கூட பொது ஜனங்களுக்கு அது சுமையாக இருக்கக்கூடாது. விவசாயிகளிடையேயுள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கு கிராமக் கைத்தொழில்களையும் குடிசைத் தொழில்களையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். முக்கியமாக அந்தத் தொழில் மூலம் உற்பத்தியாகும் பண்டங்கள் இந் நாட்டிலேயே செலவாகக்கூடிய முறையில் இருக்க வேண்டும், மார்க்கெட் தேடிக்கொண்டிருக்கும்படியாக இருக்கக்கூடாது. கைத்தறித் தொழில்களுக்கு ஆதரவுகேட்டு, அதாவே முடியாமல் இருக்கின்ற அளவுக்கு எல்லோரும் சட்ட சபையில் ஆதரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று பட்டுஜட்டில் காணப்படுகிறது. இது மாத்திரம் போதாது. கைத்தறிக்கு மாத்திரம் ஆதரவு கொடுத்தால் நிலைக்காது, மில் நூல்களை கைத்தறிக்கு வாங்குவது முடியாத காரியம். கடர் உற்பத்திக்கு மணப்பூர்வமாக ஆதரவு தரவேண்டும். அதுதான் இயற்கையான கைத்தொழிலாக அமைய முடியும். மத்திய சர்க்காரோடு கலந்து பேசி மில்களை படிப்படியாகக் குறைத்து கடர் உற்பத்தியை பெறுக்கவேண்டும். நாட்டுக் குடிசைத் தொழில்களும் கைக்குத்தல் அரிசி, நாட்டுச் செக்கு ஆகியவைகளுக்கு ஆதரவு கொடுக்கவேண்டும்.

“சமீபத்தில் தஞ்சையிலே நல்ல நன்றாக விளையக் கூடிய 4,000 ஏக்கர் நிலத்திலே கரும்பாலை வைக்கும் திட்டம் இடப்பட்டிருக்கிறது. கரும்பாலை புதிதாக ஆரம்பிப்பதற்குப் பதிலாக பனை வெல்லத்தை உற்பத்தி செய்வதுமூலம் அதை ஈடு செய்ய முடியும். நம் ராஜ்யத்தில் ஏராளமான பனை மரங்கள் இருக்கின்றன. இந்த ராஜ்யத்தின் சர்க்கரைத் தேவையை பூர்த்தி செய்வதோடு இந்தியாவில் பாதிக்குமேல் சப்ளை செய்ய முடியும். அதற்கு மூலதனம் வேண்டியதில்லை. உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலங்களில் கரும்பு பயிர் செய்து சர்க்கரை செய்வதற்கு ஏராளமான மூலதனம் செலவிடவேண்டும். இனியாகிலும் உணவுப் பொருள் விளையும் நிலத்தில் கரும்பு சாகுபடி செய்து சர்க்கரை ஆலை ஏற்படுத்தாமல் பண்டு சர்க்கரைத் தொழிலுக்கு ஆதரவு தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

[Sri G. Samia Koorayar] [5th March 1955]

11-30
a.m.

“அடுத்தபடியாக தேசிய விஸ்தரிப்பு திட்டத்தைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கிராம மக்கள் ஒரு பகுதிப் பணம் கொடுக்க வேண்டுமென்றிருப்பதால், அவர்களால் கொடுக்க முடிய வில்லை. சில இடங்களில் பஞ்சாயத்து போர்டுகள் கிடையாது. பஞ்சாயத்து போர்டு இல்லாத இடங்களில் ஜில்லா போர்டு பணம் கொடுத்து ஈடு செய்ய வேண்டும். கிராம மக்கள் கொடுக்க முடியாத இடங்களிலே, சர்க்காரே அதிகமாகப் பணம் கொடுப்பதற்கு, ஜில்லா கலெக்டருக்குப் பூரண அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டும். ஜனத் தொகை அடிப்படையில் இல்லாமல் ஒவ்வொரு ரெவினியூ கிராமத்திலும் பஞ்சாயத்து போர்டு அமைக்க வேண்டும். கிராம நிர்வாகத்தை பஞ்சாயத்து போர்டே நடத்த வேண்டும். 500 பேர் ஜனத் தொகை கொண்ட ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் என்று இல்லாமல் குறைந்த ஜனத்தொகையாயிருந்தாலும் ஒரு ரெவினியூ கிராமத் திற்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் அவசியம் வேண்டும். இப்பொழுது பள்ளிக் கூடங்கள் இல்லாத கிராமத்திலிருந்து 4 அல்லது 5 மைல் போக வேண்டிய நிலைமையில் மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். ரெவினியூ கிராமம் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு பள்ளிக்கூடம் அவசியம் வேண்டும்.

“கதர் தொழில் உற்பத்தியை அதிகரிக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். இந்தத் தொழில் தான் வேலையில்லாத மக்களுக்கு தொழில் கிடைக்க உதவியாக இருக்கும். ஆகவே உடை விஷயத்திலாவது அவசியம் இயந்திர உற்பத்தியை நிறுத்தி கையால் நூற்ற கதர் நூலைக்கொண்டு கைத்தறிக்கு வேலை கொடுக்கவேண்டும்.

“நெய்வேலி பழுப்புக்கரித் திட்டத்தைப்பற்றி பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரசாயன உரம் உற்பத்தி செய்வதற்கு ஒரு இயந்திரத்தை வைத்து வேலை செய்யலாம். அம்மோனியம் ஸல்பேட் உற்பத்தியை கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்ளலாம். ‘சூப்பர் ஸல்பேட்’ நல்ல உரமாகியிருக்கும். ‘அம்மோனியம் ஸல்பேட்’ இருக்கிற உரத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளும். இயற்கை உரத்தைத்தான் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டும். பழுப்பு நிலக்கரியில் இயந்திரத்தைக்கொண்டு எரி துரும்பு உற்பத்தியை அதிகப் படுத்தி பொது மக்களுக்கு கிடைக்கும் படி செய்தால் மாட்டுச்சாணத்தினால் வரட்டி தட்டி எரிதும்பாக உபயோகப்படுத்துவது குறைந்து இயற்கை சாணம் உரம் ஏராளமாக கிடைக்கும்.

“மீண்டும் ஒரு முறை இந்த நிலத்தீர்வை, தண்ணீர் தீர்வை மீது அதிகப்படி கட்டணம் விதிப்பதை விட்டு விட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

11-30
a.m.

* SRI K. UPPI :—“Mr. Chairman, Sir, we are to-day discussing the Budget in the wake of a great victory registered against subversive elements in the country. I congratulate the Hon. Sri Subramaniam, as the chief spokesman of the Congress Party in this House on the great electrical successes of the Congress which are mounting every moment. In the Andhra State also the Congress Party has scored a resounding victory in the elections and we are as happy as anybody else about this great achievement of the Congress and the country. Sir, the Muslim League stands for a strong, stable and orderly Government in this country. The Muslim League has proclaimed this objective more than once on the floor of this House. It exists mainly for the purpose of ventilating the grievances and guiding the people who are feeling frustrated over the attitude of the Government towards them of late. It has on several occasions advised them to co-operate with the Government. Even last year when some unfortunate events took place and revolutionary and

5th March 1955]

[Sri K. Uppi]

subversive forces were going about in my district exciting and inciting the people to resort to violence and creating discontent among them, it was the Muslim League Leaders who moved among the people and advised them not to yield to their advice. The officials there knew it and perhaps they might have given their secret report to the Government, about what the Muslim League Leaders have been doing in the district. The Government must also be aware of the services rendered by the Muslim League to the people in the promotion of communal peace and concord in the country.

“ Apart from that, I now congratulate my hon. Friend, the Hon. Sri Subramanian on his bold Budget, and the bold policies enunciated in it. The decision to give free education to all poor children without any distinction of caste, creed or community up to the middle school stage or the lower secondary education age, is an exemplary and laudable one. I think no other State in India or for that matter no other State Finance Minister in India has been so bold enough to adopt such a policy. As on so many occasions, now also it is left to this State of Madras to give a lead to the rest of India even in respect of this matter.

“ On this occasion I have to invite the attention of the Hon. Minister for Finance who is also the Education Minister, to the great and serious grievances of elementary school teachers. I understand that a deputation of elementary school teachers recently waited on the Hon. Minister for Finance and the Hon. the Chief Minister. I hope they will look into their grievances and give whatever possible redress to them. Among the elementary school teachers, there is a class called ‘ lower elementary trained teachers and untrained teachers ’ who have been serving in schools for a number of years. Their case also should be particularly looked into by the Hon. Minister for Finance and the Hon. the Chief Minister. I also understand that another deputation of village officers waited on them and submitted a memorandum relating to their demands. Most of them live in villages and they are over-worked. All the work connected with the village administration is done through them and they are not paid any extra allowances or extra remuneration for the services rendered by them. They have got real grievances and I appeal to the Government to look into them. I know that even a small help to them would mount to lakhs of rupees but the Government also have got a duty by them because they are the foundations on which the Government stand.

“ So far as the taxation policy of the Government is concerned, I cannot congratulate the Government. Our State is in such a state of affairs that even those people who are supposed to be above want and can afford to pay taxes are also suffering for want of money and are actually in need of money. Only the other day when the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts) Bill was under discussion in this House the Government stated that the agriculturists were not favourably situated to re-pay their debts immediately, and that something should be done to give relief

11-40
a.m.

[Sri K. Uppi]

[5th March 1955]

to them. But, at the same time, the Government have brought forward three or four taxation measures which would result in imposition of additional burden on agriculturists. It is for the Government to square these two arguments. What I have to say in this connection is that too much taxation will cause discontentment among the people in this State and that those who are against or opposed to this Government will take advantage of the situation and try to exploit it for their own purposes.

“ With regard to the educational policy pursued by the Government, I wish to say a few words. I have to bring to the notice of the Government that there is a move that primary and secondary schools should be taken over by the Government. Only recently the Secondary Education Commission has reported that it will not be a good policy for the Government to take over all secondary schools. So, also it will not be a good policy for the Government to take over elementary schools managed by private agencies or local bodies under their own charge. We all know that the present level of education has been attained more on account of the efforts by private bodies than by the efforts of Government institutions. There are several handicaps in the Government taking over these institutions under their own charge.

“ With regard to giving religious education to school children, I wish to say that it is not possible under the present circumstances to give religious education to children. Religious education is certainly necessary for our children and healthy growth of the nation. Even great philosophers like our Vice-President Dr. S. Radhakrishnan have stated many a time that religious education is necessary for better growth of the nation. The Government should at least permit the use of school buildings for giving religious education to school children.

“ Regarding representation of Muslims in local bodies, I have to state that they are not represented at all in this State except in one district board, namely, the Malabar District Board. That too in spite of all handicaps now existing. Therefore, I wish to put before the Government that the electoral law must be changed so that minorities can get their rightful share in local bodies. The Government must know the feelings and needs of the minority communities. With regard to appointments also, the same thing applies. Only the other day a number of Deputy Collectors were appointed. But not one Muslim candidate was chosen as a Deputy Collector though there were qualified candidates available. The Government should look into the matter and see that justice is rendered not only to Muslims but also to other minority communities like Christians, etc. The Christians have also been crying that they have not had their share of representation in the Services. Only the other day, the Chairman of the other House put forward the grievances of minorities in a public speech.

“ With these few words, Sir, I am done.”

5th March 1955]

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR :—“ Mr. Chairman, firstly I have to congratulate the Hon. the Minister for Finance on the remission of fees in respect of poor students studying up to Third Form. Sir, Opposition Members have also congratulated him. But I feel, Sir, I have to repeat it because before him there was a deficit Budget and in spite of that fact he did not hesitate to see that education was imparted freely to poor students in this State.

“ We have heard various criticisms in respect of the Budget proposals under discussion. It was stated that the principle of Socialism which was accepted by the Congress at its Avadi session was not given effect to in this Budget. Sir, if we examine the estimates of expenditure proposed to be spent during the Budget year, we will find that out of Rs. 49 and odd crores, a sum of about 7.46 crores is allotted for irrigation, a total provision of Rs. 11.4 crores is made for electricity, a sum of Rs. 70 lakhs is provided for rural water-supply and a sum of Rs. 2.5 crores is allotted for the execution of Community Projects and National Extension Service Schemes. More than 50 per cent of the Budgeted amount is proposed to be spent on ameliorative schemes. We all know that more than 80 per cent of our population are agriculturists. We have also heard repeated arguments that agriculturists are poor, that they are indebted and that the Government have to bring in measures to relieve their distress, and this Budget contemplates an expenditure of a large amount for the improvement of their economy. But still, if people argue that this is not a Socialistic Budget, I am unable to understand their argument. Sir, much has been said that the Congress organization has accepted a resolution proposing the establishment of a socialistic pattern of society in this country at its annual session held at Avadi recently. I may remind hon. Members and I am sure most of the elder politicians will understand that this is only a repetition of the principles enunciated by the Congress at its various sessions held in the previous years. The Karachi resolution, I am sure, is nothing but a socialistic pattern and it is nothing but a Socialist Government that is contemplated by the Congress.

11-50
a.m.

“ Coming to the discussions here, it was stated by some hon. Members that Malabar was ignored. The counter-part to this argument was voiced forth by more than one hon. Member saying that the other portion of the State, namely, Tamilnad was being starved for the sake of Malabar. If we take an all round picture of the budget it will be seen that Malabar has been given what it deserves. As regards irrigation, if we go through the Budget we will find that out of Rs. 7 crores and odd, about a crore of rupees is set apart for irrigation works in Malabar. The rest of this State as well as Malabar are deficit in their essential requirements of food-stuffs. The State may be able to carry on if the seasons are favourable and we may not be able to do so when once the seasonal rains fail us. As such, we have got to go a long way in regard to production of food-stuffs.

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nayar] [5th March 1955]

“As regards other items also, I may mention one or two to show that Malabar has not been ignored in this Budget.”

AN HON. MEMBER:—“What about representation for Malabar in the Ministry?”

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR:—“An hon. Member is saying that Malabar has no place in the Ministry. Mr. Speaker, Sir, you will find that the Opposition Members are more anxious that there should be a Minister from Malabar in the Cabinet than the Congress Members. I am sorry that some of the hon. Members of this House have been infested with the linguistic fever. A few of us who have not been infected with this fever do very well understand that nothing happens when things are carried out on linguistic lines. We feel that the linguistic fever is not good either for the people of Malabar or for the people of Tamilnad. I can only hope and pray to God to save us from this infection.”

SRI R. KRISHNAN:—“സർ, ‘തമിഴ് നാട്ടിൽ മലയാളികൾ വേണ്ട, ആങ്ങൾ ഐക്യതമിഴുകത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുകയാണ്’, ‘നീങ്ങൾ പുറത്തു പോകണം’ എന്നു തമിഴർ പറഞ്ഞാൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാരെ നില എന്നാണ്?”

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR:—“Sir, I would like to remind the hon. Member that Malabar can get on if it is separated from Tamilnad and Tamilnad can get on even if Malabar is tacked on to it. There is no difficulty either way. So, I do not see much force in this enthusiasm to exhibit one's unwanted love for the linguistic area to which he belongs.

“I may say, Sir, that about one crore and sixty seven lakhs of rupees are spent on communications and Malabar gets Rs. 46 lakhs. If we take the other items also we will find that Malabar is getting what it deserves and there is nothing to complain in respect of this matter.

“Coming to the demands of my constituency, I may say that the programme of the construction of buildings for the Kozhikode Headquarters Hospital has to be taken up immediately. Under the Five-Year Plan the construction of some hospitals in Tiruchirappalli, Coimbatore and Mangalore and a few other places was taken up. As regards Malabar two more blocks remain to be constructed and I would request the Ministry to see that at least one block is constructed this year and the other taken up next year.

“Regarding electricity, I wish to bring to the notice of the Government that out of Rs. 11 crores and odd spent for the extension of transmission lines there is only a provision of Rs. 20 lakhs for Malabar. I would request this Government . . .”

SRI C. H. KANARAN:—“Sir, I have a point to be clarified. മലബാറിനെ അവഗണിച്ചിട്ടില്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥലമായ കോഴിക്കോടിനെ മാത്രമേ അവഗണിച്ചിട്ടുള്ളവെന്നാണ് ശ്രീ കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായർ പറയുന്നത്. കോഴിക്കോട് മലബാറിലല്ലേ?”

5th March 1955]

* SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAYAR :—“ Sir, I would request the hon. Member to listen to my speech in full. The same obsession which caught hold of him in perusing a portion of the Budget has also caught hold of him while listening to a portion of my speech. I would request him to understand things on an all round basis and not jump in, in the midst of my submission.

“ I would also state that the extension of the Women and Children Hospital at Kozhikode has to be taken up. We should understand that Malabar is a bigger district than any other district in the State. It will easily be twice the size of some districts and about one and a half times that of some of the big districts.

“ Regarding electricity I would request this Government to sympathetically consider our case. The House will be surprised to find that though Kozhikode—one of the oldest towns in South India—is supplied with electricity beyond five miles of it one cannot find electricity. We are a deficit State in regard to food-stuffs and a perusal of the production figures will show that about 80 per cent of the rice produced is in the first crop. If power is to be supplied on a large scale, the deficit can be covered entirely and we will become a self-sufficient State.

“ As regards education, I would request the Government to grant some money out of the savings under the head ‘ Education ’ for the Tellicherry College.

“ In the Second Five-Year Plan I would request the Government to make provision for some lift irrigation programmes. I have also to request the Government to make provision for supplying electricity to more villages in Malabar because this is the only way to give complete relief to Malabar. I have to mention here that the main object of the Second Five-Year Plan is to liquidate unemployment to a large extent.

(Mr. Speaker in the Chair.)

“ The Hydrogenation Factory at Kozhikode built at a very high cost should commence working and if it commences to function, I am sure, Sir, it is not going to work at a loss.

“ Another factor which I would like to mention is that the Coir Factory at Beypore has to be developed. In Travancore-Cochin and Malabar about a tenth of the poorer section of the people live by manufacturing coir yarn. The Central Government have established a Coir Board but Malabar is not properly represented on it and the difficulties of these people in Malabar are not properly focussed. I would therefore request the Government to see that the Coir Factory at Beypore is given some additional facilities to improve the trade. I have to tell my hon. Friend, Member from Namakkal, that he need not attribute motives to me for having supported the Government. Sir, he made a remark, when I put a supplementary question, whether it was a means to get to the Treasury Bench. I may tell him being a seasoned politician he need not attribute motives to me. I will be saying in spite of such things what I feel. Sir, I

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nayar] [5th March 1955]

also like to tell him that the Andhra elections must have taught him the fact that the easiest way to go to the Treasury Bench is to frame a balanced Budget and work for the relief of the people and it is not in criticising in season and out of season measures that are brought forward by the Government, but it is in working to solve the problems of the people.

“With these words, I conclude and I have to thank you for having given me this opportunity to speak.”

* DR. K. B. MENON :—“Hon. Mr. Speaker, Sir, this is the third Budget that the Hon. Finance Minister is presenting and I see a certain maturity in development, maturity in the sense that more and more amounts are being progressively allotted for social services and nation building activities, the outstanding among them being fee concession or exemption of poor students from payment of school fees including the III Form without discrimination as to caste or community. That is a very commendable step and the Hon. Finance Minister deserves to be congratulated. I believe that in matters of education, as Education Minister, he has acted always with vision and courage. The granting of Rs. 3 extra to elementary aided school teachers, I believe, was a very timely step taken very courageously. Coming as do these changes on the eve of big changes in education when the secondary education is to be shifted from the control of the University to the control of the State, those concessions augur very well. We shall await with interest the work of the Committee on Elementary Education that has been appointed by the Government. I must repeat what I said before that though the Committee is appointed, the personnel of the Committee is not very satisfactory and that the Government should see that experts from the State or from outside are co-opted on the Committee and that since the Committee is dealing with a vital problem affecting the future of the whole State, I submit that that should be given serious consideration.

“Judging from the answers that were given at question time by the Hon. Minister for Education, I also feel that too much freedom should not be given to individual or private enterprise in education and that the State should take up the responsibility of education, secondary and primary. When concessions are made or when private individuals are allowed to undertake education, the Government must place restrictions and see that education is not commercialised and that individuals do not make use of it for their own selfish gains. I do not mean to say that private enterprise should be completely weeded out from the field, but I do feel, though private enterprise has some place in education, private enterprise should be encouraged only where private individuals or private institutions are interested in experimenting on education or in setting up model institutions. There certainly encouragement should be given and I hope the Government will be guarded and will prevent education, as I said, being commercialised.

5th March 1955]

[Dr. K. B. Menon]

“ Apart from these, I do not see in the Budget anything to spotlight. Otherwise, the Budget is a deficit Budget and there is also, as usual more taxation. Opinions were expressed on the floor of the Assembly that this deficit need not have been covered. I am also inclined to agree with that suggestion. I can understand very well why the Finance Minister was anxious to cover up the deficit. May be, he wanted to create public confidence and to maintain credit. But I feel that it was not very necessary for two reasons. In the first place, the credit of the State, the financial standing of the State is quite good and the Minister will not be taking very much of a risk if that deficit was not covered. Secondly, I feel that there are a number of taxes—Bills which have been passed by the Assembly and which have not yet received the assent of the President—the proceeds from which even the Government are yet not sure how much they would be getting. Since it is only a very small deficit and since these receipts are in the offing and also as the credit of the Government is quite good, I feel it is not very necessary to cover that deficit. Apart from difference of opinion on the covering of the deficit, the greatest grouse is in the way in which the deficit is covered, namely, by further taxation and in the choice of that tax. It is very unfortunate, ill-timed and ill-advised to have pitched upon the land for further imposition of tax. We have had already some taxes on land, the Betterment Tax, the Agricultural Income-tax on Plantations and when these impositions were only recently made on land, it is unfortunate that the Government have picked up the land for another imposition to cover the deficit. We should not forget the fact that land is the means of livelihood and the means of occupation of the poorest of the poor in our country. The tax is such that it is bound to be shifted on to the actual tiller of the soil and therefore this imposition will be an imposition directly upon the villagers. I submit that this imposition is also ill-timed because the farmer or the peasant is passing through a falling and failing market. I remember the assurance given by the Hon. Minister for Agriculture yesterday. But that does not solve the problem. Government, I am sure, will see that there is no disastrous fall in prices, but that is not the issue. The prices are falling in an inflationary situation—the psychology of inflation issue—there is jubilation. But in a period of deflation, there is depression and at this time the imposition of a tax of the type the Hon. Finance Minister proposes, I am afraid, is rather ill-timed.

“ Apart from that, it is going to drain money from rural areas. At a time when the Government have schemes for local development and also for national extension services, where half the contribution is expected from the villagers, from the poor man, I do not think that the Government is well-advised in draining the pockets of the poor in the villages. The income pump, the standard of living pump should be primed in such a way as to pump more money into the pockets of the villagers and people in rural areas, instead of draining away their pockets. I feel that a new tax of this kind

[Dr. K. B. Menon]

[5th March 1955]

12-10 will endanger the success of Local Development Works and National
p.m. Extension Services. More than once on the floor of this very Assembly, Members have expressed the opinion that it is difficult to get the villagers contribute their half-share of the cost of Local Development Works. From personal experience also I can say that it has not been easy to collect contributions from them. Villagers often represent to us their inability to contribute towards the cost of any scheme not because they are unwilling, but because in most of the cases they cannot afford the contribution. Therefore my submission to the Hon. Finance Minister is that he should hold over and not collect this tax and, if possible, not impose it at all.

"A few minor concessions are shown in the Budget. The Finance Minister has granted exemption from sales tax to onions, potatoes, betel leaves and plantain leaves. I feel that all the foodstuffs should be exempted from sales tax and I believe this view is shared by some of the other States and the Centre. There are other articles of daily consumption like milk which, I feel, should have received the attention of Government even prior to betel leaves and plantain leaves. Milk is a very important element of food particularly for children and expectant mothers. I hope that very soon the Finance Minister will find his way to exempt from sales tax milk and other articles of food. Per capita consumption of milk is the lowest in India among the countries of the world and milk consumption is an index of public health. I am sure that an incentive for consumption of more and more milk will be given by lowering its price.

"Coming to the expenditure side, I see an increase in the allotment for Police. I feel that this is not quite right."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—"I have explained that this is due to the transfer of the Prohibition staff from the Board of Revenue to the Police department."

* DR. K. B. MENON :—"My submission is that even the transfer of the Prohibition work to the Police does not explain all the increase sufficiently convincingly. There has been a steady increase in the expenditure from 1947, the year in which our country got Independence up till now. I believe the expenditure on the composite State in 1947 was four crores and even after the division of the State Police allotment stands at four crores odd or nearly five crores. My feeling is that it should be possible to reduce this expenditure. Some cut can be effected if only we do not make use of the police, as we do now in some cases, for purposes of show. I say 'show' because the police are used unnecessarily and excessively for the security of the Ministers and I feel that the use of the police so much is not necessary. Each Minister has a bodyguard and apart from that there is some kind of police arrangement wherever they go. I feel that anything beyond this is unnecessary. It was quite a show I saw in the Tiruchirapalli Junction one night. When the train steamed in, two policemen with arms stood in front of the Minister's carriage."

5th March 1955]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" That has been cancelled."

* DR. K. B. MENON :—" I am glad to hear it. This kind of thing should be got rid of. When a high dignitary from Delhi or any other place visits our State, there is picketing all along the route of his journey. I do not mind if this is done for high dignitaries like the President of India. But I feel that such elaborate precautions are not necessary during the visit of minor fries. If we do not use the police as a sign of prestige as we do in a feudal society, I think the expenditure on the police could to some extent be decreased. I would also suggest to the Government to explore the possibilities of mechanisation of the Police Corps so that a smaller number of policemen may be more effectively used over a wider area.

" Another item of expenditure to which I would like to refer is the expenditure on Administration. Here also the expenditure has gone up tremendously since 1947. In a period of unemployment, retrenchment becomes a problem. But I would like to submit that employment in Government service is not the correct approach for solving the unemployment problem and that we should think of other ways. Just as sometimes too many cooks spoil the broth, too many hands in offices may lead to inefficiency and incompetence.

" Quite a good deal of the Finance Minister's speech is devoted to the discussion of the Five-Year Plan. I am not very much enthused about the success of that Plan. I cannot say that it has been an absolute failure; nor do I conclude that it is a complete success. I do concede that in irrigation and electricity a good deal of success has been achieved. But in other sections, I am afraid that there has not been any appreciable progress. We were supplied with a copy of the book 'Madras in the Five-Year Plan'. If we analyse the figures given therein of allotment and expenditure under education during the first three years of the Plan, we find that the Government have not spent even fifty per cent of the allotment. The break-up figures are much more revealing. In the case of adult education and education of defective children, the proportion of expenditure to allotment is very, very low. If we take up the expenditure during the first three years together with the expenditure proposed to be incurred in 1955-56, we find that there is under-spending to the tune of nearly a crore of rupees under Education. I believe under-spending is as much a crime on the part of Government as over-spending.

" What I said of Education applies equally to Forest. Out of a total allotment of 75 lakhs, the expenditure incurred including the expenditure proposed to be incurred during the year 1955-56 is only 25 lakhs. In other words, only one-third of the allotment was spent. This under-spending under the Five-Year Plan is, I believe, due to lack of a proper plan. A large proportion of the

[Dr. K. B. Menon]

[5th March 1955]

12-20 amount expended was probably spent on staff, which is an unproductive expenditure. That is why we are not able to achieve tangible results in these spheres of activity under the Five-Year Plan. I think that the lack of success of the Five-Year Plan was due to a number of reasons. In the first place, in the very conception of the Plan there was little of originality. In the spheres of irrigation and electricity, the Post-war Reconstruction Plan evolved by British Government was almost *in toto* adopted. That Plan adopted and worked out yielded certain results. But as far as the activities of other departments are concerned, there has been a lack of plan and that is partly responsible for tangible results not being achieved. In the second place, I believe, the Government have not been able to mobilise public support. Complaints were made on the floor of this Assembly that vernacular publications were not made available to the villagers. The Government might have done something in that direction. But the very fact that complaint has been made shows that there has not been enough publicity for the Five-Year Plan among the people. I know that there are even very many Members of the House who are not quite familiar with the working of the Plan and how they can co-operate in working it. That is one of the main reasons why their co-operation has not been there in full measure. In that connection, I welcome the suggestion made in the speech of the Hon. the Finance Minister that the work of planning under the Second Five-Year Plan would be done at the district level with the aid of the District Collector and an Advisory Committee. That is a step in the right direction and the only comment that I have to make is that it should have been done very long ago.

“ The third reason why the Five-Year Plan has not been a success is the lack of co-operation and the laziness and inefficiency of the local officials. I am very sorry to put it so strongly, but I am talking from personal experience. Many schemes sanctioned in 1951-52 have not been attended to even though the half contribution from the people was promised. Even though everything was done, still the local officials have not paid sufficient attention to the schemes that were submitted to them. I also know that lump sum grants that are given for local development schemes are returned unspent during the year. The Government should question the local officials why that amount was not spent. Very often it is due to their incompetence and laziness. I feel that the Government should alert these local officials. I have seen from my own experience how such alertness has the desired effect.

“ Talking about my constituency, I know that very little has been done under the Five-Year Plan. I cannot fold my finger and say that something visible, tangible, has been done in all these five years. Not even a road has been constructed, not even a well has been dug and no minor irrigation scheme has been taken up. Take the Andathodu firka; it is not in my constituency. If the local officials had any sense of the requirements of the people, I am perfectly sure that the Kottapadi-Kundakadu road would have been

5th March 1955]

[Dr. K. B. Menon]

metalled long ago. In 1928, sanction was accorded, but it still remains unmetalled. It is a firka covering about 42,000 acres and a population of nearly a lakh. But there is not even a single metalled road. There is not even a single bus plying. Does it do credit to the District Collector or to the local officials who are planning for the district? I have brought this fact to the notice of the Government a number of times. I am bringing it up again. There is considerable tension among the people and they feel neglected as the people of the Laccadives do. Here is, therefore, an example why the Five-Year Plan has not yielded tangible results. It is partly due to the neglect of the local officials. Therefore, at the district level there should be greater planning work.

“ Before I close, I would like to say just one word about the controversy regarding the lack of sufficient provision in this Budget for the West Coast districts of South Kanara and Malabar. Considerable feeling was whipped up, emotions were roused and certain violent remarks were made. I know that the Hon. the Minister for Agriculture in a statement in the Council gave some explanation quoting some figures. The Government should remember that the Members have no access to figures, no access to detailed facts. A casual study of the Budget gives the impression that these two districts were neglected under the scheme. As far as the figures given by the hon. Member Sri Kuttikrishnan Nair with regard to irrigation and roads are concerned, one should remember that the major portion of the amount came from the Central Government. I am not going into the merits of the case. I have no data as yet to answer with regard to the figures given in the Council. I only want that there should be no injustice done to Malabar and South Kanara. It is not enough if the Government do something for these districts. Just like justice, the Government should see that the people know what is done by the Government. Until that is done, that kind of feeling will remain.

“ As far as the formation of linguistic States is concerned, we do not know what the future is. Personally, I am opposed to it; I am against it. But that is not in our hands. It has to be decided by the Commission and we shall accept the decision of the Commission whatever that decision may be. The fact remains that we are here together in this State and there is no sense in our fighting like two killkenny cats. We should get along in perfect peace and amity and there is no difficulty in getting along in that way. As I see it in the House. I take Tamilnad as our big brother. Members from Tamilnad are the largest in number. The big brother has got some responsibilities. I am quite sure that those responsibilities will be discharged. The big brother should take care of the junior members. If that is done in that spirit, I am quite sure that there will be no ill-feeling and there shouldn't be any ill-feeling. If we have to part when the Report of the Commission comes out, we should part as very good friends without leaving any bitterness behind. There should be no challenges and counter-challenges

[Dr. K. B. Menon]

[5th March 1955]

from one section to the other. That is my hope and wish and I am sure that we will be able to realise it. Thank you, Sir.” (Applause from the Treasury Branch.)

Mr. SPEAKER :—“ At 3 p.m. the Hon. the Leader of the Opposition will speak and wind up the debate. At 4 p.m. the Hon. the Leader of the House will reply to the debate. The House will now rise for lunch and meet again at 3 p.m.”

The House then adjourned.

(After lunch—3 p.m.)

SRI P. RAMAMURTHI :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் தமிழில் இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றி பேசுவதற்கு முன்பு இரண்டொரு வார்த்தைகள் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதற்கு சபையோரின் அனுமதியைக் கோருகிறேன்.

“ It is really a very difficult situation in which we, the Members of this House, have been placed now by virtue of the fact that there are people who speak different languages and who do not understand each other. Therefore, I have been requested by a number of hon. Members who do not understand Tamil that I should speak in English but equally there is also a demand from other people who do not follow English that I should speak in Tamil. So, I would just request the Hon. Speaker or the Government to see that important speeches made by hon. Members of this House are made available to the different language groups in their own languages even though a particular hon. Member may speak in a particular language. For example, important speeches of hon. Members and the Hon. the Leader of the House may be made available to the hon. Members coming from Malabar and South Kanara in Malayalam and Kanarese respectively. This is what I have got to say first.

“ பட்ஜெட் விவாதம் சென்ற ஆறு நாட்களாக நடந்தது. இந்த ஆறு நாட்களுக்குப் பிறகு நாம் எந்த நிலையிலிருக்கிறோம் என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த பட்ஜெட் விவாதத்தில் கலந்துகொண்ட அங்கத்தினர்களின் பேச்சுக்களைக் கவனித்தால், ஒரு புறத்தில் மலையாள, தென்கன்னட அங்கத்தினர்களில் பெரும்பாலோர், கட்சி வித்தியாசமில்லாமல், அவர்களுடைய ஜில்லாக்கள் சரியாகக் கவனிக்கப் படவில்லை என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக, மறு தரப்பிலிருந்து ஒன்றிரண்டு அங்கத்தினர்கள் பதில் சொல்லக் கூடிய முறையிலே பேசி யிருக்கிறார்கள். நிதி மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லக்கூடிய காலத்தில் இப்பேற்பட்ட தோரணையை அனுஷ்டிக்கக் கூடாது. குற்றச் சாட்டுக்குப் பதில் சொல்லக்கூடிய முறையிலே இந்த விவாதம் நடக்கக்கூடாது. குறிப்பாக இந்த மாகாணத்தில் பல்வேறு மொழிகள் பேசக்கூடிய மக்கள் சேர்ந்திருக்கக்கூடிய காலத்திலே, பெருவாரியாக தமிழ் பேசக்கூடிய மக்கள் இருந்தபோதிலும், மலையாள கன்னட சகோதரர்களிடையே மனக் கசப்பை வளர்க்கக்கூடிய முறையில் இந்த சபையில் நாம் நடந்துகொள்ளக்கூடாது என்பதை வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

“ இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பார்த்தால்—அதிலே இருக்கக்கூடிய பல அம்சங்களைப் பற்றி நான் இப்பொழுது பேச விரும்பவில்லை—சில வசதிகளை அதிகமாகக் கொடுப்பதற்கு நமது நிதி அமைச்சர் முயற்சி செய்திருக்கிறார் என்பது புலப்படும். கல்வித் துறையிலே, மாதம்

5th March 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

100 ரூபாய்க்குக் குறைந்த வருமானமுள்ளவர்களுக்கு குழந்தைகளுக்கு மூன்றாவது பாரம் வரை சம்பள விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது உண்மையே. ஆனால் ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்பொழுது, இதுவரையில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய திட்டங்களின் விளைவாக இந்த மாகாணத்தினுடைய செல்வ வளங்கள் எவ்வாறு யிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றிப் பேசக்கூடிய காலத்தில், அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு எந்த விதமான மாறுதலும் ஏற்படவில்லை என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அதே சமயத்தில் இந்தியாப் பூராவிலும் பேசக்கூடிய விஷயம் என்ன? நாட்டின் சீர்கேடான பொருளாதார நிலைமை மாறி, பெரிய அளவுக்குச் சீர்திருந்தியிருக்கிறது என்று தான் இன்றைக்கு எங்கு பார்த்தாலும் பேசப்படுகிறது. நாம் இன்று வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பார்ப்பதென்ன? எந்தெந்த அணைக்கட்டுத் திட்டங்கள் முடிவடைந்து விட்டன; எந்தெந்த அணைக்கட்டுத் திட்டங்களை அடுத்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளப்போகிறார்கள்; நில மட்டத்திற்குக் கீழேயுள்ள ஜலத்தை உபயோகிப்பதற்கு என்ன புதிய முறைகளைக் கையாளப்போகிறார்கள்; மின்சார வசதியைப் பெருக்க என்னென்ன செய்யவேண்டும். இந்த மாதிரி விஷயங்கள் தான் காணப்படுகின்றன.

“இன்று, முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவடையும் கட்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். நம் நாட்டில் பொருளாதாரம் இந்த மாதிரித் திட்டங்களையே பொருத்திருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு அஸ்திவாரத்தை நாட்டுமட்டியான கால கட்டத்திலிருக்கிறோம். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை ஓரளவு வெற்றிகரமாகவே நிறைவேற்றியிருப்பதாக நமது காங்கிரஸ் சர்க்கார் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இந்த மாதிரித் திட்டத்தினால் ஜனங்கரிடத்தில் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மாறுதல் ஏற்படாமலிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை நாம் கவனிப்போமேயானால், அது இன்றைக்குப் பிமயோஜனமாக இருக்கும். அதன் அடிப்படையில் தான் அடுத்த கட்டத்திற்குப் போக வேண்டிய நிலையிலிருக்கிறோம்.

“இந்த நாட்டில் ஓரளவுக்கு உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது என்பது உண்மையே. உணவு உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது. விவசாயப் பொருள்களின் உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது. தணி உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது என்று எல்லாம் சொல்லுகிறோம். இந்த உற்பத்தி அதிகரித்ததன் பயனாக இந்த நாட்டின் சமுதாயத்தின் எந்த ஒரு பகுதிக்காவது லாபம் கிடைத்திருக்கிறதா என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். விவசாய உற்பத்தி அதிகரித்ததன் விளைவாக ஏராளமான விளைபொருள் உண்டாகி, அதனால் விவசாயிகளுக்கு ஏதாவது லாபம் கிடைத்ததா? அல்லது அதில் ஈடுபட்ட மக்களுக்கு லாபம் கிடைத்ததா? அல்லது தொழிலாளர்களுக்கு லாபம் கிடைத்ததா? அல்லது நடுத்தர மக்களுக்கு லாபம் கிடைத்ததா? பின் வேறு யாருக்குத்தான் லாபம் கிடைத்தது? அல்லது யாருக்கு பொருளாதார மேம்பாடு ஏற்பட்டிருக்கிறது? அப்படி ஏற்பட்டது என்று சொன்னால் யார் இதை வரவேற்கிறார்கள்? யாருக்காவது ஒருவருக்கு மேம்பாடு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டாமா? யாருக்கும் ஏற்படவில்லையென்றால் அதை இந்த நாட்டு பொருளாதார வளர்ச்சி என்று கூறுவது சாத்தியமா? அப்படி கூறினால் உண்மையில் இந்த நாட்டு மக்களுக்கு நன்மைத்தரக்கூடிய வகையில் என்ன ஏற்பட்டு இருக்கிறது? அதுதான் இன்றைக்கு நம்முன்னுள்ள முக்கிய பிரச்சனை? சென்ற வருஷத்தைக்காட்டிலும் இன்றைய நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்றுபார்ப்போம். உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது. ஆனால் அதே சமயத்தில் உடனே உற்பத்தி பொருள்களின் விலைவாசி விழுந்து விட்டிருக்கிறது என்பதைத்தான் பார்க்கிறோம். இதைப்பற்றி இந்த நாடு பூராவும் இன்று கூக்குரல் கிளம்பியிருப்பதைக் காண்கின்றோம். இந்தச் சபையிலும் மட்டுமல்லாமல், மேல் சபையிலும் கிளம்பியுள்ளது. ஆனால் இந்த விஷயத்தில் எங்கு பார்த்தாலும்கூக்குரல் கிளம்பியுள்ளபோது நேற்றைய தினம் கனம் பக்தவத்சலம் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்கக்கூடிய காலத்தில் எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. என்ன ஆச்சரியம்? நான் உண்மையில் சென்னை நகர அசெம்ப்ளியில்தான் உட்கார்ந்து கொண்டே இருக்கிறேனா? அல்லது ஒருகால்

3-07
p. m.

[Sri P. Ramamurthi]

[5th March 1955]

இங்கிருந்து கிளம்பிப்போய் இங்கிலாந்தில் இருக்கிறேனா என்ற சந்தேகம் எனக்கே ஏற்பட்டது. என்ன கூறினார் என்பதைப் பார்ப்போம்? விலை வாசி வீழ்ந்ததினாலே அந்தப் பொருள்களை வாங்கக்கூடியவர்கள் உற்பத்தி செய்பவரைப் போல் 9 மடங்கு இருக்கிறார்கள். அதாவது விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களை செய்யும் விவசாயிகள் 10 பேர் என்றால், அப்பொருள்களை வாங்குவோர் 90 பேர்கள் இருக்கிறார்கள்; ஆகவே 10 பேர்கள் கஷ்டப் பட்டால் பரவாயில்லை. 90 சதவிகித மக்கள் லாப மடைவதால் இன்றைக்கு அவர்கள் நிலையைத் தான் பார்க்க வேண்டுமென்று நேற்றைய தினம் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். விவசாயிகள் சம்மந்தமாக இந்தத் தகவலை கேட்ட போது, இந்நாடு விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு நாடா? அல்லது விவசாயத்தைக் கொண்டிருக்கும்படியான பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு நாடா? அல்லது இந்த நாட்டில் தொழிற் புரட்சி ஏற்பட்டு அதன் விளைவாக பல வருஷங்களாக விளைச்சலில் முன்னேறி இருக்கும்படியான ஒரு நாடா? எதை அடிப்படையாகக்கொண்ட நாடு என்று ஒன்றும் எனக்குத் தோன்ற வில்லை. எப்படி தொடர்புப் படுத்திப் பார்த்தாலும் இவ்விஷயம் பொருந்த வில்லை. ஆனால் எப்படி இந்தக் கணக்கு அதிகாரிகளுக்குக் கிடைத்தது என்று தான் புரியாமல் இருக்கிறது. 10 சத விகித விவசாயப்பட்டதார்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே 90 சத விகித அதாவது ஒன்பது மடங்கு அதிகமாக இருப்பவர்களைத் தான் கவனிக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். பத்து சத விகித பட்டா தார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு மனைவி, மக்கள், உறவினர் குடும்பம் போன்றவைகள் ஒன்றும் இருக்காதா? ஒட்டுமொத்தமாக 10 சத விகிதம் என்று சொல்லிவிட்டால் போதுமா? அதைத்தான் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். உதாரணமாக ஒரு பட்டாதாரனுக்கு கிடைக்கும் நெல்லை அவன் தன்னுடைய மனைவிக்கு விற்க மாட்டான். குழந்தைக்கு விற்க மாட்டான், சகோதரனுக்கு விற்க மாட்டான், மற்றுமுள்ள நெருங்கிய உறவினருக்கு விற்கமாட்டான். கணக்கு எடுக்கும்போது இந்த எண்ணிக்கைகளை யெல்லாம் சேர்த்து எடுப்பதில்லை. அதையெல்லாம் கணக்கெடுக்க வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, அவற்றை நம்பியுள்ளவர்களையும் எடுக்க வேண்டும். பட்டாதார்களிடமிருந்து நிலத்தைக் குத்தகைக்கு எடுப்பவர்களும், வாரத்திற்கு எடுப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே பட்டாதார்களாக இல்லாமல் விவசாயத்தை மட்டும் நம்பி, அதில் கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்தைக் கொண்டு பிழைக்கக்கூடியவர்களின் நலனையும் கவனிக்க வேண்டும். அப்படி கவனிக்கும்போது இந்த மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய எல்லா தொழிலாளர்களையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த மாகாணத்திலே பல விதமான உற்பத்திப் பொருள்களை காலத்திற்கு தகுந்த தார் போல் விளைவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த வருஷம் நெல் அதிகமாகக் கிடைக்கும், மற்றொரு வருஷம் சோளம் கிடைக்கும். மற்றொரு வருஷம் மணிலாக்கொட்டை கிடைக்கும். ஆகவே இவ்வாறு கிடைக்கக்கூடிய பொருள்களை விற்பனை செய்து தான் அவர்கள் பிழைக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஆகவே இதையெல்லாம் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் 100-க்கு 80 சத விகிதத்திற்கு மேல் விவசாயத்தை நம்பி வாழ்கிறார்கள் என்பது நன்கு புலப்படும். அதை மறந்து விட்டு என் இவ்வாறு பேசுகிறார் என்பது தான் புரியவில்லை. ஆச்சரியமாகவும் இருக்கிறது.

“ அதே மாதிரி அரசாங்கத்தார் கொடுத்திருக்கும் புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால், அவர்கள் ஒன்றும் யோசிக்காமல் வெளியிட்டிருப்பதாகத் தெரியும். விலைவாசி வீழ்ந்ததன் காரணமாகவும் உற்பத்தி பெரிசியதன் காரணமாகவும் விவசாயிகளுக்கு ஏதாவது லாபமுண்டா? அல்லது யாருக்கு லாபம் என்பதை பார்க்க வேண்டும். உதாரணமாக, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே இந்த வருஷம் ஒரு ஏக்கருக்கு 2 மூட்டை அதிகமாக விளைந்திருப்பதாக கணக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே வைத்துக் கொள்வோம். போன வருஷம் ஒரு மூட்டை அமோனியம் சல்பேடு வாங்க வேண்டுமென்று சொன்னால் மூட்டை நெல் ரூ. 17-லிருந்து ரூ. 18 விற்க காலத்திலே, இரண்டு மூட்டை நெல்லை வற்று விட்டால் அமோனியம் சல்பேடு வாங்குவது சாத்தியமாகும். ஆனால் இந்த வருஷம், அதே அமோனியம் சல்பேட்டை வாங்க வேண்டுமானால்

[th March 1955] [Sri P. Ramamurthi]

2 மூட்டை நெல்லை விற்பனை செய்வதற்கு 3½ மூட்டை நெல்லை விற்பனை செய்து வாங்க முடியும். இந்த நிலைமையில் இரண்டு மூட்டை நெல் அதிக உற்பத்தியானாலும் அம்மோனியம் சல்பேடு வாங்குவதற்கு மட்டும் மேலும் 1½ மூட்டையை விற்கவேண்டியுள்ளது. ஆகவே விவசாயிக்கு நஷ்டமே ஒழிய லாபமில்லை.

“அதேபோல் கடன் விஷயத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளுவோம். அதையும் இன்றைக்கு திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத நிலைமையில்தான் இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக ரூ. 100 ஒருவருக்கு கடன் தரவேண்டுமென்று வைத்துக்கொள்வோம். சென்ற ஆண்டில் 6 மூட்டையை கொடுத்தால் கடனை அடைத்திருக்க முடியும். ஆனால் இந்த ஆண்டில் அடைப்பதானால் 10 மூட்டையைக் கொடுக்கவேண்டும். ஆகவே உற்பத்தி அதிகரித்தாலும் அதைக் காட்டிலும் 2, 3 மடங்கு கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வாறு உற்பத்தியாகும் பொருளை பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, தனக்கு ஒன்றும் பிரயோஜனம் இல்லாமல் இன்று விவசாயி தலை மேல் கைவைத்து கொண்டிருக்கும் நிலைதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உற்பத்தி அதிகரித்ததன் விளைவாக விலைவாசி வீழ்ச்சியுற்றிருப்பதைத்தான் பார்க்கிறோம். இதற்கெல்லாம் ஒரு Universal phenomenon அதாவது உலக ரீதியான ஒரு திட்டம் இருக்கவேண்டும். இன்று இவர்கள் திட்டமிடாமல் இவ்வாறு செய்கிறார்கள். எங்கும் எதற்கும் ஒரு அடிப்படையான திட்டம் இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது ரஷ்யா, சீனா பிரசுரையே இங்கு வராதது. இன்று தென்கிழக்கு ஆசியா கண்டத்திலுள்ள சயாமில் விலை வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் இங்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால் அதன் அர்த்தமென்ன? சயாமுக்கு எவ்வித திட்டமும் கிடையாது. ஆனால் நாம் தான் திட்டங்கள் போட்டு வேலை செய்கிறோமே? ஐந்தாண்டுத் திட்டம், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம், பொருளாதார அபிவிருத்தி திட்டம் என்று பல திட்டங்கள் போட்டு வேலை செய்கிறோமே? அப்படி போட்டு என்ன பிரயோஜனம்? விவசாயிகளின் வாழ்க்கைத் தரத்திற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகிறதா? இல்லையே! மின் திட்டம் போட்டு என்ன பிரயோஜனம்? ஆகவே இதைவெல்லாம் இன்று ஆலோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

“சென்ற வருஷத்தைக் காட்டிலும் 4 பர் சன்ட் உற்பத்தி அதிகரித்து விட்டது என்று கணக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அதே சமயத்தில் 1 மூட்டை நெல்லின் விலை ரூ. 17 இருந்தது ரூ. 12-க்கு குறைந்து உள்ளது என்று விலைவாசி வீழ்ச்சியையும் தவிர்த்திருக்கவேண்டும். பத்து மூட்டை அதிக உற்பத்தி செய்தாலும், விவசாயி தன்னைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் மேலும் 4 மூட்டைகளை உற்பத்தியில் கொடுக்க வேண்டிய நிலையையே இன்று ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இந்த நிலையில் 4 பர் சன்ட் உற்பத்தி பெருகிவிட்டது, அதனால் மேலும் விவசாயி வரி கொடுப்பது சாத்தியம் என்று கூறி, அவர்கள் மீது மேலும் வரிப்பளுவை போட்டிருப்பதன் அர்த்தம் என்ன என்றுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. உற்பத்தி பெருகியதனால் வரி போடுகிறோம் என்று கனம் பக்தவத்சலம் அவர்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால், அவருக்கு கொஞ்சமும் பொருளாதார சாஸ்திரம் தெரியாமல்தான் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. உற்பத்தியை அதிகரித்து கொண்டு போவதற்கு தகுந்த மாதிரி, விலைவாசியின் வீழ்ச்சிக்கோ, விவசாயிகளுக்கோ ஒரு உத்தரவாதம் கொடுக்க முடியுமா என்று பார்த்தால், கொடுக்கமுடியாத நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாகாணம் மற்ற மாகாணத்திற்குக் கொடுக்கக் கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறது. இம்மாதிரி இந்த மாகாணத்தில் மட்டும் அல்ல, மற்ற மாகாணத்திலும் அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. விவசாயிகள் இப்படி அதிகப்படியாக பத்து மூட்டை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாம் அதிகப்படி உற்பத்தி செய்தாலும் விலைவாசி அதிகப்படியாக வீழ்ந்து விடும். சென்ற காலங்களில் அமோனியம் சல்பேட் வாங்குவதற்கு விவசாயிகளுடைய கையில் பணம் கிடையாது. இப்பொழுது அமோனியம் சல்பேட் வாங்கி உற்பத்தியைப் பெருக்குகிறார்கள். அவ்விதம் அமோனியம் சல்பேட்டை உபயோகித்து அதிகப்படியாக பத்து மூட்டைகளை உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அதற்கு எந்த அளவில்

[Sri P. Ramamurthi]

[5th March 1955]

அமோனியம் சல்பேட் வாங்க வேண்டும் என்பதை யோசிக்க வேண்டும். இந்த மாகாணத்தில் அமோனியம் சல்பேட் உற்பத்தி உண்டா? விவசாயிகள் உபயோகப்படுத்தும் அளவில் உற்பத்தி உண்டா? இப்பொழுதும் நாட்டில் நாலு லட்சம் டன் உற்பத்தியாகிறது. விவசாயிகள் உபயோகிப்பதைப் பார்த்தால் குறைந்த பட்சம் 25 லட்சம் டன் உற்பத்தியாக வேண்டும். நமது சர்க்காரால் அவ்வளவு சப்ளை செய்ய முடியாது. பதினாறு மூட்டை 24 மூட்டை அதிகமாக உற்பத்தி செய்துவிட்டோம் என்று ஒட்டு மொத்தமாக சொல்லிவிட்டால் போதாது. இன்றைக்கு இருக்கும் நிலைமையை ஆலோசனை செய்து பார்த்துச் சொல்லவேண்டும். இன்றையதினம் இருக்கும் நிலைமையை நான் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன். ஆகவே திட்டம் என்ற விஷயத்திற்கு வரும்போது பல விஷயங்களைப்பற்றி பேச விரும்பவில்லை. குறிப்பாக ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

“விலைவாசி இன்றைக்கு வீழ்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. இது எதைக் காட்டுகிறது? நாட்டின் பொருளாதாரத்தின் மீது சர்க்காருக்கோ அல்லது உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருக்கும் மக்களுக்கோ போதிய அளவில் இன்றைக்கு அவர்களுக்கு ஆதிக்கம் கிடையாது என்பதை தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடியவர்களில் பெரும்பகுதி விவசாயிகள்தான் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படி பெரும்பாலானவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் விவசாயத்தில் உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களின் மீது அவர்களுக்கு எந்த ஆதிக்கமும் கிடையாது. இந்த நாட்டில் இருக்கும் எல்லா சர்க்குகளின் மீதும் அவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடிய அளவில் அவர்களுக்கு சக்தி இல்லை. இந்த நிலைமையில் என்ன ஆகும்? எந்த விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதில் இப்படித்தான் இருக்கிறது. நில சீர்திருத்தம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு குருட்டுத்தனமான சட்ட திட்டங்கள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது இருக்கும் சட்ட திட்டங்கள் எந்த அளவில் இருக்கிறது. பொருளாதாரம் கீழே விழுகிற அந்த அளவில் இருக்கிறது. உற்பத்தி அதிகரிப்பினால் விலைவாசிகள் கீழே வீழ்ந்துவிட்டன என்று சொல்லுகிறார்கள். அதை ஒப்புக்கொள்ள நான் தயாராக இல்லை.

“இப்பொழுது 1953-ம் வருஷத்தை விட சர்க்கரை உற்பத்தி 1½ மடங்கு அதிகரித்திருக்கிறது. அதனால் அதன் விலை கீழே விழவில்லை. துணி உற்பத்தி 3,380 லட்சம் கெஜம் இருந்தது. இப்பொழுது அதன் உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது. அப்படி அதிகரித்தும் துணியின் விலை கீழே விழவில்லை. நூல் விலை அதிகரித்திருக்கிறது. இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு ஹார்வி மில்லில் உற்பத்தியாகும் 20-ம் நம்பர் நூல் விலை ரூ. 19 ஆக இருந்தது. இன்றைக்கு அதன் விலை ரூ. 24-2-0. சர்க்குகளின் உற்பத்தி அதிகரித்தாலும் கூட அவைகளின் விலை கீழே விழவில்லை. தேயிலையை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அதை எவ்வளவு அதிகமாக உற்பத்தி செய்தாலும் அதன் விலை கீழே விழவில்லை. ஆனால் விவசாயிகள் விளைவிக்கும் பொருள்களின் உற்பத்தி அதிகரித்தாலும் கீழே விலை வீழ்ந்து வருகிறது. இதனால் என்ன ஏற்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? இதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இதற்கு வழி என்ன?

“ஏற்றுமதிக்கு இப்பொழுது சந்தர்ப்பம் அதிகமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் வெளி நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்தால் இந்தப் பிரச்சனையை தீர்த்துவிடலாம் என்று சொல்லலாம். ஏற்றுமதி கொள்கை ரொம்பவும் அவசியம் என்றும் சொல்லலாம். அது எப்பொழுது நன்மை ஏற்படும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். வெளி நாட்டின் பொருளாதாரமும் இந்நாட்டு பொருளாதாரமும் ஏற்றுமதியைப் பொறுத்து அமையவேண்டும். அதற்கு நாம் ஒரு திட்டத்தை அமைக்கவேண்டும். ஏற்றுமதிக்கொள்கையில் இந்நாட்டிற்கும் பிரிட்டனுக்கும் அடிப்படையில் வித்யாசம் உண்டு. பிரிட்டன் போன்ற நாடுகள் யந்திரங்கள் போன்றவைகளை வைத்துக்கொண்டு தொழில் நடத்துகிறார்கள். அவர்கள் ஏற்றுமதி செய்யும் பொருள்களுக்கு அவர்கள் மார்க்கெட் தயாரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

5th March 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

வெளி நாட்டில் நாம் உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களை குறைந்த விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் வெளி நாட்டிற்கு அனுப்பும் பொருள்களை அவர்கள் நிர்ப்பந்தம் செய்யும் விலைக்குத்தான் நாம் விற்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த வசதி பிரிட்டனுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இருக்கிறது. நம் நாட்டிற்குக் கிடையாது. அதற்கு வேண்டிய சட்ட திட்டங்களை அவர்கள் வகுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே ஏற்றுமதி விஷயத்தில் பிரிட்டன் முதல் அமெரிக்கா, பிரான்ஸ் வரையில் சட்டங்கள் அமைத்துக்கொண்டு அதன்படி நடக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

“பருத்தி விலையை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் இருந்ததைவிட இப்பொழுது கீழே விழுந்து விட்டது. அதனால் பருத்தி விவசாயிக்குத் தான் கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பருத்தி குத்தகை காரர்களுக்கு கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு அதனால் நன்மை இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அதுவும் இல்லை. ஆனால் துணி நின் விலை கீழே விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யும் உணவு பொருள்களின் விலை கீழே விழுந்து விட்டது. விவசாயிக்கு தம்படி மிச்சம் கூட கிடையாது. ஆனால் Cost of living index குறைந்துவிட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். வாங்கும் சக்தி குறைந்து விட்டது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மில் முதலாளிகள் குறைவான விலையில் பருத்தியை வாங்கி அதிகப்படியாக விற்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள்.

“கைத்தறி தொழிலை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு நெசவாளர்களுடைய நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கும் மிச்சம் கிடையாது. கை நெசவுக்காரர்களுக்கு எந்த விதமான சௌகரியமும் கிடையாது. அதற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி இருப்பதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் நூல் சரியான விலைக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும். அவர்களுக்கு குறைவான விலைக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதனால் உற்பத்தி செய்வது குறைகிறது. அதை வாங்கி விற்கும்போது மில்லாரர்கள் விலையை நிர்ணயம் செய்கிறார்கள். மில் முதலாளிகள் அதி கப்படியான உற்பத்தி செய்தாலும் விலை குறையவில்லை. நெசவாளர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு தம்படி கூட மிச்சம் கிடையாது. ஆனால் உற்பத்தி அதிகரித்து விட்டது, அதனால் வாங்கும் சக்தி குறைந்து விட்டது என்று சர்க்கார் பெருமைப்படுகிறார்கள். அதில் அர்த்தம் இல்லை. ஏற்றுமதிக் கொள்கையில் சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு சப்ளிடி கொடுப்பதாக இல்லை. மில் முதலாளிகளை குறைந்த விலைக்கு வாங்குவதற்கு இடம் கொடுத்துவிட்டு அதிகப்படியான விலைக்கு விற்க இடம் கொடுப்பதால் அவர்களுக்குத்தான் சர்க்கார் சப்ளிடி கொடுப்பதாக இருக்கிறது.

“இன்றைக்கு விலைவாசிகளை நிர்ணயம் செய்வது என்பது மில் முதலாளிகளின் கையில் இருக்கிறது. வெளி நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய பொருள்களின் விலை சம்பந்தப்பட்டமட்டில் அந்த விலைவாசியை நிர்ணயிக்கக்கூடியது பெரிய பெரிய Export house-களாகிய ராலி பிரதர்ஸ் கையில் இருக்கிறது. ஏற்றுமதி ஸ்தாபனங்களின் கையிலிருக்கிறது. இங்குள்ள எக்ஸ்சேஞ்சு பாங்குகள் அவர்களுக்கு சொந்தமாக இருக்கின்றன. அதனால் ஏற்றுமதி செய்யும் பொருள்களின் விலையை அவர்கள் கட்டுப்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் குறைக்க வேண்டும் என்றால் குறைக்க வேண்டும், கூட்ட வேண்டுமென்றால் கூட்ட வேண்டும். எப்பொழுது குறைப்பது என்பதும் எப்பொழுது கூட்டுவது என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். இப்படி ஏற்றுமதிக்காரர்கள் அங்கங்கே விவசாய இடங்களில் பாங்குகளை அமைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் விவசாயிகளுக்குக் கடன் உதவுவதால் அவர்கள் நிர்ணயம் செய்யும் விலையில் தான் விவசாயிகள் பொருள்களை விற்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. விலையைக் கட்டுப்படுத்தும் சக்தி அவர்கள் கையிலிருக்கிறது. குறைக்க வேண்டிய காலத்தில் குறைத்துக்கொண்டும் கூட்ட வேண்டிய காலத்தில் விலையைக் கூட்டிக்கொண்டும் போகிறார்கள். மணிலாக் கொட்டையை உதாரணமாக சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ரூ. 24-க்கு விற்பது வந்தது இப்பொழுது 14 ரூபாய்க்கு வீழ்ந்து விட்டது. ரூ. 14½-க்கு விற்பது

[Sri P. Ramamurthi]

[5th March 1955]

ரு. 15-க்கு உயர்ந்தது. இந்த 4 அணு உயர்வை வைத்துக்கொண்டு விலைவாசி அதிகரித்து விட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். ரூ. 24-லிருந்து ரூ. 14-க்குக் குறைந்ததைப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவேதான் பெரிய பெரிய Export houses ஏற்றுமதி ஸ்தாபனத்தை தங்கள் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உற்பத்தியாகும் பொருள்களின் விலையை நிர்ணயிக்கும் ஆதிக்கத்தை அவர்கள் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உள்நாட்டு உற்பத்தி சரக்குகளின் விலையை நிர்ணயிக்கும் சக்தியைக்கூட அவர்களுடைய ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். . . .

3-27
p.m.

மதுரை, திருநெல்வேலி ஆகிய இடங்களில் ஹார்லி மில் சொந்தக்காரர்களின் ஆதிக்கத்தில் பாண்டியன் பாங்கு ஒவ்வொரு ஊரிலும் இருக்கும். தேனி போன்ற ஊரிலும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும். பருத்தி வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் வியாபாரிகளுக்கு அவர்கள் பாண்டியன் பங்கியிலிருந்து கடன் கொடுப்பார்கள். பருத்தியின் விலையைக் குறைக்கவேண்டுமென்று வியாபாரிகளுக்குக் கொடுத்த கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி சொல்வார்கள். கொடுக்க முடியாத சமயத்தில் தங்களிடம் இருக்கக்கூடிய பஞ்சை பாங்குகளில் விற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் சிறு வியாபாரிகளுக்கு ஏற்படுகிறது. அதனால் பல சந்தர்ப்பங்களில் வியாபாரிகள் திரவால் ஆயிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த நாட்டில் விளையும் ஒவ்வொரு பொருளையும் எடுத்துக்கொண்டாலும்கூட, நாட்டில் இருக்கும்படியான பெரிய மூலதனக்காரர்கள் அதாவது வியாபார சூதாடிகளுடைய கையில் இருக்கிறது. உள்நாட்டு வியாபாரம் சம்பந்தமான பொருள்களெல்லாம் சூதாடப்படுகிறது, விளைபொருள்களிலெல்லாம் சூதாட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டு வருகிறது.

“முதல் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். அதிகமாக கிடைக்கும்படியான லாபம் எங்கே போகிறது? இந்த ராஜ்யத்தில் பருத்தி விலை குறைந்ததன் விளைவாக சென்ற வருஷம், ஹார்லி மில்லில் 45 லட்சம் ரூபாய் லாபம் கிடைத்திருக்கிறது. இந்த வருஷம் 55 லட்ச ரூபாய் லாபம் கிடைத்திருக்கிறது. மாணேஜர் எஜென்ஸி கமிஷன் அடைந்தது வேறு இருக்கிறது. விவசாயிகள் கஷ்டப்படலாம்; தொழிலாளிகள் கஷ்டப்படலாம், நடுத்தர மக்கள் கஷ்டப்படலாம்; ஆனால் பெரும் முதலாளிகளுக்கு நெருக்கடி ஏற்படாது கிடையாது. இந்த லாபத்தை முதலீடாக அவர்கள் ஈடுபடுத்துவார்கள் என்ற வாதம் சொல்லப்படுகிறது. வாஸ்தவத்திலேயே லாபத்தை முதலீடாக உபயோகப்படுத்துகிறார்களா? இல்லை. கிடைத்திருக்கக்கூடிய பெரும்பகுதி லாபத்தை வியாபார சூதாட்டத்தில் தான் அதிகமாக இவர்கள் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஸ்டாக் எக்ஸ்சேஞ்சு சூதாட்டம், புலியன் சூதாட்டங்கள் ஆகியவைகளில் மூலதனம் பூராவும் ஈடுபட்ட பிறகு நாட்டில் புதிய தொழில்கள் ஏற்படுத்துவதற்கு மூலதனம் கிடையாது என்று சொல்வதெல்லாம் வெறு அர்த்தமற்ற பேச்சாகும்.”

“ஒரு உதாரணம்: இரண்டு பெரிய கம்பெனிகள் ஹார்லி மில்காரர்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்கின்றன. பாண்டியன் பாங்கு, பாண்டியன் இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி ஆகியவைகளாகும். சென்ற 7 வருஷங்களில் மட்டும் அவைகளுக்குக் கிடைத்திருக்கக் கூடிய நிகர லாபம் 2½ கோடி ரூபாயாகும். மாணேஜர் எஜென்ஸி கமிஷன் மட்டும் 70 லட்ச ரூபாயாகும். மூன்றாம் கோடி ரூபாய் லாபத்தில் பங்குதாரர்களுக்கு பாதிக்கு மேல் கிடைக்கும். கிடைத்துக்கூட தானியத்திலுள்ள இந்தியா சிமிட்டித் தொழிலை நடத்துவதற்கு அவர்கள் கையில் பணம் கிடையாதாம். இந்தியன் பைனான்ஸ் கார்ப்பொரேஷன் 45 லட்ச ரூபாய் கடன், குறைந்த வட்டியில், கொடுத்தாக வேண்டுமாம். இதைப் பார்க்கும்போது என்ன தோன்றுகிறதென்றால், விவசாயிக்கு கடன் கொடுப்பது சர்க்காருக்கு கஷ்டமாக இருக்கும். ஆனால், இவ்வளவு லாபம் சம்பாதிப்பவர்கள் புதிய தொழில்களில் ஈடுபடுவதற்கு நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு புதிய தொழில்களை நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னால் 45 லட்சம் ரூபாய் வரையில் சர்க்கார் கடன் கொடுத்தாகவேண்டும். பாரி கம்பெனிக்கு சென்ற 7

5th March 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

வருஷங்களில் மட்டும் கிடைத்திருக்கக்கூடிய லாபம் 11½ கோடி பவுன் களாகும். அதற்குப் பிறகு மானேஜிங் எஜென்ஸி கமிஷன் இருக்கிறது. அது போகட்டும், இவ்வளவும் கிடைத்த பிறகும் புகளூர் சர்க்கரைத் தொழிற்சாலையை நடத்துவதற்கு 43 லட்ச ரூபாய் இந்தியன் பைனான்ஸ் கார்ப்பொரேஷன் கடன் கொடுத்தாக வேண்டுமாம். பாரி கம்பெனியார் இவ்வளவு லாபம் அடைந்தும் சர்க்கரைத் தொழிற்சாலையை நடத்துவதற்கு நாட்டு மக்கள் வரிப்பணத்திலிருந்து கடன் கொடுத்தாகவேண்டுமாம். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் அந்தத் தொழிற்சாலையை நடத்துவார்களாம். தனி பட்டோருக்கு ஊக்கமளிக்கிறோம் என்று சொல்லப் படுகிறது. அவர்களிடம் பணம் இல்லவே இல்லையா? இருக்கிறது. இருந்தாலும் அந்தப் பணத்தின் பெரும்பகுதி நாட்டில் புதிய தொழில்களை ஏற்படுத்துவதற்கு உபயோகப்படுத்தப்படாமல் எந்தத் தொழிலில் அதிகமாக லாபம் கிடைக்கிறதோ அதில் தான் அவர்கள் ஈடுபடுகிறார்கள்.

“மத்திய சர்க்கார் நிதி மந்திரி இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன் சொல்லியிருப்பாவது :

‘The success of the Second Five-Year Plan will, in my view, depend upon two main factors, organisation and finance. In an economy in which monetary rewards are the principal device for attracting real resources along desired lines, the availability of finance is a crucial consideration.’

ஒரு சமுதாயப் பொருளாதார அமைப்பில் லாபம் கிடைப்பது என்ற ஒரு கருவியைக் கொண்டுதான் எந்தத் தொழிலிலும் முதலை ஈடுபடுத்த முடியும் என்று பணம் கிடைத்தால் தான் ஒரு திட்டம் என்பதை நிறைவேற்றுவது சாத்தியம் என்றும் திட்டவட்டமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். எந்தத் தொழிலில் லாபம் கிடைக்குமோ அந்தத் தொழிலில் தான் அவர்கள் முதலை ஈடுபடுத்துவார்கள். தொழிலில் ஈடுபடுவதற்குப் பதிலாக சர்க்கை மலிவாக வாங்கி அதிகப்படியான விலைக்கு விற்கமுடியும் என்று சொன்னால் அதிகமான லாபம் கிடைக்குமென்று சொன்னால் அதில் ஈடுபடுத்துவார்கள். இதுதான் நடக்கிறது. இன்றிருக்கக்கூடிய நிலைமையில் கையிற் பங்கை வைத்துக்கொண்டு லாபம் கிடைக்க பாங்குகளின் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடிய நிலைமையில் ஏகபோக முதலாளிகள் அந்தப் பணத்தை “ஸ்பெகுலேஷன்” செய்வதில் அதிக லாபம் கிடைக்கிறது. மார்கெட் சூதாட்டத்தில் அதிகமாக ஈடுபடுத்தகிறார்களேயல்லாமல் இந்த நாட்டின் ஜனங்களுக்குத் தேவையான புதிய தொழில்களில் அவர்கள் ஈடுபடுவது இல்லை. இதை கடந்த ஐந்து வருஷங்களாகப் பார்க்கிறோம்.

“பண்டித நேரு ஆவடி காங்கிரஸில் பேசக்கூடிய காலத்தில் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப்பற்றி சொன்னார் :—

‘It is not necessary for the Government to control every sector of economy,

It is not necessary for the Government to take control of every factory. It is enough to control certain strategic centres.’

எந்த அரசாங்கமும் ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையையும் கையில் எடுக்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது என்று சொல்லிவிட்டு சில கேந்திரமான பகுதிகளை தங்கள் ஆதிக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தால் போதும்” என்று சொன்னார். ராணுவ பாஷையை உபயோகித்து ஒவ்வொரு அங்குல இடத்திலும் ஒவ்வொரு சோல்ஜரைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தவேண்டிய தில்லை. மலை உச்சியில் ஒரு பீரங்கியை நிறுத்தி விட்டால் அந்தப் பகுதியில் ஆதிக்கம் செலுத்துவது சாத்தியம். இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு அதை அப்பினை செய்து பார்ப்போம். இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பார்த்தால் அந்தப் பகுதி எது? கேந்திர ஸ்தானம் எது? வெறும் உற்பத்தி அதிகரித்ததினால் நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் விவசாயி ஆதிக்கம் செலுத்த முடிகிறதா? கவர்ன்மெண்ட் ஆதிக்கம் செலுத்த முடிகிறதா? அவர்கள் செலுத்தக்கூடிய கேந்திர ஸ்தானம் எது? வெளிநாட்டு வியாபாரி தங்கள் கையில் இருக்கக்கூடிய பண பலத்தைக் கொண்டு உள்ளநாட்டு உற்பத்திச் சர்க்கை

குறைவான விலைக்குக் வாங்கும்படியான சக்தி படைத்திருக்கிறார்கள். அது ஒரு பெரிய ஸ்ட்ராடஜிக் சென்டர். அந்த சென்டர் சர்க்கார் கையில் இருக்கும் வரை உண்மையாக இந்த நாட்டில் விலைவாசி கட்டுப்பாடு என்பதெல்லாம் வெறும் கேலிக்கூத்தாகும். வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய பெர்மிட் கொடுத்தால் கூட ஏற்றுமதி ஆகாது. அந்த நாட்டில் வாங்குவதற்குத் தயாராக இருக்கவேண்டாமா? பெர்மிட்டே சூதாட்ட கருவியாக மாறிவிடுகிறது. ஏற்றுமதிக்குப் பெர்மிட் கொடுத்தால் அந்தச் சரக்கும் ஒரு சூதாட்டச் சர்க்காக மாறிவிடுகிறது. பெர்மிட்டும் சூதாட்டத்திற்கு கருவியாக மாறிவிடுகிறது. சரக்கும் சூதாட்டத்திற்கு கருவியாக மாறிவிடுகிறது. ஆகவே தான் வெளிநாட்டு வியாபாரம் என்ற அந்த கேந்திர ஸ்தானம் சர்க்கார் கையில் இல்லாதவரை உள் நாட்டில் இருக்கும்படியான இந்த விளை பொருள்களுக்கு ஒரு சரியான விலைக்கு உத்தரவாதம் என்பது என்றைக்கும் கிடைக்க முடியாது. அந்தப் பொருளாதாரம் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் நிரந்தரமற்ற, ஒரு உத்தரவாதமற்ற நிலைமையில் தான் என்றென்றைக்கும் அவர்கள் இருப்பது என்பது சாத்தியம். இதைக் கண்கூடாக நாம் கடந்த 7, 8 வருஷங்களாக பார்த்துக்கொண்டு வருகிறோம்.

3.37
p.m.

“இரண்டாவதாக உள் நாட்டில் விளையக்கூடிய சர்க்குகளை எடுத்துக் கொள்வோம். உணவுப் பொருள்கள், பருத்தி, கடலை முதலிய பொருள்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் உள் நாட்டில் நடக்கும் வியாபார சூதாட்டத்தைத் தடுக்காமல் போனால், எப்படி அவைகளின் விலையை நிர்ணயிப்பது சாத்தியம்? அதுவும் சாத்தியமற்ற நிலையில் தான் இருக்கிறது. ஆகவே சர்க்காரே உள் நாட்டில் விளையும் தானியங்கள், பருத்தி முதலிய பொருள்களை பெரிய அளவில் வாங்கி உள் நாட்டு வியாபாரத்தில் பங்கு எடுத்துக் கொண்டாலொழிய இந்தச் சூதாட்டத்தைத் தடுப்பது சாத்தியமில்லை. அதற்காக உள்நாட்டு வியாபாரிகளை ஒழித்துவிட வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. சர்க்கார் ‘biggest trader in internal market’ என்ற முறையிலே ஒரு ஸ்தாபனமாகயிருந்தால் தான், இந்தச் சூதாட்டத்தைத் தடுப்பது சாத்தியம். ஆனால் இதைச் சொல்லக் கூடிய காலத்தில், 1952-ம் வருஷத்துக்கு முன்பிருந்த ‘புரொக் யூர்மெண்ட்’ முறையிருக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. அதற்கும் இப்பொழுது நான் சொல்லக்கூடிய முறைக்கும் வித்தியாசம் உண்டு. அந்தக் காலத்தில் பகிரங்க மார்க்கெட்டில் அதிகமான விலைக்கு விவசாயிகள் விற்பதற்கான சூழ்நிலையிருந்த போதிலும், நிர்ப்பந்தமாக குறைவான விலைக்கு விற்கும்படிக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள். அந்த மாதிரி ஒரு கொள்முதல் திட்டம் அப்பொழுது நம் நாட்டில் நிலவி வந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு அந்த மாதிரித் திட்டம் தேவையில்லை. “தானியப் பங்கீடு முறை” (Rationing) வந்து விடுமோ என்று பயப்படவேண்டியதில்லை. விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கும் என்று உத்தரவாதம் செய்யக்கூடிய முறையிலே சர்க்கார் நேரடியாக விவசாயப் பொருள்களை வாங்குவது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டால், மற்ற வியாபாரிகளும் ஒழுங்காக இருப்பார்கள். பல சிறிய வியாபாரிகளும் சர்க்காரின் ஏஜெண்டுகளாக இருப்பது சாத்தியம். வெளிநாட்டு மார்க்கெட்டுகளிலும் நம் நாட்டில் விளையும் பொருள்களுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கும். உள் நாட்டு வியாபார சூதாட்டத்தையும் தடுக்க முடியும். உற்பத்தியாளர்களும் பயனடைவார்கள். விலைச் சரிவையும் ஓரளவுக்குத் தடுக்க முடியும்.

“பல திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால் சர்க்காருக்குப் பணம் வேண்டுமென்று தான் நாங்களும் சொல்கிறோம். பணம் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் புதிய திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்குப் பணம் எங்கிருந்து கிடைக்கிறது என்பது தான் கேள்வி. இன்று நமது மாகாணத்தில் இருக்கக் கூடிய நிலைமை என்ன? புதிய திட்டங்களுக்குப் பணம் வேண்டுமென்று சொல்லி, புதிதாக வரிகளையும் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த வரி விதிப்பைப்பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் பேசி விட்டதினால், நான் அதைப் பற்றி பேச விரும்பவில்லை. நமது அரசாங்கத்திற்குத் தேவையான ரூபாய் 24 கோடியை மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்தும் பொது

5th March 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

மக்களிடத்திலிருந்தும் கடனாக வாங்கலாம் என்று கூறப்படுகிறது. அந்த 24 கோடி ரூபாயிலே, 7 கோடி ரூபாய்க்கு கடன் பத்திரங்கள் வழங்கப் போவதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் நடை முறையில் இந்தக் கடன் எப்படி வசூலிக்கப்படுகிறது என்பதை நாம் ஆராயவேண்டும். இந்தக் கடனும் வரிக்கு மேல் ஒரு வரியாகத் தான் வசூலிக்கப்படுகிறது. இல்லே என்று பலர் மறுக்கலாம். அரசாங்கமும் குரோத மனப்பான்மையுடன் தான் வேண்டுமென்றே கற்பிப்பதாகச் சொல்லலாம். ரிசெர்வ் பாங்கு நியமித்திருக்கக் கூடிய Shroff Committee இது விஷயமாகக் கூறியிருப்பதை நான் படித்துக் காண்பிக்கிறேன். சென்னை அரசாங்கம் இந்தக் கடன் எழுப்பும் விஷயத்தில் எவ்வாறு நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவர்கள் கூறியிருப்பதை நான் இப்பொழுது படிக்கிறேன்.

“The fact that in the case of the recent loan raised by the Madras Government as much as Rs. 6.5 crores, consisting of subscriptions of Rs. 500 and less, a good many of which came from mofussil areas, has been cited in support of the arguments that with suitable techniques idle resources can be mobilised. But in the case of the Madras Loan, at any rate, we are informed that very considerable coercion was exercised for securing subscriptions for the loan and that a substantial part of the subscriptions had been financed through bank loans. It was stated before us that a leading bank in South India had lent about Rs. 2 crores for this purpose. A good portion of the bonds subscribed by the original investors have at present been sold out in recent months to institutional investors . . .”

“‘ஷிரப் கமிட்டி’ சென்னை அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்திருக்கும் ‘ஸெர்ட்டிபிகேட்’ இது தான். இந்த 6½ கோடி ரூபாயை வசூலிப்பதில் சென்னை அரசாங்கம் பலாத்கார முறைகளையும் நிர்ப்பந்த முறைகளையும் கையாண்டிருக்கிறார்கள் என்று நம்பகமாக கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கடனை வாங்குவதற்கு தென் இந்தியாவில் ஒரு பிரபல பாங்கு 2 கோடி ரூபாயை விவசாயிகளுக்குக் கடனாகக் கொடுத்து அவர்கள் அந்தப் பணத்தை கொண்டு சர்க்காரின் கடன் பத்திரங்களை வாங்கிய பிறகு, அதே கடன் பத்திரங்களை குறைவான விலைக்கு அந்த பாங்கு மீண்டும் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்பது அந்த ரிப்போர்ட்டிலிருந்து தெரியவருகிறது.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“I am glad that you place so much reliance on that report.”

SRI P. RAMAMURTHI:—“I place reliance on facts and I do not place reliance on their conclusions.”

“ஆகவே, அதே முறையிலே இன்றைக்கு மீண்டும் கடன் வசூலிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படக்கூடாது என்பது தான் என் கருத்து. இருபத்து நாலு கோடிக்கு 100 கோடியாகப் பணத்தை வசூலிக்கட்டும். ஆனால் அந்தப் பணத்தை வாங்குவதற்கு வழி என்ன என்பதுதான் பிரச்சனை. இதைப்பற்றிச் சொல்லக்கூடிய காலத்தில் மத்திய நிதி மந்திரி ஸ்ரீ தேஷ்முக அவர்கள் பணம் பிரதானமில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆவடி காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் பேசிய நேருஜி அவர்களும்,

‘Hitherto we have resorted to financial planning. Hereafter we must resort to physical planning’

என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, இதற்குப் பிறகு நமது செல்வ வளங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, செல்வ வளங்களை உபயோகப் படுத்தும் வகையில் திட்டம் வகுக்கவேண்டுமென்று சொன்னார். பணம் பிரதானமில்லை; செல்வ வளங்கள் தான் பிரதானம் என்று சொன்னால்,

அதன் அர்த்தம் என்ன? எந்த சமுதாய அமைப்பில் இருக்கிற ஸ்தாபனங்கள் இந்த செல்வ வளங்கள் உபயோகப்படுவதற்குக் குறுக்கே நிற்கின்றனவோ, அந்த ஸ்தாபனங்களைத் தகர்த்தெறிந்துவிட்டு, புதிய ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்தியாகவேண்டும். அப்போதுதான் அந்த செல்வ வளங்கள் உபயோகப்படுவது சாத்தியம்.

“வெளிநாட்டு வியாபாரம் இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய சில வெளி நாட்டுக் கம்பெனிகள் கையில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்கிற ‘எக்ஸ்சேஞ்சு பாங்குகள்’ அவர்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழேயிருக்கின்ற காரணத்தினால், அந்த ஸ்தாபனங்கள் அதன் வளச் சிக்குக் குறுக்கே நிற்கின்றன. ஆகவே இந்த வெளிநாட்டு வியாபார ‘monopoly’ பூராவும் நமது சர்க்கார் கையில் இருந்தால்தான், நம் நாட்டில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களுக்கு வெளி நாடுகளில் நியாயமான விலை கிடைக்க வசதி ஏற்படும். உதாரணமாக, ‘ராலி கம்பெனியை’ எடுத்துக்கொள்வோம். இந்த நாட்டில் உற்பத்தியாகும் மணிலாக்கொட்டையை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பும் உரிமை அவர்கள் கையில் இருக்கிறது. அதிகமான விலை கொடுக்க அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். நமது சர்க்காரின் கையிலேயே அந்த அதிகாரம் இருக்குமானால், பிரிட்டனே அல்லது அமெரிக்காவோ சரியான விலை கொடுக்க முன்வரவில்லை யென்றால், வேறு வெளிநாடுகளுக்கு விற்க முடியும். அப்படிச் செய்தால்தான் நாம் சொல்லும் நிபந்தனை (terms)களுக்கு அவர்கள் உட்படுவார்கள். அப்பொழுதுதான் நம் வழிக்கு அவர்கள் வருவார்கள்.

“உதாரணமாக நம் நாட்டில் ஒரு எஃகு தொழிற்சாலை நிறுவுவதற்காக 1948-ம் வருடத்திலேயே பிரிட்டனுடன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்தன. அங்கிருந்து ஒரு ‘கமிஷன்’ ‘மிஷன்’ எல்லாம் வந்தன. 1953-ம் வருடம் வரையில் உதவியளிக்க மாட்டேன் என்று தான் சொன்னார்கள். ஆனால், 1954-ம் வருடத்தில் ரஷியா தேசம் அதற்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்கிறேன் என்று சொன்ன உடனேயே, பிரிட்டனிலிருந்து ஒரு மந்திரி நமது நாட்டிற்கு ஓடி வந்தார். ‘நாங்கள் உதவி செய்கிறோம்’ என்று சொன்னார்.

3.47
p.m.

“ஆகவே சர்க்கார் கையில் இந்த ஆதிக்கம் இருக்குமேயானால் வெளி நாடுகளில் நமது பொருள்களுக்கு சரியான விலை கிடைக்க வசதி ஏற்படும். விவசாயிகள் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கும் இடமேற்படும். கோடிக்கணக்காகவரும் லாபங்கள் பூராவும் சர்க்கார் கையிலே இருக்கவேண்டும். இன்றைக்கு அது தொழில்துறைகளிடத்திலே இருந்துவருகிறது. அதன்தான் சர்க்காரால் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. அது என்றைக்கும் சர்க்காரிடத்திலே இருக்கவேண்டுமென்பதே என்னுடைய கோரிக்கை. அதே போல் உள்நாட்டு வியாபாரத்தினால் கிடைக்கக்கூடிய பெரும் லாபமும் சர்க்காரிடத்திலே இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு இல்லாததினால் இன்று என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது? விலைவாசிக்கு கட்டுப்பாடு இல்லாத காரணத்தினாலே இன்று விலைவாசி வீழ்ச்சயுற்றிருக்கிறது. அதனால் சர்க்காருக்கும் அதிகமான நஷ்டமேற்பட்டு இருக்கிறது. 1952-53-ம் வருஷத்திலே அரிசியினால் மட்டும் ரூ. 45 கோடி நஷ்டமேற்பட்டிருப்பதாக இந்திய சர்க்கார் நிதியமைச்சர் ஸ்ரீமான் தேஷ்முக் கூறியிருக்கிறார். அதற்கு subsidy செய்வதற்கு ஒன்றும் ஏற்பாடு இல்லை. அதற்கு முக்கிய காரணம் விலைவாசியில் கட்டுப்பாடு இல்லாமையே ஆகும். அதைத் தடுத்திருந்தால் அந்தத் தொகையைக்கொண்டு இந்த நாட்டிலுள்ள சாதாரண மக்களுக்கு உதவிகள் செய்திருக்க முடியும். தவிர, கட்டுப்பாடு இருந்திருந்தால் இந்த நஷ்டத்தைத் தடுத்திருக்கவும் முடியும். அதையெல்லாம் விட்டு சும்மா எக்ஸ்பர்ட்ஸ் கமிட்டி போடுவதனால் என்னப் பிரயோஜனம், அவர்களால் என்ன செய்யமுடியும் என்று புலப்படவில்லை. அவர்களால் செய்யும் வேலையை தினமும் ஹிந்துப் பத்திரிகையில் 3, 4-ம் பக்கங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். அதற்கு அவர்கள் அவசியமே இல்லை. ஆகவே, எதற்காக ஒரு கமிட்டி?

“உள்நாட்டு சூதாட்டத்தை முதலில் நீக்கவேண்டும். அந்த உள் நாட்டு மார்க்கெட் சூதாட்டத்தால் ஏராளமான ரூபாய்கள் தனிப்பட்ட முத

5th March 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

லாளிகளிடம் முடங்கிவிடுகின்றது. இதை நிறுத்தினால் சர்க்காருக்கு லாபம் கிடைப்பதோடு, அம்முதலாளிகளிடம் முடங்கிக் கிடக்கும் லட்சக்கணக்கான மூலதனத்தை சூதாட்டத்தில் ஈடுபடுத்துவதற்கு பதிலாக அவர்களால் **productive purposes** அதாவது உற்பத்தி செய்யக்கூடிய முறையில் உபயோகப்படும். தவிர ஜனங்களுடைய கேசுமநல அபிவிருத்திக்காகவும், பல புதிய தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுவதற்கும் உதவியாக இருக்கும். தவிர இன்று சர்க்காருக்கு பணம் தேவையாக இருந்தாலும் அவர்களிடமிருந்து கடனாக பெற்றுக்கொள்வதற்கு முடியும். அதனால் விவசாயிகளுக்கு இம்மாதிரியான ஒரு நெருக்கடி எல்லாம் ஏற்படாது. அதனால் தான் **Speculation** அதாவது மார்க்கெட் சூதாட்டத்தை முதலில் ஒழித்துவிடவேண்டுமென்று கூறுகிறேன். அப்பொழுதுதான் இந்நாட்டினுடைய நிலைமை திருந்துவதற்கு முடியும்.

“இன்று நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் விலைவாசிகள் வீழ்ச்சியுற்ற பிரச்னையே பேசப்படுகின்றது. அதற்குக் காரணம் சென்ற வருஷத்தைவிட உற்பத்தி அதிகரித்திருப்பதே காரணம் என்று கூறப்படுகின்றது. ஆகவே இந்தப் பிரச்னையைத் தீர்க்காத வரையில் இன்னும் நான்கு பெரும் அணைக்கட்டுத் திட்டங்கள் போட்டாலும் பிரயோஜனமில்லை. அணைக்கட்டுத் திட்டங்கள் போடவேண்டியதுதான். உற்பத்தியும் அதிகரிக்கவேண்டியதுதான். ஆனால் அதே சமயத்தில் உற்பத்தியாக்கூடிய பொருள்களுக்கு சரியான விதத்திலே, விவசாயிகள் மேம்பாடு அடையக்கூடிய விதத்திலே, நிலைமையை உண்டாக்குவதற்கு உத்தரவாதமும் அளிக்கப்படவேண்டும். அதற்கு அடிப்படையான கொள்கைகளை நடைமுறைக்கு கொண்டுவரவேண்டும். அவ்வாறு திட்டம் செய்யாததினால்தான் இன்றைக்கு நாட்டில் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

“இதே கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கும்போது, இந்த நாட்டிலே உள்ள விவசாய மக்கள், குத்தகைக்கு எடுத்து விவசாயம் செய்யும் மக்கள் ஆகியோருடைய பிரச்னையும் எழுகிறது. அவர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருள்களுக்குமேல் அதிகமான செலவு செய்து விவசாயம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இந்த மாகாணத்திலே இருக்கக்கூடிய குத்தகைக்காரர்களின் நிலையைச் சீர்திருத்துவதற்காக நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவரப் போவதாக சொல்லப்படுகின்றது. இது சம்பந்தமாக முதன் மந்திரி அவர்கள் சமீபத்திலே ஓரிடத்தில் பேசியபோது இதில் அதிக சிக்கல்கள் இருப்பதாகவும், அதுபற்றி ஆலோசித்துக்கொண்டிருப்பதாகவும் கூறினார்கள். சென்ற காலத்தைவிட இன்று அவர்கள் நிலைமை மோசமாக உள்ளது.

“நான் சென்ற வாரம் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிற்கு போயிருந்தேன். அதிலும் விவசாயிகளுக்கிடையே உள்ள நிலத் தகராறைத் தீர்ப்பதற்காக கலையநெல்லாருக்குப் போயிருந்தேன். கலையநெல்லூரில் கிருஷ்ணபுரம் என்ற ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. அங்கு விராரித்ததில் நிலத்தை வாரம் எடுத்துக்கொள்வதனால் நிலச் சொந்தக்காரருக்கு பெரும் பகுதியை அவர்கள் கொடுத்துவிடவேண்டியிருக்கிறது. நிலத்திற்கு தகுந்தார்போல் பங்கு கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. 5-ல் ஒரு பங்கு 4-ல் ஒரு பங்கு என்று இருக்கிறது. சற்று வளமான பூமியாக இருந்தால் 3-ல் ஒரு பங்கும் கிடைக்கும். அந்தப் பக்கத்துக் கணக்குப்படி, ஒரு கோட்டை விரைபாடு நிலம் என்று கூறப்படுகிறது. ஒரு கோட்டை என்றால் 112 பட்டணம் படியாகும். அப்படி 112 படி நெல் விதைக்கக்கூடிய ஒரு நிலமாகப் கணக்கிடப்படுகிறது. அதாவது 1.68 ஏக்கராகும். அப்படிப்பட்ட நிலத்தில் ஒரு கோட்டை நெல்லை விதைத்தால் சாதாரண பூமியாக இருந்தால் 9-லிருந்து 10, 12 கோட்டை நெல் விளையுமாம். சற்று வளம் படைத்த பூமியாக இருந்தால், 18 கோட்டையிலிருந்து 20 கோட்டை வரை நெல் கிடைக்கும். சாதாரணமாக 10½ கோட்டை நெல் ஒரு பூமியில் விளைவதாக வைத்துக்கொள்வோம். 3-ல் ஒரு பங்கு என்று சொன்னால் அவனுக்கு 3½ கோட்டை நெல் கிடைக்கும். அப்படிக் கிடைக்கும் அந்த 3½ கோட்டை நெல்லுக்கும் அவனுக்கு பலவிதமான செலவுகள் இருக்கின்றன. முதலில் ஒரு கோட்டை நிலத்திர்ணமுள்ள பூமியைக் கொடுத்ததற்காக 1 கோட்டை நெல் சும்மா கொடுத்துவிடவேண்டுமாம். அப்படி ஒரு கோட்டை

[Sri P. Ramamurthi]

[5th March 1955]

நெல்லை சும்மா கொடுப்பதால் அவனுக்கு 2½ கோட்டை நெல்லே கிடைக்கிறது. அதிலும் பல தொல்லைகள் அவனுக்கு உண்டு. அதாவது அந்த ஒரு கோட்டை நெல்லை அளக்கும்போது முதலில் ஊமை மரக்கால் என்று ஒரு மரக்கால் நெல்லை சும்மா போடவேண்டுமாம். லாபம் என்று சொன்னாலும், அடுத்து இரண்டு என்று எண்ணுவான். ஆனால் இதிலே முதலில் சும்மா ஒரு மரக்கால் நெல் போட்டுவிட்டு அடுத்து 1, 2 என்று அளக்கவேண்டுமாம். என்னடா மனுஷனில் தான் ஊமை இருக்கின்றான், மரக்காலிலுமா ஊமை இருக்கிறது என்று முதலில் ஆச்சரியப்பட்டேன். ஆகவே முதலில் அளக்கும் மரக்கால் பேசாது. (பலத்த சிரிப்பு.)

“ அதற்கு மேலும் கங்காணம் கொடுக்க வேண்டுமாம். கங்காணம் என்றால் அறுவடை செய்யப்பட்ட நெல்லை, களத்திலே போட்டிருந்தால், அதை உடனடியாக மிராசதார் சென்று பார்வையிடுவதற்கு முடியாமல் போனால் (அதாவது அவர் எங்காவது ஊருக்கு போயிருப்பார், அல்லது தன் சொந்த விவகாரமாக கோர்ட்டுக்குச் சென்றிருப்பார்), அவர் வந்து பார்வையிடும் 4, 5 நாட்கள் வரை ஒரு காவல்காரனை வைத்திருப்பார். அந்த காவல்காரனுக்கு தினம் ஒன்றுக்கு ஒரு மரக்கால் வீதம் வாரம் எடுத்துள்ள விவசாயி தன் பங்கு நெல்லில் கொடுக்கவேண்டும். இதற்கு தான் கங்காணம் என்று பெயர்.

“ இவ்வாறு எல்லாம் பங்கிட்டுவிட்டு, பாக்கியுள்ளதில் தன் செலவிற்கு போக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதனால் இன்று ஏழை விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். தாங்கள் செலவிட்ட பணம்கூட சில வேளைகளில் கிடைக்காமல் நஷ்டமேற்படுகிறதாம். அதிலும் இன்றைய விலை வீழ்ச்சி நிலையில் அவர்களுக்கு உண்மையிலேயே நஷ்டமேற்படுகிறதாம்.

“ அதாவது முன்பு ஒரு கோட்டை நெல் ரூ. 45-க்கு விற்க முடிந்ததாம். ஆனால் இன்றைய விலை வீழ்ச்சியின் காரணமாக ரூ. 30-க்குத்தான் விற்க முடிகிறதாம். இதனால் இன்று விவசாயிகள், அதிலும் குத்தகைக்கு எடுக்கும் விவசாயிகள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இது விஷயமாக, எந்தப் பிரதேசத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், இதே நிலைதான் இருக்கிறது.

“ எதிர்ப்பக்கத்தில் இருக்கும் ஸ்ரீமான் கருத்திருமான் அவர்களோடு இரண்டு தினங்களுக்கு முன் பேசிக்கொண்டு இருந்தேன். அப்போது இன்றைய விவசாயிகள் நிலைமையைப்பற்றியும் அவரிடம் பேசிக்கொண்டு இருந்தேன். அவர்கள் இப்போது விலை வீழ்ச்சியின் காரணமாக விவசாயிகள் ஜாஸ்தியாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஆகவே இந்தப் பிரச்சினையை தீர்ப்பதில் தான் மிகவும் முக்கியமாக இன்று கவனம் செலுத்தவேண்டும். அது சர்க்காருடைய பொறுப்பாகும். சும்மா சிக்கல்கள் இருக்கின்றன என்று மட்டும் பேசிக்கொண்டு இருந்தால் பிரயோசனம் இல்லை. ஆகவே இதைத் தீர்ப்பதே இன்றுள்ள முக்கியப் பிரச்சினையாகும்.

3-57 p.m. “ குத்தகை பாக்கியைக் கொடுப்பதில் பல தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன. விவசாயிகள் தங்களுடைய கூலியைக் கேட்டால் மிராசதார்கள் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். அது நியாயமா என்று கேட்டாலும் உடனே போலீஸ் பந்தோபஸ்தை மிராசதார்கள் நாடுகிறார்கள். திருநெல்வேலியில் 9-ந்தேதி நடந்த வெளியேற்றம் சம்பவம் ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. விவசாயிகளுடைய கோரிக்கையை சுமார் 50 மிராசதார்கள் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார்கள். ஆனால் ஆனை அய்யர் என்ற ஒரு பெரிய மிராசதார் மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். விவசாயிகள் கேட்பது நியாயம் என்று மற்ற மிராசதார்கள் ஏற்றுக்கொண்ட பிறகும் ஆனை அய்யர் மறுத்து விட்டார். உடனே நெல்லை களத்திலேயே போட்டுவிட்டார்கள். பத்து பன்னிரண்டு நாட்கள் அப்படி இருந்து ஹெட் கான்ஸ்டபிள் போய் அதை அளக்கச் சொன்னார்கள். விவசாயிகள் அதைத் தடுத்தார்கள். மற்றும் வந்த கான்ஸ்டேபிள்களைக்கொண்டு அந்த விவசாயிகளை

6th March 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

151-வது செக்ஷன்கீழ் கைது செய்தார்கள். அதற்கு கோர்ட் விவகாரம் கிடையாது. நிலைமை என்ன என்பதை யோசித்துப்பார்க்க வேண்டும். நிதி மந்திரி அவர்கள் ஒரு வக்கீல்தான், அவர் சட்டம் தெரிந்தவர்தான். ஆகையால் இந்த விஷயத்தை கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உதாரணமாக வீட்டை வாடகைக்கு விடுகிறார்கள். வீட்டை திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லி வாடகைக்கு இருக்கிறவர் வீட்டை காலி செய்யும். டீடன் என்று சொன்னால் வீட்டுக்கு சொந்தக்காரர் கோர்ட்டுக்குத்தான் போகவேண்டுமே தவிர நேரடியாக போலீசுக்கு தகவல் கொடுத்து அப்புறப்படுத்தச் சொல்லக் கூடாது. இது ஒரு சிவில் விவகாரம். சிவில் கோர்ட்டுக்குத்தான் போக வேண்டும். சிவில் கோர்ட்டுக்குச் சென்று அங்கு தீர்ப்பு வாங்கிய பின் தான் போலீஸ்காரருடைய உதவியை நாட வேண்டும். எடுத்த எடுப்பிலேயே போலீஸ் உதவியை நாடுவது என்பது சரியல்ல. 'பிரீச் ஆப் காண்ட்ராக்ட்' என்றால் அது சிவில் விவகாரம். கோர்ட்டுக்குப் போவதற்கு ஆட்சேபணை கிடையாது. தீர்ப்பை நிறைவேற்றும்போதுதான் போலீஸ்காரரிடம் போகவேண்டும். சாமான்களை எடுத்து வெளியே கோர்ட்டுக்கு போகாமலேயே போட முடியாது. அதைப் போலவேதான் இந்த விவகாரமும். அதனால் 151-வது செக்ஷன்படி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வது என்பது சரியல்ல. இவ்விதம் நடந்தால் போலீஸ்காரர்கள் கொள்ளையடிப்பதற்கு இடம் ஏற்படும். மிராசுதார்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் ஏற்படும் தகராறுகளை தீர்ப்பதற்கு போலீசுக்கு இடமில்லை. அது ஒரு சிவில் விவகாரம். இதனால் தான் விவசாயிகள் இதை எதிர்க்கிறார்கள். விவசாயிகள் எதிர்க்கிறார்கள் என்றால் என்ன ஏற்படுகிறது. போலீஸ்காரர்களை அனுப்பி மிராசுதார்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்கும்படியான நிலைமை ஏற்படுகிறது. இதை மாற்றுவதற்கு உடனடியாக என்ன செய்யவேண்டும்? வரவர நிலைமை மோசமாகிக்கொண்டு வருகிறது. வேறு சட்டங்களைப் பற்றி ஆலோசனை செய்துகொண்டு போவதில் பயனில்லை. அதைப்பற்றி எங்களுக்கு கவலை இல்லை. பின்னால் இதற்கு அவசியமான நிலைமை ஏற்படும். ஆகவே இப்பொழுதே இதற்கு வேண்டிய ஒரு சட்டத்தை இயற்ற வேண்டும். உடனடியாக அதை தயாரிக்க வேண்டும். நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றுவதை மாகாணம் பூராவும் உடனடியாகத் தடை செய்ய வேண்டும். சட்டம் கொண்டு வரப்போகிறோம் என்று பிரசாரம் செய்வதாக இருக்கிறதே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. இப்படி பிரசாரம் செய்வது மிராசுதார்களுக்கு நோட்டீஸ் கொடுப்பது போல் இருக்கிறது. சட்டம் வருவதற்கு முன்பாக இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளை நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றி விடுங்கள் அல்லது சொந்த சாகுபடிக்கு நிலங்களை வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று மிராசுதார்களுக்கு நோட்டீஸ் கொடுப்பது போல் இருக்கிறது. நிலைமையை சீர்திருத்தம் செய்வதாகவே இல்லை. இது ஒரு எச்சரிக்கை கொடுப்பதாகத் தான் இருக்கிறது. நிலைமையை சீர்த்திருத்தம் செய்வதற்கு இப்பொழுதே இந்த சட்ட சபையை கலைத்துவிட்டு ஒரு அவசரச் சட்டத்தைப் போடுங்கள். பிறகு பட்ஜெட் முடிந்தவுடன் மீண்டும் கூடி அந்தச் சட்டத்தை பாஸ் செய்து கொள்ளலாம். மறுபடியும் கூட்டுவதாக இருந்தாலும் எங்களுக்கு பிரயாணப்படி வேண்டாம். பிரயாணப்படி இல்லாமல் நாங்கள் இங்கு வந்து அந்த சட்டத்திற்கு ஆதரவு கொடுக்கிறோம். ஆகவே உடனடியாக அவரச் சட்டத்தை செய்து நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றுவதை உடனடியாக தடை செய்ய வேண்டும். அதையும் மாகாணம் பூராவும் செய்ய வேண்டும்.

“இரண்டாவதாக குறிப்பிடும்போது இப்பொழுது விலைவாசி அதிகப் படியாக வீழ்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. அதனால் குத்தகைக்காரர்களுக்கும் கூலியாட்களுக்கும் இப்பொழுது கொடுத்துவரக்கூடிய பங்கிற்கு 30 பர்செண்ட் அதிகமாக கொடுத்தாகவேண்டும். ஒவ்வொரு ஊரிலும் எவ்வளவு கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்களோ அதற்கு மேலாக 30 பெர்செண்ட் அதிகமாக கொடுக்கவேண்டும் என்ற ஒரு சட்டத்தையும்

[Sri P. Ramamurthi]

[5th March 1955]

இயற்றவேண்டும். சட்ட பூர்வமாக அப்படி கொடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு உத்தரவு போடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுவது திண்ணம்.

“முன்னுவதாக நிலம் இல்லாத விவசாயிகளுக்கு நிலத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு மசோதாவை இந்த சட்ட சபையில் கொண்டுவந்த காலத்தில் ஸ்ரீமான் சி. சிப்பிரமணியம் அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது ‘ராமமூர்த்திக்கு விவசாயத்தைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. அதனால்தான் இப்படிப்பட்ட மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்’ என்று சொன்னார். எனக்கு எவ்வளவு விவசாயம் தெரியும் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நான் அவருக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாங்கள் ஏதாகிலும் ஒரு மசோதாவைக்கொண்டு வந்தால் அதுவும் விவசாயிகள் சம்பந்தமாக இருந்தால் முதலில் அதை கிசான் சங்கத்தில் வைத்துவிட்டு அவர்களுடைய யோசனையைக்கேட்டுவிட்டுத்தான் இங்கு கொண்டுவந்து பேசுவோம் என்பதை மட்டும் அவருக்கு நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வேறு விதமாக நினைக்கவேண்டாம். கட்சியில் விவசாயம் தெரிந்தவர்களுடைய மத்தியில் வைத்துவிட்டும் மற்றவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டும்தான் இங்கு கொண்டு வருவோம். அதனால் எங்களுக்கு விவசாயத்தைப்பற்றி தெரியவில்லை என்று சொல்வதில் அர்த்தம் இல்லை.

“அடுத்தபடியாக விவசாயிகளுக்கு தரிசு நிலங்களை மட்டும் கொடுத்து விட்டால் போதாது. அதை சீர்படுத்துவதற்கு வேண்டிய பணம் விவசாயிகளுடைய கையில் இப்பொழுது இல்லை. சர்க்காரும் பணம் இல்லை என்று சால்ஜாப்பு சொல்லக்கூடாது. இப்பொழுதுள்ள சர்க்காருடைய கொள்கை நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு தரிசு நிலங்களைக் கொடுப்பது என்பது. அப்படி சர்க்கார் சொல்லிக்கொண்டு வந்தாலும் நிலம் வேண்டும் என்ற கூச்சல் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. கையில் பணம் இல்லாதபோது விவசாயிகளுக்கு நிலத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தால் என்ன பிரயோசனம். தரிசு நிலங்களை கொடுத்து விட்டோம் என்று சொல்லி ஜனங்களை ஏமாற்றுவதாகத்தான் இருக்கும். நிலத்தைக் கொடுத்தாலும் அவர்கள் விவசாயம் செய்வதற்கு வேண்டிய வசதியையும் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அப்படி செய்து கொடுக்க சர்க்கார் உடனடியாக முன் வந்தாக வேண்டும். தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்கும் சொந்தத் பணம் போட்டு நடத்தும் தொழில்களுக்கும் கடன் கொடுத்து உதவி செய்ய சர்க்கார் தயாராக இருக்கிறார்கள். அதுவும் வட்டி இல்லாமல் கொடுக்கவும் தயாராக இருக்கிறார்கள். டாட்டா போன்றவர்கள் தொழில் நடத்த பத்துக்கோடி ரூபாய் பணம் வேண்டுமென்று கேட்டாலும் வட்டி இல்லாமல் கடன் கொடுக்க சர்க்கார் தயாராக இருக்கிறார்கள். தவணையில் வாங்கிக் கொள்ளவும் தயாராக இருக்கிறார்கள். அதற்கு சாத்தியமாக இருக்கும் போது நாட்டின் முதலெலும்பாக இருக்கும் விவசாய தொழிலாளர்களுக்கும் நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கும் ஏன் கடன் கொடுத்து உதவுக கூடாது? அதற்கு என்று ஒரு திட்டம் வகுக்கலாம். அவர்களுக்கென்று வருஷம் ஒன்றுக்கு 30 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து நிலங்களை சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரலாம். புல் டோசர்களையும் டிராக்டர்களையும் வைத்துக்கொண்டு அந்த நிலங்களை சீர்திருத்தி சாகுபடிக்குக் கொண்டுவந்தால் விவசாயிகளால் சாகுபடி செய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும். இப்பொழுதுள்ள 50 லட்சம் ஏக்கர் தரிசு நிலங்களை சீர்த்திருத்தம் செய்து கொடுத்தால் 15 லட்சம் விவசாயிகளுக்கு சாகுபடி செய்வதற்கு வசதி ஏற்படும். அப்பொழுது நாட்டில் என்ன நிலைமை ஏற்படும்? நாட்டிலுள்ள வேலையில்லா திண்டாட்டம் பெரிய அளவில் நீங்கும். குத்தகைத்தாரர்களுக்கும், மிராசதாரர்களுக்கும், விவசாயிகளுக்கும் மிராசதாரர்களுக்கும் சண்டை சச்சரவு ஏற்படாது. சட்டம் இல்லாமலேயே மிராசதாரர்கள் அதி கப்படியான வாரத்தைக் கொடுக்க முன் வருவார்கள். தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையும் முன்னேற்றமடையும். இன்றைக்கு எந்த வாரம் வேண்டுமென்றாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்ற நிலைமை நாட்டில் ஏற்படும். எந்த வாரத்தை கொடுத்தாலும் போதும் என்று விவசாயிகள்

5th March 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

நினைப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு கூட்டம் அதிகமாக இல்லை என்ற ஒரு நிலைமை ஏற்படும்போது நிலச்சுவான்தார்கள் உழக்கூடியவர்களைத் தேடிச் சென்று ‘உனக்கு அதிகமாக பங்கு தருகிறேன். நீ என்னுடைய நிலத்தை குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொள்’ என்று சொல்லி அழைக்கும் படியான நிலைமை ஏற்படும். அதனால்தான் இந்தப் பிரச்சனை இன்று மிகவும் அவசர அவசியமாகிவிட்டது. ஒத்திப்போடுவதில் பிரயோஜனமில்லை.

4-07
P.m.

“தேசிய திட்டத்தில் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய செல்வ வளங்களிலேயே நிலமும் ஒன்று. நிலச் செல்வத்தை இன்றைக்கு சரியாக உபயோகப் படுத்துகிறோமா என்பதை ஆலோசித்துப் பார்த்து அதற்கு ஏதாவது விஷயங்கள் குறுக்கே நின்றால் அதைத் தகர்த்தெறிந்துவிட்டு, வசதிகள் செய்துகொடுப்பது திட்டத்திற்கு அடிப்படையான கொள்கையாக இருக்க வேண்டும்.

“ஆகவே, இந்த முறையில் நாம் பல விஷயங்களை ஆலோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. பாக்கி இருக்கக்கூடிய விஷயங்களில் நெய்வேலித் திட்டம் மிக முக்கியமான திட்டமாகும். நெய்வேலித் திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் இந்திய சர்க்காருக்கும் ராஜ்ய சர்க்காருக்கும் உள்ள உறவுகளைப்பற்றி நான் சொல்லவில்லை. 60 கோடி ரூபாய் இந்த சர்க்கார் செலவழிக்க வேண்டிய தில்லை, மத்திய சர்க்கார் அதற்கு உதவுகிறது” என்று நிதி மந்திரி அவர்கள் பிரச்சந்தத்தில் குறிப்பிட்டார். அது வரவேற்கக்கூடிய விஷயம். பிறகு என்ன ஆகப்போகிறது? நெய்வேலியில் பெரிய அளவுக்கு மின்சாரம் உற்பத்தி செய்து, மற்ற பொருள்களும் உற்பத்தி செய்து பிறகு, என்னென்ன தொழில்கள் ஏற்படப்போகின்றன என்பது யாரைப் பொறுத்திருக்கிறது? மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்தப்போகிறார்களா இல்லையா என்பது யாரைப் பொறுத்திருக்கிறது? தனிப்பட்ட முதலாளிகளைப் பொறுத்திருக்கிறது என்று தெரியவருகிறது. தனிப்பட்ட முதலாளிகள் ஏதாவது தொழில்களை நடத்தினால்தான் அங்கு தொழில்கள் ஏற்படும் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. தொழில்களை நடத்தவேண்டாம், தொழில்களில் ஈடுபடுத்தமுடியாது” என்று அவர்கள் நினைத்தால் நெய்வேலியில் தொழில்கள் ஏற்படாது. தனிப்பட்ட முதலாளிகள் வேறு துறைகளில் பணத்தை ஈடுபடுத்தி அதில் அவர்களுக்கு அதிக லாபம் கிடைக்குமென்றால் நெய்வேலியில் புதிய தொழில்களை ஆரம்பிக்கமுடியாது, அப்படியென்றால் அங்கு புதிய தொழில்கள் கிடைக்காது. ஆகவே, 60 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கவேண்டியதென்று ராஜ்ய சர்க்காருக்கு விடுதலை கிடைத்திருப்பதால் அந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்படக்கூடிய அதே காலத்தில் மின்சாரம் அங்கே உற்பத்தியானவுடனே மின்சாரத்தை கொண்டு வேறு ஒரு தொழிலை ஆரம்பிப்பதற்கு லாயக்காக முன்கூட்டியே வேறு தொழில்களுக்கான திட்டத்தையும் போட்டு அதை ஈடுபடுத்துவதற்கு இன்றைக்கு நாம் முன்வருவோம். தனிப்பட்ட முதலாளிகள் நடத்துவதற்கு முன்வந்தால் கூட்டாக வரட்டும். தனிப்பட்ட முதலாளிகளே பூணமாக எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் ஏதோ தொழில்களை ஆரம்பிக்கப் போகிறார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டு சர்க்கார் சம்மா இருக்கக்கூடாது. அப்படிச் செய்தால் திட்டங்களை விருந்து கிடைக்கக்கூடிய மின்சாரம் வீணாகப்போகக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும்.

“தாமோதர பள்ளத்தாக்கு திட்டத்திலிருந்து கிடைத்த மின்சாரத்தை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அந்த தெர்மல் ஸ்டேஷனை கல்கத்தா கார்ப்பரேஷனுக்கு விற்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டது. சென்ற வருஷத்தில் பஞ்சாப் ராஜ்யத்திலுள்ள பக்ரா-நங்கல் திட்டத்தில் உற்பத்தியான மின்சாரத்தை என்ன பண்ணுவது என்று தெரியவில்லை. மின்சாரம் உற்பத்தியான உடனே தொழில்கள் தானாக ஏற்பட்டுவிடாது. மின்சாரம் கிடைப்பதற்குள்ளாகவே பல தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்கூட்டியே திட்டமிடவேண்டும். திபுணர்களையும் மற்றவர்களையும் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தி, அவர்களுடைய யோசனையின்பேரில் என்னென்ன திட்டங்களை வகுக்கலாம், எவ்வளவு பணம் அந்தந்த திட்டத்திற்குச் செலவிடலாம் என்பதைப்பற்றி உடனடியாக ஆலோசனை செய்து பார்த்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இது உடனடியாகச் செய்யவேண்டிய விஷயம்.

[Sri P. Ramamurthi]

[5th March 1955]

“தொழிலாளர்களுக்கும் சர்க்காருக்கும் இடையே இருக்கவேண்டிய உறவுகள் சம்பந்தமாக ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தச் சட்டசபையில் சென்ற காலத்தில் நான் சில கேள்விகள் கேட்க சமயத்தில் சம்பந்தப்பட்ட மந்திரிகளால் சில பதில்கள் கொடுக்கப்பட்டன, இப்பொழுது புதிதாகப் பேசப்படுகிறதே, டெம்க்ராடிக் ப்ளானிங், சோஷலிசப் பாணியில் சமுதாயத்தைச் அமைப்பது என்றெல்லாம் இப்பொழுது பேசப்பட்டுவருகிறதே, அதனால் ஏதாவது ஒரு மாற்றம் ஏற்படுமா என்று பார்த்தால், மாற்றம் இருக்காது என்று தோன்றுகிறது. இந்த ஒரு தொழிலை நடத்துவதற்கு இந்த நாட்டிலிருக்கக்கூடிய ஜனங்களுடைய ஒத்துழைப்பு வேண்டுமென்று சொன்னால், குறிப்பாக சர்க்கார் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய தொழில்களிலே நிச்சயமாகத் தொழிலாளர்களுடைய ஒத்துழைப்பு வேண்டும். அது கிடைக்கவேண்டுமென்றால் தொழிலாளர்களைப் பார்த்து, ‘நீங்கள் இன்றைக்கு தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பதால் உங்களுக்கு அதில் ஒரு பங்கு உண்டு’ என்று சொல்லவேண்டும். சொத்தில் தொழிலாளர்களுக்குப் பங்கு வேண்டுமென்று நான் இப்பொழுது சொல்ல முன்வரவில்லை. தொழில்களை நடத்தும்படியான திறமையில் உங்களுக்கு பங்கு உண்டு என்று சொல்லி அவர்களை மனிதர்களாக நடத்தக்கூடிய நிலைமை இல்லாமற்போனால் நன்மை இல்லை. நாங்கள் உத்தியோகஸ்தர்களைத்தான் நம்பிக்கொண்டேயிருப்போம். அவர்களை வைத்துக்கொண்டு தொழிலாளர்களிடம் ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருப்போம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை இருந்தால் சென்ற காலத்தில் முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் உள்ள உறவுக்கும் இனி ஏற்படக்கூடிய உறவுக்கும் வித்தியாசம் ஏற்படாது.

“நாங்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் சர்க்கார் நடத்தும்படியான தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய தொழிலாளிகளுக்கு நியாயமான உரிமை கிடைக்க வேண்டும் என்பதுதான். அந்த உரிமை அவர்களுக்கு வேண்டுமென்றால் தொழில்களில் நடக்கக்கூடிய நுணுக்கங்களை அவர்கள் கற்றுக்கொண்டு புதிய யோசனைகளைக் கொடுப்பது சாத்தியம். ஊழல்களைப் கண்டு பிடித்துத் தருவது சாத்தியம். அதற்கு வேண்டிய தொழிற்சங்க உரிமைகள் மேலும் மேலும் அவர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டும். ஒரு தொழிலாளி வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டால் விசாரணை செய்வதற்கு உரிமை இருக்கவேண்டும். தொழில் சம்பந்தமான உரிமை வேண்டும். குறுக்கிடுவது கூடாது. சர்க்கார் இதை ஆலோசனை செய்து பார்க்கவேண்டும். உதாரணமாக, உத்தியோகஸ்தர்களை இடையே உள்ள லஞ்சத்தை போலீஸ்காரர்களைக்கொண்டு பிடித்துவிட முடியுமா என்று கேட்கிறேன். தொழிற்சங்கத்தை நம்பினால், அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பை நாடினால், திருட்டுகளையும், அதிகாரிகளிடையே லஞ்ச ஊழல்களையும் கண்டுபிடிப்பது சாத்தியம். சர்க்கார் தொழிற்சாலைகளில் நடக்கும் திருட்டுக்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு தொழிற்சங்கங்களின் உதவி இருக்கவேண்டும். தென்னிந்திய ரயில்வே பொன்மலை ஓர்க்ஷாப்பில் 1942-43-ல் எப்படித் திருட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன? லஞ்சங்களையும், திருட்டுகளையும் கண்டுபிடிக்க தொழிலாளர்களுடைய உதவியைக் கோருவதற்குப் பதிலாக அவர்களிடம் ஆத்திரப்படுவதில் பிரயோஜனமில்லை. ஏதாவது ஒரு அதிகாரி லஞ்சம் வாங்கினார் என்று கண்டுபிடித்தால் அந்தக் கண்டுபிடித்த தொழிலாளி டிஸ்பீஸ் செய்யப் படுகிறான். அதற்குமேல் அப்பீல் கிடையாது. யூனியன் தலையிடுவதற்கு இடம் கிடையாது, அதிகாரி சொல்வதுதான் சரி என்ற நிலைமை இருந்தால் தொழிலாளர்களுடைய ஒத்துழைப்பு இவ்விஷயத்தில் சர்க்காருக்குக் கிடைப்பதற்கு இடம் இருக்காது, அர்த்தம் இருக்காது. ஆகவே, தொழிற் கொள்கையை மாற்றிக்கொள்வோம். இந்த அடிப்படையில் செய்தால் நாம் முன்னேறுவது சாத்தியம்.

“நான் இதுவரை கூறியிருக்கக்கூடிய யோசனைகளை கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் ஆழ்ந்து யோசனை செய்வதற்குப் பதிலாக ஆத்திரப்பட்டு உடனடியாக பதில் கொடுத்துவிடவேண்டாம். நான் சொன்ன விஷயங்களுக்கு ஏதோ இப்பொழுதே பதில் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டுமென்ற முறையில் சொல்லவேண்டாம். இதைப்பற்றி கொஞ்சம் தீவிரமாக ஆலோசனை செய்து பார்த்து நான் சொல்லியிருக்கும் யோசனையை நாட்டு மக்களுக்கு

5th March 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

ஏற்றபடி சரியான திட்டங்களை உருவாக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நாட்டிலிருக்கக்கூடிய எல்லா ஜனப்பகுதிகளும் மேம்பாடு அடையவேண்டும். சமுதாயத்திலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் நீங்கி, ஒரு பகுதியினர் மற்ற பகுதியினரை ஏமாற்றுவதோ, சரணுவதோ என்ற நிலைமை ஏற்படாமல் இருக்கக்கூடிய முறையில் திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இந்த நாட்டில் ஏதோ சவர்க்கத்தை உண்டுபண்ணிவிடவேண்டுமென்று கேட்காவிட்டாலும் இன்றிருக்கக்கூடிய நிலையில் நான் குறிப்பிட்ட தகராறுகளைக் களைந்தெறியவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“ Mr. Speaker, 4-15 p.m.
Sir, at the outset with your permission, I would like, on behalf of this Assembly and the people of this State, to offer our fraternal greetings to the people of Andhra on this historic occasion (Cheers). We were together till very recently and they are our neighbours now. We are interested in the formation of a stable Government there, because we have got common problems and we have got certain common disputes also which have got to be solved and settled in a friendly way. I am sure, Sir, that very soon the counterpart of this Assembly will sit in Andhra and a Government will be formed there and we will be able to find solutions to the various problems which have been kept pending in view of the crisis created there. It is particularly noteworthy that in the context of a separated Andhra, for the first time, the elections are taking place and let me wish the people of Andhra every success in their effort to establish a democratic and stable Government. On this occasion, let me also thank the people of our State in reaffirming their confidence in the Congress Government by returning Congress candidates in all the three bye-elections which were held recently (Cheers) and I may assure the people of this State that we shall strive with all sincerity to be worthy of the confidence and trust which they have been pleased to repose in us.

“ Then, Sir, I want to pass on a bouquet, a genuine bouquet at that, to the Leader of the Opposition for having made a very sober speech today. But I have, not on my own behalf, but on behalf of this House, got a grievance against him. He occupies a very responsible position of the Leader of the Opposition and we are entitled to have some claim over his time as far as this House is concerned. Occupying this position as he is, it is no use his just peeping in during some days, making a speech and running away. I would request him that he should be present here and give his very useful and wise guidance for the benefit of the House as a whole. I may assure him that I am not saying anything in a spirit of fault-finding but I sincerely say this, as the Leader of the Opposition, he is bound to devote a little more time and I hope he will take note of it.

“ Sir, before I pass on to the various points raised during the debate, I refer to the charges levelled by certain hon. Members belonging to Malabar and South Kanara, of discriminatory treatment. I am glad the Leader of the Opposition also touched that

[Sri C. Subramaniam] [5th March 1955]

4-20
p.m.

point and appealed to me that I should not take them in a spirit of challenge to Government. I do not take them in that spirit at all. Still, it is not merely a question of our being satisfied, but it is a question of a mistaken impression being created in the people of Malabar and in the people of South Kanara. Therefore, if I touch that point, it is not in a spirit of answering the criticisms made by hon. Members, but it is our duty—we owe it to the people of Malabar and the people of South Kanara—to clear this misunderstanding. Not only the Members belonging to the Communist Party indulged in the criticism. It is all the more regrettable to note that even Members of other parties fell into that trap. I have absolutely no doubt that an analysis of the figures of expenditure during the last two or three years will reveal—I am prepared to appoint an Auditor General for the purpose of scrutinising and analysing the figures—that we have been spending more on Malabar, more on South Kanara, more than what each of the two districts is entitled to either on the basis of population or on the basis of revenue. I agree, the approach to a budget should not be from the point of view of population or revenue; the approach should be from the point of view of the requirements of the various regions. That is why, without going into the figures of population or revenue, we have budgeted in a generous way. Certain problems have to be tackled in Malabar and certain other problems have to be tackled in South Kanara. Take the question of irrigation. Malabar and South Kanara have got plenty of rainfall and the average rainfall in a year is more than one hundred and twenty inches. There is an assured water-supply for the first crop. In some areas, there is scarcity of water for the second crop. Therefore the main problem there is the building of dams for storage of water to be used for raising the second crop. It is only from that aspect we took up the Malampuzha Project, the Walayar Project and the Mangalam Project. How far these projects will ensure an assured supply of water for raising the second crop or how for these dams will be beneficial, remains to be seen. Because storage of water is the main need of Malabar, we took up many projects even though they involved an expenditure of crores of rupees. As far as Malampuzha is concerned, we have not confined ourselves to the original plan of having a channel on the left bank only; we are having a channel on the right bank also. If the project is found to be really useful for supplementing the water required for raising a second crop, this has got to be further extended. We are contemplating the execution of the Kanhipuzha Reservoir Project also. Though there is plenty of rainfall and water for one crop is always assured, still we have gone to the greatest possible extent in making provision for supplementing the water needed for a second crop. What about the other districts which some Members called as the Rayalaseema of this State? I do not know why that name has been brought in here, as if our names are not good enough. In Tirunelveli, a portion

5th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

of Coimbatore and a portion of North Arcot, the average rainfall is 25 inches. (Sri P. Ramamurthi :—'Less than that.') I stand corrected. But we can take the average as 25 inches and even this much of rainfall is available only in two out of every five years. In spite of this fact, we have taken up certain projects for execution in Malabar. Whenever I go to South Kanara, I am told that the problem there is not the problem of irrigation but the problem of building up roads or communications. With abundant rainfall and with the perennial rivers flowing there, I do not see any difficulty of irrigation as far as that district is concerned. In the matter of communications I do agree that in the past Malabar and South Kanara were neglected to a great extent. But that was because there was no thickly populated towns or villages as such and the homesteads were spread out here and there. Besides the region is mountainous and therefore construction of roads there was a difficult problem. If one looks into the amount spent during the last two or three years in Malabar and South Kanara on the improvement of communications, putting up of roads and on other projects, he will find that it is an enormous amount. I do not want to go into the figures with reference to the current budget. Any Member can work out the figures for himself. Malabar and South Kanara together absorb more than half so far as allotment for Highways is concerned. Still we do not grudge them giving this amount. They have been long neglected and we want to tackle their problems and remove their difficulties. In spite of all this, charges of discrimination against us are being levelled!

"Let us take the position in respect of electricity. I do agree that we have not done much in the past. Just now a 66 K.V. line is being put up up to Palghat and it will be extended up to Kozhikode. Somebody said that whenever he crossed the Western Ghats and saw the villages lit up, he felt jealous. These villages which have been darkness for ages together do require electric lights. But more important than that is the utilization of electric power for agriculture and industries. We have entered into an agreement with the Travancore-Cochin State for supplying electric energy to Shoranur in Malabar. As regards South Kanara, we have entered into an agreement with the Mysore Government for supply of power from the Jog falls. We are speeding up the putting up of lines for this purpose. But unfortunately the Mysore Government have not taken up their part of the work with sufficient earnestness and I am afraid that power may not be available by the time we complete the laying of the electricity line."

* SRI T. ANANTA PAI :—"I would like to inform the House and the Hon. Minister that I have received a letter from the Mysore Government saying that they have already taken up work and that they are very earnest in seeing that South Kanara gets power supply as early as possible."

[5th March 1955]

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ I am very happy to hear this. Our aim should be that by the time we complete the putting up of the line, power should be available to South Kanara district. Let us all request the Mysore Government to take up their part of the work in right earnest.

“ Whatever is possible is being done in respect of communications also.

“ With regard to elementary education, I find that we are spending on Malabar about 26 per cent of the total expenditure in the entire State. And yet we are accused of not looking after Malabar properly! With reference to various educational institutions run by Government, West Coast has got the greatest number. We wanted to put up polytechnics. In what way did we proceed? We did not say that according to the population basis, West Coast was entitled to only polytechnic and therefore let there be only one polytechnic there. We took South Kanara as one entity and established a polytechnic there, we took Malabar as another entity and established a polytechnic at Kozhikode.

“ When we took up four Community Project blocks, we did not take up one block on the West Coast and three in the rest of the State. We did not proceed on the population basis. We said : ‘ Let there be one in South Kanara, one in Malabar and two in the rest of the State ’.

4-30
p.m.

“ We have put up a few projects and most of them are located not in Tamilnad but in Malabar and South Kanara. Therefore, if such a charge should be made, there should be something behind it or some other motive behind it. If the Malabar members want to join with the Travancore-Cochin State for their own political purposes, we are not going to stand in their way. But I want to give this assurance to them as well as to the people of South Kanara that as long as they continue to remain in this State, we are not going to say to them, ‘ You better get away.’ I have given the assurance once before and I give it once again in all sincerity and in all solemnity also that they shall get fair treatment from this Government and that there shall be no occasion for any charge of unfair discrimination as between Malabar and South Kanara and Tamil Nad. I would request the hon. Members not to level these charges in a lighthearted manner because not only this House is involved in this but the people of Malabar are likely to think, ‘ Here is a Government which is not properly looking after our interests.’ Perhaps that is what these hon. Members want to achieve—to infuriate the people of Malabar against this Government and also the people of South Kanara against this Government because that disease may spread to South Kanara also. If that is the intention, they can say so honestly. But let them not try to hide their intention

5th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

behind this plea of fair treatment to Malabar and South Kanara. That will not pay ultimately because the people will ultimately realise who are the sincere and real friends of the people. That is what we are witnessing to-day and that lesson should be a lesson to the Communist Party not only with reference to the area outside our State but with reference to our State also."

* SRI P. RAMAMURTHI :—" I was glad that the Hon. Minister started this question of Malabar and Tamil Nad in a proper vein. But, unfortunately, I find that towards the end he has worked himself up and that the entire effect of what he has stated earlier has been wiped out. I would also like to point out that it was not the Communists that made the charge. The charges was made by Members from South Kanara, and there is not a single Communist Member from South Kanara in this House. Therefore, let us not attribute motives. That was why I made an appeal to the Hon. the Leader of the House to understand things and not to attribute personal motives and thereby create bitterness. I would even now make that appeal to him."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" The disease spreads (Laughter) and, therefore, I have to warn the other Members also not to be caught up in this vicious mesh. We are not concerned with this Member or that Member. We are concerned with the people as such. That assurance I have already given. As far as that is concerned, I hope that we shall satisfy the people who want fair treatment and justice at the hands of this Government.

" Coming to the Budget as such, I would like to state and I have indicated that in my Budget speech also that this is not an isolated scheme of expenditure or revenue."

* SRI P. K. GOPALAKRISHNAN :—" We sincerely believe that the Government are doing their best for Malabar and South Kanara. The Hon. Minister said that the Government were prepared to have the Auditor-General audit the expenditure incurred on Malabar and South Kanara with reference to population. I take that challenge or request, whatever it may be, and I would like that the Government appoint an auditor or some body to examine the expenditure incurred on Malabar with reference to population."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Suppose we have overspent. Will you return it? (Laughter.) Leave alone the Auditor-General. Let the hon. Gentleman Sri Gopalakrishnan go through the accounts. After all the accounts for 1952-53, 1953-54 and 1954-55 are available here. If he goes through them, he will find that, as a matter of fact, Malabar and South Kanara have not been neglected."

[Sri C. Subramaniam] [5th March 1955]

Now, the Budget is not an isolated scheme of expenditure or revenue. It has got its root in the past and it has taken note of the present circumstances, the prevailing circumstances. If I may say it with a certain amount of humility, it also takes a peep into the future. That is the claim I make with reference to this Budget. If to-day we are able to present this Budget, it has been made possible not by a miracle but it is because of the wise stewardship of the State we had for the last two or three years. We were passing through a very critical period when we assumed office here and during those days there were drought conditions prevailing in most parts of the State. To add to that, the partition came and it created its own problems. If to-day I, as Finance Minister, am able to present this Budget which has satisfied at least a section of the people, it is because of the wise leadership we had in Rajaji and because he was able to steer the ship of the State without being wrecked and damaged through difficult days. Therefore, as one who is enjoying the benefits of what all has been done before, it is my duty to express my grateful thanks and appreciation of the great work done by Rajaji as the Chief Minister of the State during those two years of his leadership. (Cheers.)

"The progress made by the country during this Plan-period has been explained in full by the Union Finance Minister. Of course, the hon. the Leader of the Opposition found fault with many of the points made by Shri Deshmukh with reference to the Budget. The hon. the Leader of the Opposition also requested that I should not straightway reply to the points raised by him. I shall only assure him that I shall pass on a copy of his speech to Shri Deshmukh, to the Prime Minister and also to the Planning Commission so that they may be able to deal with the points properly."

* SRI P. RAMAMURTHI :—"Sir, I do not want the Hon. the Finance Minister to be a post office. I made this speech here so that the Hon. the Finance Minister and the Madras Government might see the point and themselves take up the question when they met in the Development Council. That was my purpose."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"But still I thought that coming from Sri Ramamurthi, it would have added weight rather than a mere expression of opinion of a poor Finance Minister of a State."

"Even though the progress we have made may not be spectacular and even though there might have been a distorted growth in certain respects, we have to agree that we have made progress which is quite solid enough and of which we need not feel ashamed. That we will have to admit and if that is so, we have first to see how far the position could be improved with

5th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

reference to the Second Five-Year Plan. In that task we are all engaged now and I am sure the points raised by the hon. the Leader of the Opposition will be found very useful."

"In this connexion, I greatly appreciate the point made by my hon. Friend Sri Panchaksharam and later on by the hon. Gentleman Sri Swayamprakasam that in the matter of expenditure we should avoid wasteful expenditure and when I say 'wasteful expenditure', I include in it waste due to inefficiency and waste due to corruption. I am in complete agreement with them. I am glad the Hon. the Minister in charge of Public Works is here. I wish he was here when those points were made that the estimates of the Public Works Department were colossal and sometimes slurring and that so much so, it became very difficult to take up any scheme. I am inclined to agree, to a certain extent, with the points made by the hon. Members. I think this is a matter which should be looked into and the only thing is how we should tackle this problem. No doubt, it is very easily said that the estimates are very high and that they should be properly pruned and cut down. But how are we going to do it? In that direction I am glad we have taken a very important step in constituting an Estimates Committee. It will be the proper function of the Estimates Committee to scrutinize the estimates. For example, a scheme may be taken up. The various estimates and rates provided for may be gone into and it may be seen how they can be reduced. The Estimates Committee can go into the various rates with reference to various units of work and then find out whether those rates have got any relation to the actual wages or cost as compared with other works. That will be a very useful thing.

"Therefore, I would suggest to this House that when the Estimates Committee is formed, it should take up first the Public Works Department and go into the various estimates of that department very carefully. It is going to be a very hard and difficult work and, I am sure, hon. Members will not grudge the time necessary for this purpose and if only they are able to go through them with the assistance of the departmental officers or any other outside agency which they may require for it and make suggestions in that regard, the Government would certainly go into the entire aspect of it and then see that if there are any remedies they are adopted."

4-40
p.m.

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—"The Estimates Committee and the concerned department may go into the question of the estimate of a particular work but the standard specifications will be there. Unless the permanent standard specification rates are changed, the Estimates Committee or the department may not be able to function effectively in the future."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"The Estimates Committee may go into all the aspects of it and make recommendations and there need not be any restrictions with regard to the

[Sri C. Subramaniam]

[5th March 1955]

functions of the Estimate Committee. That is the suggestion I am making in that regard and so much so hon. Members may also know the difficulties involved in it. It is one thing to point out the difficulties and defects but it is another thing to remedy them and that is the main difficulty. I am sure that the hon. Members who would form the Estimates Committee would go into this problem and suggest remedies to the Government so that they may take suitable action. It is not only in the Public Works Departments but it is also in the administrative sphere that we have got to be careful and I do admit that there is great scope for improvement in spite of our best efforts. I am not prepared to say that we have achieved cent per cent efficiency or efficiency about which we can be satisfied. Therefore, it should be not merely the function of the Government but it should be the function of this House also to act as the watch-dogs of the public expenditure and suggest ways and means to see that the wasteful expenditure is avoided. As far as I am concerned, I can give this assurance that I would not hesitate to associate the hon. Members of this House in going into this problem and suggesting remedies to the Government. I attach very great importance to this problem. When we are taking up vast schemes and projects, it is necessary that the resource available should be used to the best advantage possible. Unless we make our administrative machinery efficient and above board, it will not be possible to achieve that purpose and that is why I wanted to make mention of this aspect of it.

“ Then, Sir, I referred in my speech to various irrigation schemes which have been completed and which are about to be completed and also mentioned that our surface water resources are very much limited. In that connexion, very useful suggestions were made with regard to inter-State schemes. We are quite aware of the water resources available on the Western Ghats and in Coorg which could be diverted towards the east to supplement the waters of the Cauveri. But these are all inter-State problems and the Government of India are contemplating legislation in this respect so that inter-State problems could be very easily solved. Now there is difficulty even with regard to the question of investigation. The Travancore-Cochin Government are very hesitant to allow our engineers to go there and even have a look at the water resources. I do not know why that attitude is being taken up but, I am sure, a better atmosphere will prevail now and we hope to persuade the Travancore-Cochin Government to look at this problem as a national problem and not merely a problem of a particular part of India alone. If there is water available which is going into the sea without being properly utilized, it is necessary that it should be harnessed properly for the benefit of the country as a whole. It is not a question of Travancore-Cochin. It is not a question of Tamilnad or Andhra. We should take a comprehensive and broad view and utilize the

5th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

resources to the best advantage possible. Apart from these inter-State resources which problem may be solved or may not be solved, I think, we should try to utilize our available resources to the best advantage possible. I have always been of the opinion that in raising paddy crops there is wastage of water to a certain extent. I am sure the Agriculture Department and other experts would take up the question and see that with minimum water we are able to get the maximum return. In that case, even the existing water resources available to us may be more extensively used and more acreage could be brought under wet cultivation. This is a problem which will have to be looked into and perhaps researches and experiments will have to be done and, as a result, I am sure, we will be able to save much of water which is going to waste now, and we will be able to extend the acreage under wet cultivation by 10 or 15 per cent more.

"In my budget speech I have also referred to filter-point wells and tube-wells. That is a new experiment which we are making and we are hoping that it will succeed and, at the same time, ryots also will have to respond to these schemes. If only proper response comes which we are hoping to get it would be possible to spend at least one crore of rupees on these two schemes. Even though no provision has been made in the Budget as such for these schemes, we have just received an offer from the Government of India of a loan of one crore of rupees."

* SRI P. RAMAMURTHI :—"Before proceeding with the sinking of tube-wells, I would request the Hon. Minister for Finance to find out from the Governments of Bihar and Bombay, what their experience in this matter has been because I know that tube-wells are not being properly utilized there."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"This is a problem which varies from region to region. Therefore, it may not be very useful to depend upon the experience of other people. We are going to have experimental tube-wells in some of our districts and before taking up the execution of a large number of tube-wells, we will find out whether it would be useful and whether it would be economical to have tube-wells for the purpose of tapping the sub-soil resources for irrigation. Therefore, it all depends on the result of these experiments. These are the resources available which we will have to tap if we want to increase our water resources. So, we have to take a certain amount of risk in putting tube-wells. But, as far as filter-point wells are concerned, I hope even now success is almost assured."

"Then, with reference to electricity very many difficulties were pointed out. I am sure, the Hon. Minister in charge of the Department will deal with it in all its aspects when that Demand is taken up for discussion. Particularly the question of the acquisition of private firms was argued with great force by very

[Sri C. Subramaniam] [5th March 1955]

many hon. Members with particular reference to the slow progress which is being made in the areas served by these private firms. That is a question which has got to be decided by the Government and, in view of the very many difficulties pointed out by hon. Members and the very slow progress made by these firms, the Government will have to consider whether it would not be worthwhile to acquire them. But the difficulty in all these things, is that we have to lock up a good deal of capital which could be utilized for other purposes. That is the main difficulty involved in it. This is a problem which we will have to take it up in all seriousness and I may assure the House that the Government are aware of the issues involved in this matter and we hope that it will be possible for us to take a policy decision very soon in respect of this matter.

4-50
p.m.

“ Then coming to communications we have taken up a large and extensive programme of putting up roads, particularly black-topping of the roads. An hon. Member said that when there were so many villages even without ordinary road communications there was no necessity to spend large sums of money on concrete roads and black-topping the surface of the roads. It is not merely a problem of village communications or town communications but it is a question of facing the problem of dust involved in the use of fast-moving vehicles. It was all right when we had only bullock carts and we were content with them. Then any road was good enough. But, when we are now using fast-moving vehicles the dust problem is the main problem which we have to tackle. This is a problem which affects not only the vehicles but it also affects the health of the people. Therefore, wherever there is heavy congested traffic like buses and other motor vehicles it is necessary in the interests of the health of the people to have better surfacing of the roads. Dustless surfacing has thus become absolute necessity. Also, taking into consideration the economics of having black-top roads, it is cheaper in the long run because once the black-topping is done in proper manner, it does not involve any major repairs for four or five years except patching up here and there. Annual repairs and annual maintenance charges become unnecessary. This is the same in regard to cement roads. No doubt it is costly now because cement is costing a little bit more. It should be possible to cement-concrete as much of the roads as possible. In the long run, it would be a saving for the nation as a whole. This is the reason why we are attaching some importance to this problem and we are spending some money on black-topping and cement-concreting of roads.

“ Then I come to the water-supply programme. I am glad the hon. Members appreciated the efforts which the Government are making in this direction. The hon. Member Sri P. T. Rajan particularly mentioned the Cumbum Valley Scheme. This problem is not merely a problem of the Cumbum valley but it is a more comprehensive problem, namely, the solving of the rural water-supply problem. It has necessarily to spread out to each and every

5th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

village. Besides, it is not merely the question of putting up a well in a particular place but it is also a question of making it a protected water-supply. When we are supplying water in this manner, the problem of drainage also is involved in it. These two are linked together. The problem of rural water-supply and the problem of proper drainage in the villages have to be taken up together and we are hoping that with the pace which we have set up for this purpose it should be possible to solve this problem at least during the Second Five-Year Plan period.

“ Then the hon. the Leader of the Opposition referred to land reforms. Many other hon. Members also referred to it and said that there was no mention in the Budget Speech as such about it. It is not the mere mentioning of it in the Budget speech that matters and I may assure the hon. Members that we are aware of the importance and urgency of the problem involved in it and we are devoting our wholehearted attention to this aspect. We hope to arrive at certain decisions at a very early date which would satisfy the House as a whole.

“ With reference to the Neiveli Project just touched upon by the hon. the Leader of the Opposition and by certain other hon. Members, I am not going to refer now to the points raised by the hon. the Leader of the Opposition but to the points raised by the others as to why the Centre should be allowed to take over this Project, as to why we should get only 25 per cent of the profits out of it and why we should not get a larger share of the profits. It is not a question of the sharing of the profits but it is a question of exploiting this very useful mineral to the best advantage possible so that industries may grow up there. This is the real problem. The lignite cannot be carried away to another place. It has to be properly made use of here. As a matter of fact, I may inform the hon. Members of this House that whenever we are prepared to take over this scheme, at any stage the Central Government would be prepared to hand it over to us provided we are in a position to run it. There is no question of any competition therefore between the Central Government and the State Government in working this Project and taking away the profits out of it. The question is how best to exploit it.

“ Now, I come to the points raised by the hon. the Leader of the Opposition.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ I do not want to be called ‘ the hon. the Leader of the Opposition ’.”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ He is always ‘ honourable ’ to me. He said that we should be prepared to utilise the thermal power which would be generated and we should plan even now for its utilization. I may inform him that the scheme as drawn up at present is not only for the purpose of mere generation of thermal power but it is also for the utilization of that thermal power. When power is generated, the bulk of it would be required for the lignite mine itself. Then, we intend to put up a fertilizer

[Sri C. Subramaniam] [5th March 1955]

factory there which would take up another good bit of the power generated. The rest is to be made available for the purpose of stabilizing our hydro-electric projects during the drought season when we find it very difficult to manage with the existing projects. This thermal power will have to be used for this purpose and if necessary it may even be increased later on. It is not as if an unco-ordinated scheme of generation of thermal energy and mining of lignite that is contemplated now. On the other hand, we are hoping to have a co-ordinated scheme which would enable us to use the lignite immediately, to use the thermal power immediately, to use the fertilizer immediately and also to use the other by-products to the greatest possible extent immediately. I may assure the House that if it is not possible for the private industrialists to do so, the Government itself would try to start as many industries there as possible. But, we should come into the picture only when the private agencies fail to take advantage of the facilities made available there. I have absolutely no doubt that the enterprising people in our State would take up this question and start as many industries as possible.

" Then, as far as the industrialization of the State is concerned, I am glad to inform the House that the Hon. Minister in charge of Industries has called for a conference of persons interested in this problem and persons who have expert knowledge towards the end of this month when the entire problem and the various aspects of industrialization of our State will be discussed. Perhaps, a number of committees may be set up for the purpose of finding out a solution for the various problems facing our State and with this I am sure we would be taking a great step towards industrialization of our State.

" But the main problem which is facing us now is the question of formulating the Second Five-Year Plan about which I have dealt with in some detail in my Budget speech also. Whatever might be the defects and whatever might be the pitfalls which we have discovered in formulating the First Five-Year Plan, it should be possible for us to have a better plan now which would in a way help the nation as a whole to make good progress. It is only in this context that the resolution passed by the Indian National Congress at the Avadi Session has some importance and it is from this aspect that I want to deal with this matter. We have stated in that resolution that we should have a socialistic pattern of society. I know hon. Members especially those who profess a different ideology may ridicule this idea. But still, they will soon find that is going to work a revolution—a revolution achieved not by violent means but by peaceful means.

" When we say ' a socialistic pattern of society ', what do we mean by that? We mean when we say ' a socialistic pattern of society ' that as far as possible there should be no exploitation of man by man or that there should be no exploitation of one section of society by another. If that be the ideal, then we have to see which is the most exploited section of society to-day? In this

5th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

connection, I would like the hon. Members to refer to the All-India Rural Credit Survey conducted by an Expert Committee appointed by the Reserve Bank of India. This is a very revealing document and I can even say that this is a very revolutionary document. It is worth studying by every hon. Member and every one interested in the welfare of our nation. The hon. Members will find therein statistics which are quite revealing.

“ It has been stated therein that 70 per cent of our people depended upon agriculture and that they produced half the wealth of the country while the remaining 30 per cent produced and enjoyed the other half of the wealth. If that be so, and if our national income is Rs. 260 per head and if we take into account that 70 per cent of our people produce half the national wealth, then the per capita income of the rural agricultural sector reduces itself to about Rs. 175 while the per capita income of the remaining 30 per cent of the people will be not Rs. 260 but a little more than double that amount. Here we find the disparity between the rural sector and the urban sector and thus we are confronted with the problem of rural impoverishment.

“ If we want to have a socialistic pattern of society it is necessary to improve the productive capacity of this agricultural sector which is in a very bad way. A very important step will have to be taken for the purpose of increasing the productive capacity of this sector. Unless we do that, however much we may share the wealth produced within this sector we will only be sharing the poverty with each other. Of course, it is important that even within a sector there should not be exploitation of any person by another. But, when we take the problem as a whole, it is important that without increased production it will not be possible to have prosperity as far as the rural population is concerned. Therefore, our first aim should be to see that economic activity in the agricultural sector is carried on more efficiently so that more wealth is produced. We should not only see that they produce more wealth but we should also see that they enjoy what they produce. Though, at present they produce half the national wealth, still even out of this a major portion is taken away by the other sector in various ways. That fact also has been pointed out by the All-India Rural Credit Survey. The agriculturists have to depend for credit facilities on the urban institutions and so much so they are able to get loans only at very high rates of interest. To that extent, even the half of the national wealth produced by 70 per cent of the people in the agricultural sector is drained away. On account of this problem of indebtedness, about which reference was made by the Hon. the Minister for Agriculture the other day, the agriculturist has to sell his produce immediately after harvest to repay his debts or to meet land revenue charges, etc. Therefore he is unable to get a proper price for his produce. This fact also has to be taken into consideration and we will have to plan for that. Again, the produce has to be processed before being used by the community and this processing is done by the urban institutions at present. In that way also, a share of the produce produced

[Sri C. Subramaniam] [5th March 1955]

in the agricultural sector is taken away by the urban sector. All these factors have to be assessed properly. Our aim of planning should be to see that not only production is increased in the agricultural sector but also to see that this sector enjoys the fruits of what it produces. That is the problem that is facing us and for solving that problem we have to formulate plans in the Second Five-Year Plan. When we say we should have a plan at district level it is not merely a question of taking up a few irrigation projects or laying a few roads or sinking a well here and there in the district. But it is a question of increasing the productive capacity of every unit in the villages, of every section in the villages and it is only from that aspect that this planning has to be approached and it is that we are trying to achieve. If we have got to improve production all round, we have got to see that proper credit facilities are made available to the villager. We have also got to see that the villager uses more advanced techniques in exploiting land. And not only that. He has to be given proper and good seeds. Again, it is not only a question of increasing production on land. He has to get himself employed in various other auxiliary activities. The cattle wealth in the village has to be improved. Many of our people in the villages do not know anything about the use of vegetables. Therefore, the problem of growing vegetables has got to be tackled. Various fruit trees which will not cost anybody anything will have to be grown for their use. Dairying, poultry-farming, bee-keeping, rearing pigs, etc., will have to be promoted. If only we take the problem of one village and have a model plan for that village and extend it from village to village it should be possible to increase the productive capacity of the people in the villages. If we give the agriculturists in the villages the necessary credit facilities, the necessary facilities for processing the grains produced by them and for marketing the produce, they may get a proper price for their grains. Then, Sir, they will be able to produce wealth to a greater extent. This is one important aim of the Second Five-Year Plan. And in that task, it is necessary to have the co-operation of the entire people.

“The Leader of the Opposition—he does not want to be called hon. Leader of the Opposition that is why I am omitting the word ‘hon.’—stated that the Government should come in as the greatest purchaser. Sir, I do not believe in the Government coming into the picture at all. On the other hand, we should strengthen the rural community as a whole so that they may have sufficient holding power and may not be forced to sell their grains as soon as they are harvested. They should be able to hold on their grains so that they may have sufficient bargaining power to get a proper price for their produce. By these means, it should be possible to increase the wealth produced by them. The aim which has been placed before us is that within the next ten years it should be possible to double the productive capacity of the entire rural sector. That is not a very ambitious aim. Unless we achieve this much, we would not have taken a step towards what is called a socialistic pattern of society. Therefore, this is a very important step which we will

5th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

have to consider and we will have to devote all our attention in drawing up a proper plan for that. When the activity in the agricultural sector increases and when the village becomes more and more efficient centres of production, there will be new life in the villages. In this way, villages can be revitalized.

Again, Sir, it is not only a question of increasing Agricultural production in this sector. It is also a question of increasing production in other spheres. Formerly, villages were self-sufficient centres and whatever was produced was being utilized in the villages themselves and there was no question of draining away the wealth of the villages. But now we have got accustomed to machine-made articles and we cannot avoid them to a certain extent. These machine-made articles are produced as was pointed out by the Leader of the Opposition, from agricultural products purchased at a very low price, then manufactured and processed and when it comes to the very same man, it is sold at a very high price, the agriculturist does not get the advantages, but he gets impoverished. We have to see that not only agricultural production increased, but we should see that he engages himself in industrial activities which would produce articles to meet the basic needs of the rural people. In that process, cottage industries and the small scale industries will have to play a very great part. This is the picture of the Second Five-Year Plan I have with reference to villages. This is my dream; this is my ambition. If only we are able to work it out, I have absolutely no doubt that the problem of the rural population, the impoverished section of the people, will be solved to a great extent. Along with that if there is greater production in the other sectors, there will be no question of one being exploited by another sector; there will be real co-ordination and co-operation and we will be able to progress as a whole, without, in that process of progress bringing down one sector by another. That should be our aim and that should be our objective. When we are able to realize this dream, then alone we would have achieved real Swaraj and established a society on a socialistic pattern. For the realization of that dream, I request all the hon. Members to co-operate; it is not merely a question of the hon. Members co-operating, but it is the co-operation of the people as a whole which is required. I am hoping we would be able to get that co-operation to achieve those objectives which would be a step towards the prosperity and the happiness of our people. Thank you, Sir."

5-10
p.m.

MR. SPEAKER :—" The House is adjourned to Monday, the 7th, till 8-30 a.m."

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. *Appropriation Accounts of the State of Madras for 1951-52 and the Audit Report, 1953.*

2. *Finance Accounts of the State of Madras for 1951-52 and the Audit Report, 1952.*